REGVLA
S. PATRIS BENEDICTI,
ET CONSTITVTIONES
CONGREGATIONIS
MONTIS OLIVETI.

Eædem prorſus tàm antiquiores, quàm poſtremæ in unum hoc volumen redactæ, & rurſus impreſſæ

ROMÆ, Apud Hæredes Nicolai Mutij, M D C I I.

SVPERIORVM PERMISSV.

FACVLTAS, ATQVE PRAEFATIO

D. Angeli Mariæ Alchisij Mediolanen. Oliuetani, Insubriæ Visitatoris, & Monasterij Villænouæ Abbatis.

Q*VOD nunc typis iterum committantur Congregationis Montis Oliueti Constitutiones, cùm in primis Illustrissimi ac Reuerendissimi D. D. Cardinalis S. Cæciliæ Protectoris, tùm etiam Reuerendissimi P. D Hieronymi Cinerelli Abbatis Generalis, & primariorum Patrum de nostro profectu anxia solicitudo, præcipua causa extitit. Cùm enim dictarum Constitutionum exemplaria numero monachorum minimè iam responderent, ne causam, vel certè occasionem miseræ cuidam nescientiæ magnam præbuisse viderentur, eas denuò nullibi mutatas, auctas, vel imminutas, imprimendas me curare iusserunt. Potestate igitur ad id mihi facta per præfatum P. Generalem, vt prælo subijciantur, quod ad Congregationem nostram*

attinet, his meis litteris manu propria subscriptis, & sigillo, quo vtor, munitis concedo. Atque illud vnum hoc loco monendum breuiter puto, vt qui nostros Superiores Heli culpam studiosè deuitantes videmus, tanquam Ophni & Phinees in nos Dei iram, & pœnam concitare nolimus æternam. Propositas leges ad Diuinæ Maiestatis gloriam, pro salute, & incolumitate spirituali vniuscuiusque nostrum, proque retinenda monastica priscorum temporum disciplina institutas animo complectamur, libenterque à nobis amplexas esse, factis, atque adeò earum obseruantia comprobemus. Sed cur adhortor ijs parendum sanctionibus, quibus voto obedientiæ obstrictos nos scimus? An non obedientiam secundum Regulam ante sacrum Altare coram Altiss. Deo, & Cælesti Curia in manibus Superioris professi sumus? An non Regula Sanctissimi nostri parentis, & Monachorum Patriarchæ Benedicti docet, quam debeamus nostris maioribus, & eorum præceptis obedientiam, atque humilitatem? Quare Abbates, si quem negligentius in salutaria Decreta peccantem, vel forsitan, quod Deus auertat, illa contumacius nihili facientem conspexerint, postquam remedia omnia adhibuerint, quæ adhibenda præscribit Institutum nostrum, ouem illam citò longè depellendam agnoscant, & nullatenus ouile totum infici patiantur. Siquidem acerbiora vulnera non aliunde accipiunt Religiosorum Ordines, quàm ex malis eorum

exem-

exemplis, qui, dum àd emendationem diutius, quàm par esset, expectari dicuntur, & morbi vrendi, ac resecandi leniuntur, vel etiam sic fouentur, grauiora in dies illi quidem ita expectati facinora perpetrare non desinunt, aliosque, quòd sensus, & cogitatio humani cordis prona sint in malum ab adolescentia; secum in legum sanctissimarum transgressionem primùm, tum verò paulatim in contemptum, tandem in reprobum pertrahunt sensum, fiuntque non modo sine obseruantia regulari, verùm quod miserabilius est, perinde ac sine legibus, sine Regula, *atque vtinam non sine* Deo. *Huic animarum ruinæ ire obuiam possunt Monasteriorũ* Superiores, *profectò eò facilius, quò non solum Generales Abbates, cæterosq; primores Congregationis id satagere perpendunt, sed ipsummet Illustrissimum ac Reuerendissimum DD. Protectorem non aliò libentius animum intendere, non aliò studium, operam, ac diligentiam omnem dirigere experiuntur, quàm, vt nos pijssimos cultores, ac diligentissimos obseruatores sinceræ perfectionis, & sanctitatis veræ Domino Deo offerat. Hinc vigilantia illa incredibilis, hinc tam sedula de rebus nostris meditatio, hinc orationes, quibus crebris Congregationem Oliuetanam Diuinæ Misericordiæ, ac intercessioni suæ S. Cæciliæ commendatam facit. Cuius S. Virginis auxilijs præter alia bona plurima, quietem, ac tranquillitatem Generalium Comitiorum, quæ proximè habuimus, maxi-*

ma ex parte acceptam referre debemus. Nam ipsius cura tunc precibus instantissimis negotium totum, ac bonum publicum, & priuatum commissum fuit. Vt propterea visum sit grati animi ergo sanctam effigiem volumini præponere, & eius patrocinio nos dicare, intelligentes quanto ei fuerimus deuotiores, tanto etiam illius Inuentori chariores, & peculiari protectione custodiendos fore. Romæ die 16. *Maij* 1602.

D. Angelus Maria Alchisius.

Locus Sigilli

DI-

DILECTO FILIO IOANNI FRANCISCO DE PERVSIA,

Congregationis Montis Oliueti Ordinis Sancti Benedicti Generali.

GREGORIVS PAPA XIII.

DILECTE fili ſalutem, &c. Cùm (ſicut accepimus) fœl. rec. Pius Papa V. prædeceſſor noſter ad tollendos, extirpandoſque multos abuſus, licentioſumque viuendi modum, quem in iſta tua Congregatione Fratrum, ſeu Monachorum Montis Oliueti Ordinis Sancti Benedicti, cuius tu nunc Generalis exiſtis, præter, & contra eorum regularia inſtituta, monaſticamq. obſeruantiam vigere cognouerat; voluerit, & mandauerit Congregationem huiuſmodi debitè reformari; proptereaque à tunc exiſtente eiuſdem Congregationis Generali reformatio huiuſmodi propoſita fuerit; ipſeque, vt illa fieret, à dilecto filio noſtro Antonio Cardinale Carafa, dictæ Congregationis Protectore petierit, cuius quidem Protectoris, ope, & opera qnàm plura præcipua eius reformationis capita cùm ipſo Generali, tùm etiam cum multis primoribus Congregationis prædictæ patribus, cùm verbis, tum ſcriptis diſcuſſa fuerint (prout ex eorum votis conſtare dicitur) exindeque nonnullæ conſtitutiones formatæ, factæ, aliæ autem innouatæ, omneſque in vnum idemque corpus ſimul redactæ ſunt; ne in poſterum id, quod antea contigerat, eueniat: nam nemo ferè Generalis fuerat, quin ea, quæ ad regimen, & gubernationem vitæque diſciplinam, & obſeruantiam, Congregationiſque viſitationem pertinerent, vel immutauerit, vel alterauerit: Cum autem reformatio huiuſmodi (vt præmittitur facta) regulæ veſtræ Sancti Benedicti conformis ſit, & iuxta ſacros canones, & Concilij Tridentini Decreta formata in proximo celebrato dictæ Congregationis Capitulo Generali publicata, admiſſa, acceptataque extiterit, & ab ipſo Capitulo Generali ſex Patres deputati fuerint, qui ad eundē Protectorem venirent, ac nōnul

la alia,quæ moderanda eis videbantur, cum eo conferrent,& discuterent, qui postea tecum ipsi Protectori omnia exposuerunt, & quæ peragenda fuerunt, maturè diligenterque executi sunt, sicque dicta reformatio à te, & eisdem Patribus subscripta fuit, quam postremò idem Protector suarum facultatum vigore confirmauit, tuncque etiam decretum est, illam debitæ executioni omnino esse demandandam. Quoniam verò recta, & vtilia prudenter, salutariterque condere,aut statuere,nihil proficere videntur;nisi illaab eis,ad quos spectat (vt par est) obseruentur. Idcirco volentes pro Pastoralis officij nobis diuinitus iniuncti cura, reformationem huiusmodi suũ plenum consequi effectum;Tibi,& pro tempore existenti dictæ Congregationis Generali in virtute sanctæ obedientiæ, & sub excommunicationis maioris,priuationisque, & alijs arbitrio nostro declarandis pœnis districtè præcipimus,& mandamus,vt sublatis quibuscuis impedimentis, & contradictionibus reiectis, reformationem prædictam ab omnibus Prælatis,Abbatibus,Monachis,Fratribus,& personis eiusdem Congregationis cuiuscunque dignitatis, status, gradus,& conditionis existentibus firmiter, & inuiolatè ad vnguem obseruari cures, & facias, contradictores quoslibet, tibique parere recusantes, per pœnas tibi visas (seruata forma Constitutionum ipsius reformationis) iuxta suorum demeritorum qualitatem, & exigentiam compescas,punias, & castiges, ceteraque omnia geras, mandes,& exequaris, quæ in præmissis necessaria fuerint, seu quomodolibet opportuna,super quibus omnibus, & singulis tibi plenã, & liberam per easdem præsentes facultatem concedimus, & potestatem;non obstautibus præmissis,ac constitutionibus, & ordinationibus apostolicis, ac Congregationis, & ordinis huiusmodi etiam iuramento,confirmatione apostolica, vel quauis firmitate alia roborатis statutis,& consuetudinibus,priuilegijs quoque indultis,& literis apostolicis, illis, & eorum superioribus quomodolibet concessis, & confirmatis; quibus omnibus eorum tenores, ac si de verbo ad verbum insererentur præsentibus pro sufficienter expressis habentes, illis alias in suo robore permansuris hac vice dumtaxat, ad effectum præsentium specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrarijs quibuscunque. Datum Romæ apud Sanctum Petrum, Die decima tereia Februarij, millesimo quingentesimo septuagesimo tertio, Pontificatus nostri anno primo.

Cæ. Glorierius.

ANTONIVS PIAE MEM.
S. Eusebij S. R. E. Diaconus Card. Carafa:

Congregationis Montis Oliueti, Ordinis S. Benedicti, tunc Protector, ad futuram rei memoriam.

CVM primum nobis hoc Protectionis munus demandatum fuit; ad ea libenter animum intendimus, quæ ad Dei honorem totiusq; Congregationis regimen salutare, & incrementum, ac Regulæ pristinam iam labentem obseruantiam retinendam pertinerent. Quarè ad nonnullos tollendos abusus, qui præsertim in Capituli Generalis celebratione, & electione tàm Generalis, quàm aliorum Abbatum, Visitatorum, ac Officialium, faciendis, & in obseruantia regulari singulorum, ac correctione præpositorum in subditos irrepserant, colloquio sæpius habito, in primis cum dilecto nobis in Christo Prothasio de Canturijs Mediolanensi, tunc Generali, ac eius sententia perspecta, & toto negocio etiam prius communicato, & diligenter discusso cum primarijs eiusdem Ordinis Prælatis ætate, prudentia, & probitate pollentibus; infrascripta statuta, ordinationes, & declarationes, de ipsorum consilio fieri, edi, & in Capitulo Generali proximè celebrato, promulgari mandauimus; prout promulgata fuerunt.

CA-

Capita Regulæ S. Patris Benedicti.

De

CON-

CONGREGATIONIS MONTIS OLIVETI CONSTITVTIONES,

QVARVM PARS PRIMA

GRADVS, AC DIGNITATES RESPICIT, altera verò D. Patris Benedicti regulam.

DE QVALITATIBVS DISCRETI.

QVI est eligendus Discretus, sit in primis in tali statu, quod possit ad Capitulum proficisci, & peruenire statutò die; atque ob id decrepiti, & infirmi, qui equitare haud possunt; ab eligendorum numero, penitus excludantur. Sit Sacerdos, qui ad minus per septem annos post emissam professionem in Congregatione laudabiliter vixerit. Non sit ex ijs, qui electionis tempore publicam ob aliquod patratum crimen, pœnitentiam ab Abbate Generali sibi impositam agat; vel qui de aliquo delicto graui, tunc iussu eiusdem Abbatis Generalis legitimè inquiratur. Si autem de qualitatibus præmissis dubitabitur; iudicio Capituli id relinquatur.

DE ELECTIONE DISCRETI.

DEcem dies ante, quàm Abbas ad Capitulum Generale proficiscatur, vsitato modo, & in loco consueto, solitis peractis precibus, Vicarius Sacerdotes omnes ad Discreti munus idoneos congregabit; congregatorumq; nomen, & patriam fideliter per se, aut per alium scribet, in æqualibus æquè plicatis schedulis, easq; in Vrnam conijciet. Deinde in aliam Vrnam totidem absque vlla inscriptione æquabiles æquè iisdem plicatas conijciet schædulas, tribus dumtaxàt exceptis, in quarum singulis crucis signum intus inscribet. In Vrnam schædulis iniectis, ijsque benè per Vicarium discussis, prodibit, qui erit iunior in Monasterio, atque omnibus inspicientibus ex alterutra Vrna schædulam vnam extrahet; eorum verò nomina, qui schædulas illas signo crucis inscriptas sorte obtinuerint (superiore ordine seruato)

in Vrnam conijciantur, & in aliam Vrnam tres schædulæ, vna crucis signo signata; duæ verò albæ iniciantur, quæ (vt antea) ex Vrnis eliciantur. Ex quibus tribus, is omninò legitimè, & vnà omnium voce Discretus electus censeatur, cui sorte obuenerit schædula illa ex tribus, signo crucis inscripta.

Discreti eligantur modo præscripto, & eligantur tantummodo in ijs Monasterijs, in quibus actu Abbas, Officiales, & Monachi iuxtà has Constitutiones resident. In ijs verò monasterijs, in quibus minor fuerit congregatio monachorum, tempore, quo discretus eligendus est, Vicarius ab Abbate vicinioris monasterij de tempore electionis edoctus, ad statutum diem illos sacerdotes, qui idonei reperti fuerint, ad munus discreti, in vnum conuocabit; è quibus vnus eligatur, qui eorum nomina deferat ad proximum monasterium; quæ vnà cum schedulis in Vrnam pro eligendo discreto proijciantur, ita, vt nihil, quò ad hunc electionis actum, intersit inter monachos vtriusque monasterii, etiam si plura monasteria in vnum concurrerent.

DE MVNERE DISCRETI.

Discreto sic electo committantur vices, & voces; tam in electione Abbatis Generalis; quàm in reliquis in Capitulo pertractandis, atque illius munus erit; postquam Discretus renunciatus fuerit, infra illos decem dies, qui post electionem superfuerint, ante quàm proficiscatur ad Capitulum, diligenter perquirere, quomodo se Abbas in charitate, in discretione, & sollicitudine, Vicarius in diuinis, & domesticis; Cellerarius in substantiis, & rebus Monasterii curãdis quomodo se Magister Nouitiorum: Lectores studiorum, cæteriue omnes in proprio munere, & in diuino obsequio se gesserint: obseruet in quibus Regulæ, & Constitutionum obseruantiæ fuerint omissæ. A singulis Monachis petat: si quid à Capitulo Generali, & Abbate Generali eligendo, desiderent: si quid contra Abbatem, Monasteriiq; præpositos, & alios Monachos, aut contra Visitatores, & Abbatem Generalem præteritum habent, atque omnium Monachorum postulata in scriptis, et ab illis subscripta accipiat, ac deferat ad Abbatem Generalem, postquam fuerit electus. Si quis Monachus voluerit ad ipsum tantùm Generalem Abbatem nouum, siue ad nouos Visitatores tantùm scribere, illius litteras accipere, ac fideliter ferre, & reddere Discretus teneatur, quas litteras nemo aperire præsumat: nisi ille, ad quem scriptæ sunt, & vniuscuiusque negocium sibi commissum procuret. Ita denique Discretus edoctus, atque instructus, accedat de singulis Monasterii rebus, vt de

omnibus

omnibus rationem reddere possit; vt quæ correctione indigent, corrigantur, remediumq; & auxilium feratur iis, quæ illis indigent. Discretus verò in litteris Monachorum perferendis, ac reddendis, seu illorum postulatis explicandis, & procurandis, suoq; munere toto obeundo negligens, aut parum fidelis repertus, suspensionis ab omni officio, ac vocis actiuæ, & passiuæ per annos quatuor priuationis pœna mulctetur. At si Discretus fuerit Vicarius, aut Cellerarius, aut Magister Nouitiorum, eo casu Abbas inquirat de illius munere. In illo Capitulo prædictis Discretis nullum Congregationis munus demandari possit.

EVNTES AD CAPITVLVM, ET IN EO degentes munera non ferant, aut accipiant.

NVllus Abbas, Discretus, Visitator, nemo denique ex euntibus ad Capitulum, munus aliquod, cuiusuis generis, aut valoris, quouis prætextu, & colore afferre, aut dare præsumat. Nullus è contra Abbas etiam Generalis, Visitator, Discretus, ac priuatus Monachus tale munus accipiat, sub pœna priuationis officii, & vocis actiuæ, & passiuæ per sexennium; sed pro viatico necessaria tantùm in pecunia, & aliis bonis secum gerant. Contra hos munerum datores, & acceptores diligens inquisitio fiat, qua durante, inquisitus voce actiua, & passiua careat.

DE CAPITVLO GENERALI CELEBRANDO.

DIebus Capituli maior obseruantia in omnibus Monasteriis totius Congregationis exerceatur; omnes suis claustris contineantur. Feria quinta ante statutum diem Dominicum, qui tertius à Pascha est, celebretur Missa Spiritus sancti, nisi solemne festum id impediat. Feria sexta Missa B. Virginis, Sabbato Missa B. Patris Benedicti: singulis iisdem diebus Psalmi pœnitentiales cum letaniis dicantur. Cùm primum verò res in Capitulo per Patres determinatas esse probabiliter existimari poterit, agantur gratiæ Deo, & celebretur missa Sanctissimæ Trinitatis. Omnes præterea sacerdotes toto hoc tempore quotidie missam celebrent pro fœlici successu Capituli generalis: & die Dominico qui non sunt Sacerdotes Sacram Eucharistiam sumant. Qui vices Abbatis hoc tempore in Monasteriis gerent, curabunt præfata omnia obseruari: sin minus, per biennium voce actiua, & passiua, & omni dignitate careant.

Cùm primum ad Capitulum omnes conuenerint, Prouisor industrius ab Abbate Generali. & Visitatoribus eligatur per vota secreta, penes quem auctoritas super omnia dispensanda, & administranda sit, huic Monachi omnes, siue de gremio, siue extra gremium Capituli obedient; eius locus iuxta Visitatores censeatur, durante Capitulo.

Præcipitur etiam, vt nemo (quoad durauerit Generale Capitulum) carnibus vescatur, omnesq; etiam Abbas Generalis in Refectorio comedant. Iusta verò causa ab ipso prouisore cognita, Monachis (idq; rarò) indulgeri possit. Cum ægris, qui actu ob infirmitatem decumbunt, indulgendum fuerit, consilium Medici Prouisor sequi debeat; infirmorumq; cibi verè ægrotantium sint; ne infirmitatis prætextu Regulæ obseruantia relaxetur.

Omnes Abbates & Discreti venientes ad Generale Capitulum quotidie matutinis, Missæ maiori, & Vesperis intersint, singulisq; diebus altaris sacrificium offerant; vel saltem tertio quoque die. Generalis verò Abbas, & Visitatores maiori saltem Missæ, & Vesperis quotidie intersint, quos hortamur in Domino; vt quantum in ipsis erit, Missam singulis diebus celebrent. Declaramus autem omnia, quæ in Capitulo Generali obseruari ex nostris Constitutionibus ordinamus, etiam in cæteris Capitulis, & Dietis quandocumq; celebrandis, ad vnguem custodiri debere, sub pœna priuationis vocis actiuæ, & passiuæ per quadriennium.

Cùm virtute aureæ Bullæ tota Congregatio sit diuisa in duas sectiones, Citra, & Vltra montes Appenninos; decernimus in sex Prouincias diuidi, tres Citra, & tres Vltra, videlicet. Prouinciam Hetruriæ, Regni Neapolitani, & Marchiæ, Lombardiæ, Dominij Veneti, & Romandiolæ, nec in plures, nec in pauciores redigi possit Congregatio. Monasteria verò sint illius Prouinciæ, intra cuius limites continentur. Cùm verò ad Capitulum Generale proficiscendum fuerit, ex vnaquaque harum Prouinciarum cum suis Discretis, ij tantummodo Abbates ad dictum Capitulum veniant, qui præsunt Monasterijs, in quibus sit officialium, & Monachorum numerus in Constitutionibus assignatus.

Solutis fusis precibus, & abdicatione à superiore Abbate Generali, facta Dominica iii. post Pascha, prælectaq; Bulla Gregorij XI. ad compescendam pestiferam ambitionem, sex scrutatores ex præscripto aureæ Bullæ eligantur; deinde ad noui Abbatis Generalis electionem per vota secreta ex eadem aurea Bulla procedant, à cuius præscripta forma circa modum non discedatur, & senior ex scrutatoribus vsitato more illum pronunciet, cuius Generalatus dignitas duret à die electionis per quadriennium, quo tempore elapso, dictus Abbas disponat sui officij abdicationem

quàm.

quàm humiliter, ac animo volenti immediatè, & omni prorſus dempta mora poſtulet. Quod ſi renuerit, ac ſubterfugerit (quod Deus prohibeat,) mox ſit, & eſſe intelligatur priuatus dicto officio. Attamen, ſi vacatio officij Abbatiatus infra tempus per mortem obtingat, vel alia cauſa, ſi qua tam vrgens oriretur, tunc Vicarius pro tempore generalis vnà cum ſex Viſitatoribus dignitatem Abbatiatus retineat, & exerceat ad electionem vſque noui Generalis, in cuius locum nequeat ipſe Vicarius eodem capitulo creari, & tunc antiquior ex Viſitatoribus in Capitulo Generali loco Vicarij præſit.

In electione quæ per ſchædulas vſitato more fit, vnuſquiſque, qui vocem habet in Capitulo eligendi, ponat ſchædulam ſuam bene plicatam in Vrnam, in qua ſit deſcriptum nomen, & Patria eligendi, vocatus vnuſquiſque per ordinem à Prouiſore Capituli, vt hactenus fieri conſueuit. Hæc corrigantur, quòd nemo poſſit accipere dictam ſchædulam ſcriptam ab aliquo, neque poſſit ipſe ſcribere, niſi ſolus per ſe, quam ſecretò ſecum habeat, & ſuo tempore in Vrnam immittat. Omnes ſchædulæ, quando extrahuntur à ſcrutatoribus videantur, quibus vſis, ſtatim comburantur. Si vota fuerint æqualia, antiquior profeſſione eligatur, ſi non fuerit maior dimidia parte, obſeruetur quòd per auream Bullam præcipitur ſupraſcripto modo; vt omnes ſeorſum ſecretò ſchædulas ſcribant. Abbas Generalis ſuperioris anni, neque in Capitulo in electione, neque publicè, neque priuatim poſſit in generalem aliquem nominare. Nec idem Abbas Generalis poſſit habere tractatum, neque priuatis ſermonibus agere pro electione ſui ſucceſſoris, neque id facere poſſit per ſe ipſum, neque per alios quicumque ſint Congregationis, aut extra. Quòd omnes vocem habentes in hac electione; ſint liberi, neque minis terreantur, aut precibus promiſſiſuè flectantur.

Quòd Viſitatores non poſſint voces ſuæ nationis congregare, vel alterius negocij prætextu, ſeu quæſito colore illis ſignificare, quem Generalem vel ipſi, vel alij deſiderarent in ſucceſſorem, nec ab illis exquirere eorum voluntates; licet dicant quòd in eorum libera voluntate ſit eligendi quem maluerint, nec poſſint dicti Viſitatores, nec alij accipere iſtorum promiſſa, & oblationes ſuffragiorum, & illas Abbati Generali offerre, nec alij. Huiuſmodi nationum conuenticula omnino improbantur, & expreſſè prohibentur.

Exactiſſima inquiſito fiat per ſcrutatores contra delinquentes in ſupradicta electione. Inquiſitus, tempore inquiſitionis voce actiua, & paſſiua careat, etiam in omnibus reliquis negocijs Congregationis. In eandem verò pœnam incidant, qui has prenſationes, & tractatus tempore Capituli, aut ante quouis modo fecerint.

Conuictus in Capitulo, vel extra aliquem colloquutum esse ex dictis Prælatis, & Discretis per se, vel per alios, vt sibi, vel alteri suffragium, seu nominationem præbeat, necnon qui promiserint suffragium suum, seu nominationem, ipso facto qui in hoc inciderit, sit priuatus in perpetuum voce actiua, & passiua, etiam si Generalis, seu Visitatores præteriti tale crimen commiserint. Nouus verò Abbas Generalis statim ac electus fuerit, teneatur vnà cum scrutatorius facere inquisitionem de prædictis, ac declaratoriam ferre contra eos, qui prædicta tractasse, vel attentasse conuicti fuerint.

Qualis debeat esse qui sit habilis ad Generalatum, optimè describitur in cap. 2. & 64. à D. Patre Benedicto, hancq; descriptionem electores respiciant; vt quantum fieri possit, qui eligitur respondeat qualitatibus ibi descriptis, quibus hæc insuper addantur.

Primò vt virtute aureæ Bullæ obseruetur alternatiua; vt si qui ad dignitatem Generalatus peruenerit, fuerit Citra Appenninos Montes, eum subsequatur alius Generalis, qui sit Vltra dictos Montes, & sic alternatim electio fiat.

Eorum verò qui Generales fuerunt, nemo Generalis creari possit; nisi duodecim anni peracti fuerint.

Neque ex eadem Ciuitate oriundus ad Generalatum promoueri possit; nisi dicto duodecim annorum spatio elapso. Aduertatur tamen in Generalis electione, vt ex tribus prouincijs, quibus secundum Bullam auream competit vicissim hoc munus, is potissimum eligatur (si tamen idoneus fuerit repertus) qui ex illa sit prouincia, quæ ex tribus, Generalatus officio diutius caruerit. Neque ob hoc prohibetur, quin ratio haberi possit illorum, qui fuerint ex duabus reliquis prouincijs, quibus tunc temporis alternatiua competit.

Sit sacris litteris præditus, quoad fieri possit; morum grauitate ornatus; qui nunquam fuerit Apostata. Non sit criminosus, vel alicuius delicti infamis; sit professus in Religione viginti annis; & qui ante Generalatus tempus proximè non fuerit Visitator; & qui munera, quæ gesserit in Congregatione, laudabiliter obierit.

In prædictis qualitatibus per Generale Capitulum minimè dispensari possit.

Abbas Generalis in omnibus negocijs in Banchetto decernendis semper duobus votis gaudeat, tam si secretis, quàm si viuis suffragijs res agatur.

Abbas Generalis præteritus non remaneat Visitator, nullamq; post abdicationem auctoritatem, iurisdictionemue habeat in administratione sui successoris, aliorumq; officialium Congregationis; nec in aliquo se intromittere possit. Habeat tamen visitatum locum in dicto Capitulo tantùm. Præterito tamen Abbati Generali

conce-

conceditur, vt absoluto illius syndicatu, ac ratione reddita suæ administrationis, remaneat Abbas illius Monasterij, quod sibi ex sua Prouincia magis placuerit pro eo tempore, quo reliqui Abbates alijs Monasterijs præficiuntur. Nec nisi octo annis elapsis Visitator fieri posit.

Electo Abbate Generali, eodem die Vicarius Generalis eligatur, qui præditus sit ijs omnibus ornamentis, quibus Abbatem Generalem præditum esse debere dictũ est; præter ætatem, quæ ad minus sit decem & octo annorum professionis; eligatur autem ex illa Prouincia, quæ diutius eo vacauerit, secundum distinctionem Citra, & vltra. Vicariatus officium duret eo tempore toto, quo durabit Abbatis Generalis munus. Habeat Vicarius Generalis vocem in omnibus electionibus Prælatorum, & Officialium, atque in his omnibus, quæ in Banchetto tractantur, eiusq; suffragium intelligatur requiri semper, cùm Visitatorum sententia, consensus, vel consilium requiri oportuerit. Si Abbas Generalis fuerit ex Prouincia Citra Montes, Vicarius sit ex Prouincia Vltra Montes Appenninos, & è contra, idque mutua vicissitudine perpetuò obseruabitur. Eligendus verò erit Vicarius Generalis, per vota secreta à toto Capitulo, prout dictum est in electione Generalis, qui exacto suo officio, immediatè Visitator non possit esse.

Postquam fuerit electus Vicarius Generalis, eligantur statim sex Visitatores per vota secreta à toto Capitulo, ad instar Generalis. Quorum qualitates sint; vt ex qualibet Prouincia vnus eligatur Visitator, qui sacris litteris præditus sit (quoad fieri posit) & moribus grauis; sit saltem decem & octo annorum professionis. Nõ sit criminosus, & alicuius delicti infamis. Sit etiam corpore habilis ad hoc exercendum munus, eodemq; duret tempore, quo Generalis. Non sit ex eadem Ciuitate, ex qua sit Abbas Generalis, vel Vicarius Generalis. Perfecto suo officio, poterit (si videbitur) præteriti muneris optima reddita ratione, præfici Monasterio, cui ante annos octo minimè præfuerit, & per octo annos Visitator iterum, aut Generalis nequeat creari, neque possit præfici alicui ex Monasterijs Principalibus in sua Prouincia.

Procurator Generalis eligatur in Banchetto, ipso Abbate Generali proponente duos ad minus, quos idoneos, & requisitis qualitatibus in tali munere ornatos nouerit, ex quibus is censeatur electus, qui maiorem partem suffragiorum, medietatem tamen votorum excedentium, obtinuerit. Eligatur autem ex illa Prouincia, quæ diutius eo vacauerit secundum distinctionem Citra, vt Vltra.

Procuratoris munus duret per quadriennium, ita tamen, si tempore Capituli Generalis videbitur Banchetto pro bono Congregationis, ad alios quatuor annos

illius munus prorogare, & confirmare liberè, & licitè possit. Quando verò Procurator generalis elapso quadriennio sui officij mutari contigerit, obseruetur alternatiua; vt vnà vice sit ex Prouincia Vltra Montes, & altera vice ex Prouincia Citra; vt in Generalis electione seruatur.

In reliquis, sit vir industrius, & bonis moribus, ac litteris præditus, qui in Religione quindecim ante annos sit professus. Non sit Abbas; sed vocem habeat in Capitulo Generali, tamen, si fuerit Abbas retineat dignitatem, & præeminentiam Abbatiatus.

Procuratoris locus erit post omnes Abbates, supra scribam, & reliquos officiales Congregationis; sed si fuerit Abbatiali dignitate insignitus, post omnes Visitatores primus immediatè sedebit.

Scriba, seu Cancellarius Generalis eligatur in Banchetto (prout dictum est in electione Procuratoris Generalis.) Seruetur alternatiua; vt non sit ex illa Prouincia, ex qua erit Abbas Generalis; illius verò munus duret per quadriennium. Huius locus erit post Procuratorem Generalem supra cæteros Congregationis officiales; nisi fuerit Abbas, quo casu suum locum tenebit in ordine.

In scriba verò hæc requiruntur; vt bonis moribus ornatus, duodecim ante annos in Religione sit professus.

In electione supradictorum omnium tractatus, nominationes, & prænsationes omnes prohibentur, sub eisdem pœnis, sub quibus prohibitæ fuerunt in Abbatis Generalis electione. Electi ipsi subiaceant ijsdem pœnis, quando ea seruata non fuerint, quæ in Abbatem Generalem eligendo, seruari debere statutum est.

Si ex prædictis aliquis deficiet, alius substituetur hoc pacto. Abbas Generalis tres nominabit Visitatoribus, & Vicario Generali ex nominatis, qui per vota secreta maiorem dimidia suffragantium partem habuerit, is approbatus, & electus censeatur; ita tamen, vt qui ab Abbate Generali nominabuntur, antequam de ijs suffragia ferantur, sint per vota secreta approbati à toto Banchetto.

Abbates in Capitulo Generali eligantur, peracta electione Generalis, Vicarij, & Visitatorum, nominatis scilicet, tribus ad singula Monasteria ab Abbate Generali, & à toto Banchetto approbatis per vota secreta; deinde qui ex ijs maiorem dimidia partem scrutinio eorundem habuerit, is censeatur legitimè Abbas electus. Idq; intelligatur solùm in Abbatibus nouis creandis, & in ijs, qui priuati habilitati fuerunt: nam in Abbatibus, qui in suo munere se benè, & laudabiliter gesserunt, satis erit, si ex ijs duos tantùm ad singula Monasteria Abbas Generalis proponat in Banchetto, ex quibus, is electus censeatur, qui secretis suffragijs plura

vota obtinuerit. Abbas verò Generalis abstineat, ne annuat quem ipse ex præpositis malit.

Debet Abbas esse in Religione professus saltem quindecim annis. Sit litteris, & honestis moribus ornatus; nullius delicti infamis, & qui munus Vicarij, Cellerarij, Magistri Nouitiorum, aliaq; omnia Monasterij exercitia laudabiliter gesserit. Ex numero autem Vicariorum, Magistrorum, Theologorum, vel Lectorum eligantur; dummodo per debitum cursum temporis officia sua exercuerint, etiam si non exegerint totum cursum temporis in solo Magistratu, vel Vicariatu; sed partim in Vicariatu, & partim in Magistratu; inter quos æquè habeatur ratio Cellerariorũ, & Scribæ Monasterij Montis Oliueti maioris, & si in aliqua patria vacauerit per mortem, vel alia de causa aliqua Prælatura, & non adsint ex illa patria officiales, & Theologi (vt præfertur) tunc eligatur in Abbatem aliquis ex illa patria boni nominis, habens cætera requisita. Reliquas qualitates habeat quantum fieri potest, iuxta cap. 2. Reg. & cap. 63. & 64. in quibus à D. Patre Benedicto qualis debeat esse Abbas describitur. Lectores tamen in sacra pagina, & qui saltem per quatuor annos reliquas artes laudabiliter docuerint, & Magistri Nouitiorum excipiuntur, qui licet prædicta munera non obierint, dummodo ætatem & qualitates requisitas habeant, Abbates creari possint. Qui hoc munus postulauerit, eo ipso iure censeatur exclusus: similiter & ij, pro quibus ab alijs postulatum sit; in pœnam inhabilitationis incurrant, iuxta Breue Pij Quarti sub Datum Romæ secunda Iunij. 1565. Horum officium quadriennio duret, quo peracto, per quatuor sequentes annos Abbates in eodem Monasterio omninò esse nõn possint. Si quis tamen post expletum quadriennij tempus in administratione suscepti muneris cæteris prudentior, vtilior, & laudabilior inuetus fuerit, is denuò (ad tempus tamen ab Abbate Generali amouibilis) de consensu maioris partis Banchetti eidem Monasterio præfici poterit. Sed id rarò fiat, & non nisi ex vrgentissima necessitate. Quæ tamen tota ex euidenti illius Monasterij vtilitate pendeat, & in scriptis legitimè constet. Si obire mortem aliquem contigerit durante officio, ad reliquum vsque Capituli Generalis tempus alius supradictò modo in demortui locum subrogetur. Si præscripta forma ommissa, aut neglecta fuerit in eligendo Abbate, ipso iure, censeatur nulla electio. Visitatores autem, qui tali interfuerunt electioni, per tres menses suspendantur ab officio. Nemo officialium duas administrationes occupare queat; & vbi quis fuerit Abbas cum administratione, ibi nequeat esse immediatè Cellerarius cum aliquo titulo.

Titularij Abbates omnes omnino antiquati intelligantur; Tituli tamen seor-

sum

sum seruentur propter eos, qui ob ingrauescentis ætatis imbecillitatem, onus administrationis ferre non valent. Quorum quamdiù vixerint, si fuerint de Congregatione benemeriti, ob probitatem laudabilis vitæ, & administrationis, semper habenda erit ratio, ne aliquo titulo careant.

Abbas, Vicarius, & Cellerarius constituantur tantummodo in ijs Monasterijs, quæ præter Cellerarium, & Abbatem, possunt alere octo Monachos, vltra oblatos, & alios ministros consuetos. In ijs vero Monasterijs, in quibus Abbas, & reliqui officiales (vt supra dictum est) esse non possunt; curet Generalis Abbas de totius Banchetti consensu per vota secreta; vt illis aliquis Vicarius præficiatur, & tot Monachi, quot cultui Diuino administrando sufficere iudicabit, qui tamen non sint ex ijs, qui studijs vacent, & maiori obseruantiæ apti dignoscantur.

Rehabilitationes infra tempus inhabilitationis, Reintegrationes à perpetua inhabilitatione, præter eorum, qui fuerunt Abbates Generales, & Visitatores ob eorum malam administrationem condemnati, qui omni prorsus spe rehabilitationis, & reintegrationis carebunt; non possint fieri, nisi à toto Capitulo Generali, proponente id Abbate Generali, qui antequam ferantur suffragia, proponat causam à se, vel à prædecessore fuisse cognitam, quam in Capitulo explicet, quæ sit ex necessitate, vel vtilitate Congregationis; nec aliter, nec alio modo, ipso non postulante, nec alio pro se ipso procurante, sed quod de necessitate, vel vtilitate Congregationis euidentissimè constet, idq; constare sit prius approbatum per duas partes Visitatorum per vota secreta. Abbas Generalis deinde poterit proponere in Capitulo Generali; quòd si suffragia in sui fauorem medietatem superabunt, legitimè restitutus, & rehabilitatus erit capax omnium munerum Congreagtionis.

Obligationes, alienationes, & alia negocia Congregationis, quæ in Capitulo Generali pertractanda sunt, vsitato more peragantur; digestis prius omnibus in Banchetto de consensu maioris partis ipsorum.

Scrutatores verò, seu syndici strictam exigant rationem ab Abbate Generali præterito; Perquirant diligenter à Discretis Monasteriorum, si habent aliquid opponendum, & litteras ab aliquibus Monachis Monasteriorum. Similiter Abbates, Visitatores, & omnes vocentur ad hoc examen faciendum; si habuerint aliquid contra prædictum Abbatem Generalem præteritum. Inquiratur circa mores dicti Abbatis Generalis; si scandalum dedit alicui; si obseruauit Constitutiones; si noluit procedere contra aliquem sibi delatum; si non totam suam operam posuit,

vt

vt Constitutiones executioni mandarentur. Negligentia verò probata, vel delicto, pœnas in illum statuant, iuxta Constitutiones. In illis verò casibus, in quibus pœnæ non sunt expressæ; in illum animaduertant iuxta qualitatem delicti. Si damnatur per negligentiam; perpetuò inhabilis declaretur ad Generalatus munus. Si alicuius culpæ reus erit, vel quòd executioni non mandauerit Constitutiones, vel quòd dolo, vel iniuria aliquem grauauerit; declaretur inhabilis ad quolibet munus Congregationis per decennium. Huiusmodi iudicium fiat breui manu, & sine strepitu, & figura iudicij per secreta suffragia, duabus ipsorum partibus concurrentibus. Similiter si parum fidelis in illis pecunijs, quas tempore sui officij habuit, pœnæ fraudis subijciatur, & teneatur ad restitutionem, & perpetuò inhabilis ad tale munus declaretur. Quod si summa esset talis, vt non haberet vnde eam reddere posset; luat Carcere ad tempus declarandum per syndicos: fraudis pœnæ erit obnoxius, si supra quinquaginta scutos rationem reddere non potest.

Postremò peragatur inquisitio eodem modo (quo supra) contra Visitatores præteritos ab eisdem syndicis, vocatis omnibus Discretis, & Abbatibus, & pœnæ declarentur in illos, qui reperti fuerint negligentes, vel delinquentes, secundum Constitutiones. In illis casibus, in quibus non sunt expressæ pœnæ; ijs feriantur pœnis, quæ contra Abbatem Generalem (vt supra) positæ sunt, præterquam in casu negligentiæ, in quo per octennium inhabiles ad omne munus declarandi erunt, & futuri. Contra Visitatores inquiratur in primis, si delatores in actu visitationis reuelarunt; vel non correxerunt, quæ corrigenda erant; in quos seuerissimè secundum Constitutiones animaduertatur. Cogantur etiam reddere rationem omnium, quæ ad eorum manus peruenerunt, vt dictum est de Generali.

Vt autem scrutatores, & syndici magis intenti sint, ad eorum munus peragendum, sciant, quòd si deliquerint, vel segnes erunt seuerissimè punientur per Abbatem Generalem nouum, si delictum aliquod commiserint, voce actiua, & passiua perpetuò careant. Si negligentes fuerint, per sexennium ad hoc munus, & ad Prælaturam inhabiles erunt, & declarentur, Huiusmodi verò declaratio fiat per Abbatem Generalem, de consensu maioris patris Visitatorum per secreta suffragia, præter pœnam excommunicationis per ipsos Scrutatores, & Syndico ipso facto incurrendam: si illud dolo commiserint.

Constituatur examen, & Inquisitio contra Abbates Monasteriorum, & idcirco ab Abbate Generali vocentur omnes Discreti, qui reddant ratione administrationis

suorum

suorum Abbatum, & aliorum officialium, & Ministrorum Monasterij. Proponant grauamina, siquæ proponenda erunt. Primùm in scriptis quæ corrigenda sunt, corrigantur per ipsum Abbatem Generalem de consensu, & consilio Visitatorum. Ab eodem etiam Abbate Generali in delinquentes, ac negligentes Abbates pœnæ secundum Constitutiones; at si in aliquibus casibus non erunt in ijs expressæ; suo arbitrio, de consensu tamen duarum partium Visitatorum, qui secretò per fabas suffragia ferent, irrogentur.

Si contra Abbates extra Capitulum Generale huiusmodi iudicium fieri contigerit; pœnæ itidem in eos irrogentur de consensu duarum partium Visitatorum.

Visitatores meminerint se de huiusmodi iudiciis rationem reddituros in districto Dei iudicio; præter pœnam suspensionis arbitrio Iudicum, quam omnino incurrant, si aliud quàm iustitiæ administrationem (vt supra) respexerint.

Contra Abbates tantùm, & non alios inferiores, procedatur causa cognita summariè tamen, & sine strepitu, & figura iudicii.

Si contigerit quòd aliquis Abbas priuetur ex quacumque causa; hoc (vt dictum est) modo inquisitus, iudicatus, ac priuatus, præter priuationem censeatur inhabilis per sex annos; ita vt eligi non possit per dictum tempus ad Abbatiatus munus. Excipiuntur priuati ob aliquod enorme delictum, vel scandalum, siue infamiæ, aut propter illos casus, quorum gratia de iure communi tradendi essent curiæ seculari, qui non modo sint declarati inhabiles perpetuò ad quodcumque munus, dignitatem, & honorem Congregationis; sed in facinorosorum librum relati, numquam per Capitulum etiam Generale possint restitui, & rehabilitari.

Abbas verò Generalis, & Visitatores pœnas, & correctiones tam visitationis, quam omnium, quæ in aliis examinibus, & inquisitionibus ab istis Syndicis erunt sancitæ, exequi in illos teneantur, & de huiusmodi executione in illorum Syndicatu rationem reddere. Si verò præfati Abbas Generalis & Visitatores negligentes erunt; pœnam suspensionis officij per annum incurrant. Si non erunt in officio, inhabilitationis in huiusmodi, & quodcumque aliud munus per sex annos. Abbas Generalis possit officiales destituere pro demeritis, & de nouo instituere cum præsentia, vel saltem consilio (si commode fieri poterit) Visitatoris illius Prouinciæ, in qua destituendi, vel instituendi fuerint vsque ad primum Capitulum futurum, in quo confirmentur, vel alij eligantur iuxta Constitutiones.

Ad Capitulum annale nemo accedat; nisi vocem in Capitulo habeat, vel accersitus

terſitus ab Abbate Generali, quod celebrari debet ſingulis annis, ſolito tempore; ideſt Dominica quarta poſt Paſcha, ad quod Viſitatores omnes, & Procurator Generalis accedant. At ſi intra annum grauis aliqua neceſſitas vrgebit. Abbas Generalis illud conuocare curet, ſi cum tribus Viſitatoribus id expedire videbit. Ad Generale quoque Capitulum non accedant, niſi qui in eo vocem habent.

In Capitulo annali aſſignentur nouæ familiæ, & eligantur Vicarij, Cellerarij, & Magiſtri Nouitiorum, de quibus proprijs locis dicetur. Magiſtri non conſtituantur; niſi vbi fuerit cura Nouitiorum. In alijs verò Monaſterijs non conſtituantur, & qui ſunt ab hodie in antea caſſi intelligantur.

Nouæ familiæ eligantur more ſolito, hoc adduto, ad euitanda diſpendia Congregationis; quòd non poſſint fieri; niſi ſingulo quadriennio. Qui verò dant operam rei literariæ, non poſſint amoueri ab illo Monaſterio; niſi prius expleuerint curſum illius artis. Si verò neceſſariò amoueri aliquis contigerit; aſſignetur in Monaſterio, vbi explere poſſit curſum, quem cœpit; ne ſtudia interrupantur. Monachi, & Officiales, qui permanſerint in aſſignato Monaſterio, infra quadriennium poſſint tempore Capituli annalis amoueri ex vrgenti neceſſitate, & euidenti vtilitate; ſi ita videbitur Abbati Generali de Viſitatorum conſilio; ita tamen, vt raro (quoad fieri poterit) huiuſmodi mutationes fiant. Si eijciendus, & ad aliud Monaſterium mittendus eſt ob aliquod graue ſcandalum datum, res in eodem Capitulo proponatur per Abbatem, ad hoc vt re bene perſpecta, veluti criminoſus dimittatur.

Singulis Monaſterijs aſſignentur tot Monachi, quot redditus Monaſterij alere poſſunt.

Abbas Generalis nihil poſſit peragere extra Capitulum in negocijs Congregationis magni momenti; niſi de conſenſu maioris partis Viſitatorum per ſecretum ſcrutinum. Quæ vero agenda erunt, ab ipſo Abbate Generali proponantur.

Generalis Abbas nouas taxas impoſitionum facere poſſit iuxta vſitatum morem Congregationis.

Nihil idem poſſit alicui Monaſterio applicare ſine conſenſu maioris patris Capituli Generalis per ſecreta ſuffragia. Sed ſinat, vt quodlibet Monaſterium habeat, quòd ſibi competit. Si verò aliquid alicui Monaſterio ſupererit, non poſſit applicari, niſi de conſenſu (vt ſupra) ſed pro neceſſitatibus Congregationis reſeruetur, & erogetur.

Cætera verò corrigere poſſit; delinquentes punire, ac reliqua omnia facere, quæ ad regimen Monaſteriorum pertinent, de conſenſu ſemper maioris partis Viſitatorum: præter illas correctiones, quas contigerit fieri in actu viſitationis, circa

execu-

executionem, & obseruantiam Constitutionum, in quibus Abbas Generalis consilium tantùm Visitatorum, qui secum erunt in visitando, requirat, ac priuationibus Abbatum exceptis, quæ faciendæ erunt in Banchetto (vt dictum est) cum consensu maioris partis.

Duo illi, qui eligendi sunt, vt computa Cellerariorum videant, eorumq; rationes discutiant, eligantur ab Abbate Generali de consensu maioris partis Visitatorum, si in Capitulo hoc sit peragendum, & quicquid contra eos pronunciatum fuerit, obseruetur. Huiusmodi discussio fiat coram suis Abbatibus, præstito tamen iuramento prius illis super libros, & computa, quæ ostendunt (vt fieri decet) pœnæ iuxta Constitutiones feriantur.

Explicit Pars Prima.

INCI-

INCIPIT PROLOGVS REGVLAE SANCTISS. P. N. BENEDICTI ABBATIS, EXIMII CONFESSORIS PATRIS MONACHORVM,

SVB QVA OMNES MONACHI Congregationis Montis Oliueti militant.

AVSCVLTA ò fili præcepta magiſtri, & inclina aurem cordis tui, & admonitionem pij patris libenter excipe, & efficaciter comple; vt ad eum per obedientiæ laborem redeas, à quo per inobedientiæ deſidiam receſſeras. Ad te ergo nunc meus ſermo dirigitur, quiſquis abrenuncians proprijs voluntatibus domino Chriſto vero regi militaturus, obedientiæ fortiſſima, atque præclara arma aſſumis. In primis, vt quicquid agendum inchoas boni, ab eo perfici, inſtantiſſima oratione depoſcas. Vt qui nos iam in filiorum dignatus eſt numero computare, non debeat aliquandò de malis actibus noſtris contriſtari. Ita enim ei omni tempore de bonis ſuis in nobis parendum eſt, vt non ſolum vt iratus pater ſuos non aliquando filios exhæredet; ſed nec vt metuendus dominus, irritatus malis noſtris, vt nequiſſimos ſeruos perpetuam tradat ad pœnam, qui eum noluerint ſequi ad gloriam.

Reſur-

RESurgamus ergo tandem aliquando, excitante nos ſcriptura, ac dicente. Hora eſt iam nos de ſomno ſurgere. Et apertis oculis noſtris ad deificum lumen attentis auribus audiamus, diuina quotidie clamans quid nos admoneat vox dicens. Hodie ſi vocem eius audieritis, nolite obdurare corda veſtra. Et iterum. Qui habet aures audiendi, audiat quid ſpiritus dicat Eccleſijs. Et quid dicit? Venite filij, audite me; timorem domini docebo vos. Currite dum lumen vitæ habetis; ne tenebræ mortis vos compræhendant. Et quærens dominus in multitudine populi ſui, cui hæc clamat, operarium ſuum, iterum dicit. Quis eſt homo qui vult vitam, & cupit dies videre bonos? Quod ſi tu audiens, reſpondeas. Ego. Dicit tibi Deus. Si vis habere veram, & perpetuam vitam; prohibe linguã tuam à malo, & labia tua ne loquantur dolum: diuerte a malo, & fac bonum, inquire pacem, & ſequere eam. Et cum hæc feceritis, oculi mei ſuper vos, & aures meæ ad præces veſtras, & ante quàm me inuocetis, dicam. Ecce adſum. Quid dulcius nobis hac voce domini inuitantis nos, fratres chariſſimi? Ecce pietate ſua demonſtrat nobis dominus viam vitæ.

SVccinctis ergo fide, vel obſeruantia bonorum actuum lumbis noſtris, & calciatis in præparatione euangelij pacis pedibus, pergamus itinera eius: vt mereamur eum, qui nos vocauit in regno ſuo, videre. In cuius regni tabernaculo ſi volumus habitare; niſi illuc bonis actibus currendo, minimè peruenitur. Sed interrogemus cum propheta dominum, dicentes ei. Domine quis habitabit in tabernaculo tuo, aut quis requieſcet in monte ſancto tuo? Poſt hanc interrogationem fratres, audiamus dominum reſpondentem, & oſtendentem nobis viam ipſius tabernaculi, & dicentem. Qui ingreditur ſine macula, & operatur iuſtitiam. Qui loquitur veritatem in corde ſuo, qui non egit dolum in lingua ſua. Qui non fecit proximo ſuo malum, & opprobrium non accepit aduerſus proximum ſuum. Qui malignum diabolum aliqua ſuadentem ſibi, cum ipſa ſuaſione ſua à conſpectibus cordis ſui reſpuens, deduxit ad nihilum, & paruulos cogitatus eius tenuit, & alliſit ad Chriſtum.

QVi timènt dominum de bona obseruantia sua non se reddunt elatos; sed ipsa in se bona, non à se posse; sed à domino fieri existimantes, operantem in se dominum magnificant, illud cum propheta dicentes. Non nobis domine, non nobis; sed nomini tuo da gloriam. Sicut nec Paulus apostolus de prædicatione sua sibi aliquid imputauit, dicens. Gratia Dei sum id, quod sum. Et iterum ipse dicit, Qui gloriatur, in domino glorietur. Vnde & dominus in Euangelio ait. Qui audit verba mea hæc, & facit ea, similabo eum viro sapienti, qui ædificauit domum supra petram. Venerunt flumina, flauerunt venti, & impegerunt in domum illam, & non cecidit: quia fundata erat supra petram. Hæc complens dominus, expectat quotidie, his suis sanctis monitis, factis nos respondere debere. Ideo nobis propter emendationem malorum huius vitæ dies ad inducias relaxantur, dicente Apostolo. An nescis quia patientia Dei ad pœnitentiam te adducit? Nam prius dominus dicit. Nolo mortem peccatoris, sed vt magis conuertatur, & viuat. Cùm ergo interrogassemus dominum fratres de habitatore tabernaculi eius, audiuimus habitandi præceptum. Sed si compleamus habitatoris officium; erimus hæredes regni cælorum.

ERgo præparanda sunt corda nostra, & corpora sanctæ præceptorum obedientiæ militatura, & quod minus habet in nobis natura possibile, rogemus dominũ, vt gratiæ suæ iubeat nobis adiutorium ministrari. Et si fugientes gehennæ pœnas, ad vitam volumus peruenire perpetuam; dum adhuc vacat, & in hoc corpore sumus, & hæc omnia per hanc lucis vitam vacat implere; currendum, & agendum est modo quòd in perpetuum nobis expediat. Constituenda est ergo à nobis dominici schola seruitij. In qua institutione nihil asperum, nihilq; graue nos constituturos speramus. Sed & siquid paululum restrictius dictante æquitatis ratione propter emendationem vitiorum, vel conseruationem charitatis processerit; non illico pauore perterritus refugias viam salutis, quæ non est nisi angusto initio incipienda. Processu vero conuersationis, & fidei dila-

tato corde, inennarrabili dilectionis dulcedine curritur via mandatorum Dei; vt ab ipsius nunquam magisterio discedentes, in eius doctrina vsque ad mortem in Monasterio perseuerantes, passionibus Christi per patientiam participemus, vt regni eius mereamur esse consortes. Amen.

Explicit Prologus.

INCI-

INCIPIT REGVLA EIVSDEM.

DE GENERIBVS, VEL VITA Monachorum. Cap. I.

MONACHORVM quatuor genera eſſe, manifeſtum eſt. Primum cœnobitarum, hoc eſt monaſteriale, militans ſub regula, vel Abbate. Deinde ſecundum genus eſt anachoritarum, ideſt eremitarum; horum, qui non conuerſionis feruore nouitio; ſed monaſterij probatione diuturna, didicerunt contra diabolum multorum ſolatio iam docti, pugnare, & benè inſtructi fraterna ex acie ad ſingularem pugnā eremi, ſecuri iam ſine conſolatione alterius, ſola manu vel brachio contra vitia carnis, vel cogitationum (Deo auxiliante) pugnare ſufficiunt. Tertiū verò monachorum teterrimum genus eſt ſarabaitarum, qui nulla regula approbati, experientia magiſtra ſicut aurum fornacis; ſed in plumbi natura molliti, adhuc operibus ſeruantes ſęculo fidem, mentiri Deo per tonſuram noſcuntur. Qui bini, aut terni, aut certè ſinguli ſine paſtore, non dominicis, ſed ſuis incluſi ſunt ouilibus, & pro lege eis eſt deſideriorum voluptas, cùm quicquid putauerint, vel elegerint, hoc dicunt ſanctum, & quod noluerint, hoc putant non licere. Quartum verò genus eſt monachorum, quòd nominatur Gyrouagum, qui tota vita ſua per diuerſas prouincias, ternis, aut quaternis diebus, per diuerſorum cellas hoſpitantur, ſemper vagi, & nunquam ſtabiles, & proprijs voluptatibus, & gulæ illecebris ſeruientes, & per omnia deteriores ſarabaitis. De quorum omnium miſerrima conuerſatione melius eſt ſilere, quàm loqui. His ergo omiſſis, ad cœnobitarum fortiſſimum genus diſponendum (adiuuante domino) veniamus.

QVALIS DEBEAT ESSE ABBAS. Cap. II.

ABbas, qui præesse dignus est monasterio, semper meminisse, debet quod dicitur, & nomen maioris, factis implere. Christi enim agere vices in monasterio creditur, quãdo ipsius vocatur pronomine, dicente Apostolo. Accepistis spiritum adoptionis filiorũ, in quo clamamus Abba pater. Ideoq́. Abbas nihil extra præceptũ domini (quod absit) debet docere, aut constituere, aut iubere. Sed iussio eius, vel doctrina fermento diuinæ iustitiæ in discipulorum mentibus conspergatur. Memor sit semper Abbas, quia doctrinæ suæ, vel discipulorum obedientiæ, vtriusque rei in tremendo iudicio Dei facienda erit discussio. Sciatq́. Abbas culpæ pastoris incumbere, quicquid in ouibus pater familias vtilitatis minus potuerit inuenire. Tantùm iterum liber erit, vt (si inquieto, vel inobedienti gregi pastoris fuerit omnis diligentia attributa, & morbidis earũ actibus vniuersa fuerit cura exhibita) pastor earum in iudicio domini absolutus, dicat cum propheta domino, Iustitiam tuam non abscondi in corde meo, veritatem tuam, & salutare tuum dixi; ipsi autem contemnentes spreuerunt me. Et tunc demum inobedientibus curæ suæ ouibus pœna sit, eis præualens ipsa mors.

CVm ergo aliquis suscipit nomen Abbatis, duplici debet doctrina suis præesse discipulis, idest, omnia bona, & sancta factis amplius, quàm verbis ostendere; vt capacibus discipulis mandata domini verbis proponat; duris verò corde, & simplicioribus factis diuina præcepta demonstret. Omnia verò, quæ discipulis docuerit esse contraria, in suis factis indicet non agenda; ne alijs prædicans, ipse reprobus inueniatur; ne quando illi dicat Deus peccanti. Quare tu ennarras iustitias meas, & assumis testamentum meum per os tuum? Tu verò odisti disciplinam, & proiecisti sermones meos post te. Et qui in fratris tui oculo festucam videbas, in tuo trabem non vidisti. Non ab eo persona in Monasterio discernatur. Non vnus plus ametur, quàm alius; nisi quem in bonis actibus, aut obedientia inuenerit meliorem. Non præponatur ingenuus ex seruitio con-

uertenti;

uertenti;nisi aliqua rationabilis causa existat. Quod si ita iustitia dictante, Abbati visum fuerit, de cuiuslibet ordine id faciat;sin aliter propria teneant loca. Quia siue seruus, siue liber, omnes in Christo vnum sumus, & sub vno domino æqualem seruitutis militiam baiulamus. Quia non est apud Deum personarum acceptio. Solummodo in hac parte apud ipsum discernimur; si meliores alijs, in operibus bonis, & humiles inueniamur.

ERgo æqualis sit omnibus ab eo charitas, vna præbeatur omnibus secundum merita disciplina. In doctrina namque sua Abbas Apostolicam debet illam semper formam seruare, qua dicit. Argue, obsecra, increpa, idest miscens temporibus tempora, terroribus blandimenta, dirum magistri, pium patris ostendat affectum. Idest indisciplinatos, & inquietos debet durius arguere; obedientes autem, & mites, & patientes, vt in melius proficiant, obsecrare. Negligentes autẽ, & contemnentes, vt increpet, & corripiat admonemus. Neque dissimulet peccata delinquentium; sed mox vt cœperint oriri, radicitus ea (vt præualet) amputet, memor periculi Hely sacerdotis de Sylo. Et honestiores quidem, atque intelligibiles animos prima, vel secunda admonitione verbis corripiat; improbos autem, & duros, ac superbos, vel inobedientes verberum, vel corporis castigatione, in ipso initio peccati coerceat, sciens scriptum. Stultus verbis non corrigitur. Et iterum, percute filium tuum virga, & liberabis animam eius à morte.

MEminisse debet semper Abbas quod est, meminisse quod dicitur, & scire; quia cui plus committitur, plus ab eo exigitur. Sciatq; quàm difficilem, & arduam rem suscepit, regere animas, & multorum seruire moribus. Et alium quidem blandimentis, alium verò increpationibus, alium suasionibus, & secũdum vniuscuiusque qualitatem, vel intelligentiam, ita se omnibus conformet, & aptet; vt non solùm detrimenta gregis sibi commissi non patiatur; verùm etiam in augumentatione boni gregis gaudeat. Ante omnia ne dissimulans, aut paruipendens salutem animarum sibi commissarum, plus gerat solicitudinem de rebus transitorijs, atque terrenis, & caducis,

ducis; ſed ſemper cogitet, quia animas ſuſcepit regendas, de quibus & rationem redditurus eſt. Et ne cauſetur de minori forte ſubſtantia, meminerit ſcriptum. Primùm quærite regnum Dei, & iuſtitiam eius, & hæc omnia adijcientur vobis. Et iterum, nihil deeſt timentibus eum. Sciatq́;, quia qui ſuſcipit animas regendas, præparet ſe ad rationem reddendam. Et quantùm ſub cura ſua fratrum ſe habere ſcierit numerum; agnoſcat pro certo, quia in die iudicij ipſarum omnium animarum eſt redditurus domino rationem ſine dubio, addita & ſuæ animæ. Et ita timens ſemper futuram diſcuſſionem paſtoris de creditis ſibi ouibus, cum de alienis ratiocinijs cauet, redditur de ſuis ſollicitus. Et cum de admonitionibus ſuis emendationem alijs ſubminiſtrat; ipſe efficitur à vitijs emendatus.

DE ADHIBENDIS AD CONSILIVM Fratribus. Cap. III.

QVotiens aliqua præcipua agenda ſunt in Monaſterio, conuocet Abbas omnem Congregationem, & dicat ipſe vnde agitur. Et audiens conſilium fratrū, tractet apud ſe prudenter, & quod vtilius iudicauerit, faciat. Ideo autem omnes ad conſilium vocari diximus; quia ſæpe iuniori Dominus reuelat, quod melius eſt. Sic autē dent fratres cōſilium cum omni humilitatis ſubiectione; vt nō præſumāt procaciter defendere, quod eis viſum fuerit; ſed magis in Abbatis pendeat arbitrio, & quod ſalubrius eſſe iudicauerit; ei cuncti obediant. Sed ſicut diſcipulis conuenit obedire Magiſtro, ita & ipſum prouidè, & iuſtè condecet cuncta diſponere. In omnibus igitur omnes magiſtram ſequantur regulam; neque ab ea temere declinetur à quoquam. Nullus in Monaſterio proprij ſequatur cordis voluntatem. Neque præſumat quiſquam cum Abbate ſuo proteruè intra, aut extra Monaſteriū contendere. Quod ſi præſumpſerit; regulari diſciplinæ ſubiaceat. Ipſe tamen Abbas cum timore Dei, & obſeruatione Regulæ omnia faciat, ſciens ſe proculdubio de omnibus iudicijs ſuis æquiſſimo iudici Deo rationem redditurum. Si qua verò minora agenda ſunt in Monaſterij vtilitatibus, ſeniorum tantùm vtatur conſilio, ſicut ſcriptum eſt. Omnia fac cum conſilio, & poſt factum non pœnitebis.

De

DE arduis, & præcipuis rebus spectantibus ad totam Congregationem, ad Capitulũ Generale; de ijs verò, quæ ad singula Monasteria pertinent, ad Abbatem Generalẽ, & Visitatores in actu Visitationis referatur, ac dè illis decernatur.

Stabilium bonorum, ac mobilium prætiosorum venditiones, alienationes, permutationes, & obligationes super illis idoneis testibus examinatis, & constito de euidenti vtilitate Monasterij iuxta Constitutiones, & Priuilegia per fel. rec. Pauli, & Iulij II. eidem Congregationi concessa, fiant. Pignora, & contractus æris alieni, si centum scutorum summam non excesserint; de consensu maioris partis Capituli, Generali Abbate, & Visitatoribus in actu visitationis consultis, habitaq; in scriptis illorum licentia fiant; si summam scutorum centum excesserint; ad Generale Capitulum (permutationibus exceptis) reseruatæ censeantur, quauis Apostolica facultate non obstante. Circa simplices locationes, seruetur consuetudo locorum totius Congregationis; & quæ sunt supra triennium, fiant semper in Capitulo, & cum eius consensu.

Pro Monasterij necessitate nequeat Abbas, vltra summam triginta scutorum in annos singulos æs alienum contrahere super illius redditibus.

Cum primùm ad suum Monasterium Abbas venerit; videat, si illud ære alieno grauatum est, & cum senioribus rationem omnino ineat, qua subleuetur; ne prima vice à Generali corripiatur; deinde tamquam negligens corrigatur.

Commissiones more Hetrusco damnentur.

Sedi Apostolicæ annuatim persoluẽda, statuto tẽpore haud soluere differat Abbas; nisi ob aliquod iustũ impedimentũ ei ab Abbate Generali in scriptis fuerit indultum; sin minus, prima vice per sex menses suspensus; secunda vice munere priuetur.

Seculares, Procuratores, Patronos, Notarios, Medicos, & Aromatarios, non quos ipse Abbas voluerit; sed ex magis peritis, maiori Capituli sui parte consentiente, vel saltem seniorum magis idoneos eligat, quo consulto Monachum etiam ad lites, & causas eligat.

Caueat tam Generalis, quàm particularis Abbas; ne in proponendis in Capitulo rebus, nutu, verbis, aut aliquo modo demonstrent, quid fieri sibi magis placeat; sed proponant tantùm, & audiant omnes, & communi consilio prudenter omnia tractent, ac statuant, quod maior pars vtilius iudicabit. Si secus, primò publicè corripiatur, secundò per sex menses suspendatur.

Abbas nihil omnino peragere, statuere, aut in Capituli Generali, aut Abbati Generali, & Visitatoribus etiam tempore visitationis proponere possit de ijs, quæ ad Monasterij regimen pertinent, sine consensu maioris partis seniorum Capituli, præ-

ter punitiones, & correctiones Monachorum, & obseruantiam Constitutionum, in quibus tamen requiratur in casibus grauioribus consilium tantùm. Monasterij seniores declarantur esse Vicarius, Cellerarius, Magister Nouitiorum, Procurator, & senior secundum professionem. In arduis verò casibus ad totum Monasterium spectantibus (iuxta Regulam) suum Capitulum consulat.

Procuratori Generali Romæ assignentur omnino necessaria pro expensis publicis faciendis, qui dati, & accepti rationem, finito suo munere, in scriptis exactè reddere teneatur.

QVAE SVNT INSTRVMENTA BONORVM operum. Cap. IIII.

IN primis dominum Deum diligere ex toto corde, tota anima, tota virtute; deinde proximum tanquam seipsum. Deinde non occidere, non adulterare, non facere furtum, non concupiscere, nõ falsum testimonium dicere; honorare omnes homines, & quod sibi fieri quis non vult, alij ne faciat. Abnegare semetipsum sibi, vt sequatur Christum. Corpus castigare, delitias non amplecti, ieiuniũ amare, pauperes recreare, nudum vestire, infirmũ visitare, mortuum sepelire. In tribulatione subuenire, Dolentem consolari, A seculi actibus se facere alienũ. Nihil amori Christi præponere. Iram non perficere. Iracundiæ tempus non reseruare. Dolum in corde non tenere. Pacem falsam non dare. Charitatem non derelinquere. Non iurare omnino, ne forte periures. Veritatem ex corde, & ore proferre. Malum pro malo non reddere. Iniuriam non facere, sed & factam patienter sufferre. Inimicos diligere. Maledicentes se, non remaledicere; sed magis benedicere. Persecutionem propter iustitiam sustinere. Non esse superbum. Non vinolentum. Non multùm edacem. Non somnolentum. Non pigrum. Non murmurosum. Non detractorem. Spem suam Deo committere, bonũ aliquod in se cùm viderit; Deo applicet, non sibi; malum verò semper à se factum sciat, & sibi reputet. Diem iudicij timere; gehennam expauescere. Vitam æternam omni concupiscentia spirituali desiderare. Mortem quotidie ante oculos suspectam habere. Actus vitæ suæ omni hora custodire. In omni loco Deum se respicere pro certo scire. Cogitationes ma-

las

las cordi ſuo aduenientes,mox ad Chriſtum allidere,& ſeniori ſpirituali patefacere.

OS ſuum à malo, vel prauo eloquio cuſtodire. Multùm loqui non amare. Verba vana,aut riſui apta non loqui. Riſum multũ, aut exceſſum nõ amare. Lectiones ſanctas libenter audire. Orationi frequenter incumbere. Mala præterita cum lachrymis, vel gemitu quotidie in oratione Deo confiteri, De ipſis malis de cætero emendare. Deſideria carnis non perficere, voluntatem propriam odiſſe. Præceptis Abbatis in omnibus obedire, etiã ſi ipſe (quod abſit) aliter agat,memor illius dominici præcepti. Quæ dicunt facite,quæ autem faciunt,facere nolite. Non velle dici ſanctum antequam ſit, ſed prius eſſe,quò verius dicatur. Præcepta Dei factis quotidie adimplere. Caſtitatem amare. Nullum odiſſe. Zelum,& inuidiam non habere. Contentionẽ non amare. Elationem fugere;ſeniores venerari. Iuniores diligere in Chriſti amore,pro inimicis orare. Cum diſcordãtibus ante ſolis occaſum in pacem redire. Et de Dei miſericordia nunquam deſperare. Ecce hæc ſunt inſtrumenta artis ſpiritualis, Quæ cùm fuerint à nobis die, noctuq; inceſſabiliter adimpleta, & in die iudicij reconſignata;illa merces nobis à domino recompenſabitur,quam ipſe promiſit. Quod oculus non vidit,nec auris audiuit, nec in cor hominis aſcendit,quæ præparauit Deus his, qui diligunt eum. Officina verò, vbi hæc omnia diligenter operemur, clauſtra ſunt monaſterij, & ſtabilitas in congregatione.

DE OBEDIENTIA DISCIPVLORVM. Cap. V.

PRimus obedientiæ gradus eſt obedientia ſine mora. Hæc conuenit his, qui nihil ſibi Chriſto charius exiſtimant propter ſeruitium ſanctum, quod profeſſi ſunt, ſeu propter metum geheneæ, vel gloriam vitæ æternæ. Mox vt aliquid imperatum à maiore fuerit, ac ſi diuinitus imperetur;moram pati neſciunt in faciendo. De quibus Dominus dicit. In auditu auris obediuit mihi. Et idem dicit doctoribus. Qui vos audit,me audit. Ergo hi tales relinquẽtes ſtatim,

quæ

quæ ſua ſunt,& voluntatem propriam deſerentes, mox Exoccupati manibus, & quod agebant imperfectum relinquentes, vicino obedientiæ pede iubentis vocem facti ſequuntur. Et velut vno momento prædicta magiſtri iuſſio, & perfecta diſcipuli opera in velocitate timoris Dei, ambæ res communiter citius explicantur, quibus ad vitam æternam gradiendi amor incumbit. Ideo anguſtam viam arripiunt; vnde Dominus dicit. Anguſta via eſt, quæ ducit ad vitam; vt non ſuo arbitrio viuentes, vel deſiderijs ſuis, & voluptatibus obedientes; ſed ambulantes alieno iudicio, & imperio in cœnobijs degentes, Abbatem ſibi præeſſe deſiderant. Sine dubio hi tales illam Domini imitantur ſententiam, qua dicit. Non veni facere voluntatē meam; ſed eius, qui miſit me. Sed hæc ipſa obedientia tunc acceptabilis erit Deo, & dulcis hominibus; ſi quod iubetur, non trepidè, non tardè, non tepidè, aut cum murmure, vel cum reſponſo nolentis efficiatur. Quia obedientia, quæ maioribus præbetur, Deo exhibetur. Ipſe enim dixit. Qui vos audit, me audit. Et cum bono animo à diſcipulis præberi oportet: quia hilarem datorem diligit Deus. Nam cum malo animo ſi obedit diſcipulus, & non ſolùm ore, verùm etiam in corde ſi murmurauerit, etſi impleat iuſſionem, tamen acceptum iam non erit Deo, qui cor reſpicit murmurantis. Et pro tali facto nullam conſequitur gratiam: immo pœnam murmurantium incurrit; ſi non cum ſatisfactione emendauerit.

NEmo à ſuo ſuperiore ſibi delatum munus recuſet; etiam ſi longè inferius eſſet, quàm ſua conditio poſtularet; memor Redemptoris hominum verbi. Filius (inquit) non venit miniſtrari; ſed miniſtrare, & quantò maior es, humilia te in omnibus.

Abbati, & Superioribus vnuſquiſque, etiam in minimis obediat, qui vel in minimo inobediens fuerit; ſi primò cum charitate correctus, non ſe emendauerit; ſecundò grauioribus pœnis ſuperiorum arbitrio puniatur.

DE TACITVRNITATE. Cap. VI.

FAciamus quod ait propheta. Dixi cuſtodiam vias meas; vt non delinquam in lingua mea. Poſui ori meo cuſtodiam. Obmutui,

&

& humiliatus sum, & silui à bonis. Hic ostendit propheta, si à bonis eloquijs interdum propter taciturnitatem debet taceri; quantò magis à malis verbis propter pœnam peccati debet cessari. Ergo quāuis de bonis, & sanctis, & ædificationum eloquijs, perfectis discipulis propter taciturnitatis grauitatem rara loquendi concedatur licentia: quia scriptum est, In multiloquio non effugies peccatum. Et alibi. Mors, & vita in manibus linguæ. Nam loqui, & docere magistrum condecet; tacere, & audire discipulo conuenit. Et ideo si qua requirenda sunt à priore; cum omni humilitate, & subiectione, & reuerentia requirantur; ne videatur plus loqui, quàm expedit. Scurilitates verò, vel verba ociosa, & risum mouentia, æterna clausura in omnibus locis damnamus; & ad tale eloquium discipulum aperire os non permittimus.

SI quis nulla loci, temporis, & personæ habita ratione Monasticæ disciplinæ, ac grauitatis oblitus, obscæna loquutus fuerit, & impudica in fratris, seu proximi scandalum protulerit; bis in pane, & aqua ieiunet; si incorrigibilis extiterit; in carcerem detrudatur. Sub eadem pœna vnusquisque in publicis, & priuatis congressibus, ac sermonibus modestiam seruet; ineptias, & vaniloquia, contentiones, & vociferationes fugiat.

Abbas frequenter Monachorum Cellas adeat, & inspiciat; ne quis libros damnatos, & vana, lasciuaq; tractantes habeat; si quos inuenerit, huiusmodi comburat, ac detentorem acerrimis pœnis puniat.

DE HVMILITATE. Cap. VII.

CLamat nobis scriptura diuina fratres dicēs. Omnis, qui se exaltat humiliabitur; & qui se humiliat, exaltabitur. Cùm hæc ergo dicit, ostendit nobis omnem exaltationem, genus esse superbiæ. Quod se cauere propheta indicat, dicens. Domine non est exaltatū cor meum; neque elati sunt oculi mei. Neque ambulaui in magnis, neque in mirabilibus super me. Sed quid? Si non humiliter sentiebā; sed exaltaui animam meam. Sicut ablactatus super matrem suam; ita retribues in animam meam. Vnde fratres si summæ humilitatis culmen volumus attingere; & ad exaltationem illam cæ-

lestem,

lestem, ad quam per præsentis vitæ humilitatem ascenditur volumus velociter peruenire, actibus nostris ascendentibus scala illa erigenda est, quæ in somno Iacob apparuit, per quam ei descendentes Angeli, & ascendentes monstrabantur. Nõ aliud sine dubio descensus ille, & ascensus à nobis intelligitur; nisi exaltatione descendere, & humilitate ascendere. Scala vero ipsa erecta, nostra est vita in seculo, quæ humiliato corde à domino erigitur ad cælũ. Latera enim eiusdem scalæ dicimus nostrum esse corpus, & animam, in quibus diuersos gradus humilitatis, vel disciplinæ vocatio diuina ascendendos inseruit.

GRADVS PRIMVS HVMILITATIS.

PRIMVS itaque gradus humilitatis est; si timorẽ Dei sibi ante oculos semper ponens, obliuionem omnino fugiat; & semper sit memor omnium, quæ præcepit Deus. Et qualiter contemnentes Deum in gehennam pro peccatis incidunt. Et vitam æternam, quæ timentibus Deum præparata est, animo suo semper reuoluat. Et custodiẽs se omni hora à peccatis, & vitijs. Ideſt cogitationum, linguæ, oculorum, manuum, pedum, vel voluntatis propriæ; sed & desideria carnis amputare festinet. Existimet se homo de cælis à Deo semper respici omni hora, & facta sua in omni loco ab aspecto diuinitatis videri, & ab angelis omni hora Deo nunciari. Demonstrat nobis hoc propheta; cùm cogitationibus nostris ita Deum semper præsentem ostendit, dicens. Scrutans corda, & renes Deus. Et item. Dominus nouit cogitationes hominum, quoniam vanæ sunt. Et item dicit. Intellexisti cogitationes meas à longe. Et quia cogitatio hominis cõfitebitur tibi. Nam vt solicitus sit circa cogitationes suas peruersas, dicat semper humilis frater in corde suo. Tunc ero immaculatus coram eo, si obseruauero me ab iniquitate mea. Voluntatem verò propriam ita facere prohibemur, cùm dicit scriptura nobis. Et à voluntatibus tuis auertere. Et item, rogamus Deum in oratione; vt fiat illius voluntas in nobis.

DOcemur ergo meritò nostram non facere voluntatem, cùm caueamus illud, quod dicit scriptura. Sunt viæ, quæ videntur hominibus rectæ, quarum finis vsque ad profundum inferni demergit. Et cùm cauemus illud, quod de negligentibus dictum est. Corrupti sunt, & abominabiles facti sunt in voluptatibus suis. In desiderijs verò carnis ita nobis Deum credamus semper esse præsentem, cùm dicit propheta domino. Ante te omne desiderium meum. Cauendum ergo est ideo malum desiderium: quia mors secus introitum delectationis posita est. Vnde scriptura præcipit dicens. Post concupiscentias tuas non eas. Ergo si oculi domini speculantur bonos, & malos, & dominus de cælo semper respicit super filios hominum; vt videat si est intelligens, aut requirens Deum, & ab angelis deputatis nobis quotidie, die, noctuq; domino factori nostro opera nostra nunciantur; cauendum est omni hora fratres (sicut dicit in Psalmo propheta) ne nos declinantes in malum, & inutiles factos aliqua hora aspiciat Deus, & parcendo nobis in hoc tempore, quia pius est, & expectat nos conuerti in melius; ne dicat nobis in futuro. Hæc fecisti & tacui.

SEcundus humilitatis gradus est; si propriam quis non amans voluntatem, desideria sua non delectetur implere; sed vocem illam domini imitetur dicentis. Non veni facere voluntatem meam; sed eius, qui me misit. Item dicit scriptura. Voluntas habet pœnam, & necessitas parit coronam.

TErtius humilitatis gradus est; vt quis pro Dei amore omni obedientia se subdat maiori, imitans dominum, de quo dicit Apostolus: factus obediens vsque ad mortem.

QVartus humilitatis gradus est; si in ipsa obedientia duris, & contrarijs rebus, vel etiam quibuslibet irrogatis iniurijs, tacita conscientia patientiam amplectatur, & sustinens, non lassescat, vel discedat, dicente scriptura. Qui perseuerauerit vsque in finem, hic saluus erit. Item. Confortetur cor tuum, & sustine dominum. Et ostendens fidelem pro domino vniuersa etiã contraria sustinere

debere;

debere; dicit ex persona sufferentium. Propter te morte afficimur tota die; æstimati sumus sicut oues occisionis. Et securi de spe retributionis diuinæ, subsequuntur gaudentes, & dicentes. Sed in his omnibus superamus propter eum, qui dilexit nos. Et item alio loco scriptura. Probasti nos (inquit) Deus; igne nos examinasti; sicut examinatur argentum. Induxisti nos in laqueum; posuisti tribulationes in dorso nostro. Et vt ostendat sub Priore debere nos esse, subsequitur, dicens. Imposuisti homines super capita nostra. Sed & præceptum domini in aduersis, & in iniurijs per patientiam adimplentes, percussi in maxillam præbent, & aliam; auferenti tunicam dimittunt & pallium; angariati mille passus, vadunt & duo milliaria, & cum Paulo Apostolo falsos fratres, & persecutiones sustinent, & maledicentes se, benedicunt.

QVintus humilitatis gradus est; si omnes cogitationes malas cordi suo aduenie͂tes, vel mala à se abscondite commissa, per humilem confessionem Abbati non celauerit suo. Hortatur nos de hac re scriptura dicens. Reuela domino viam tuam, & spera in eo. Et item dicit. Confitemini domino, quoniam bonus: quoniam in sœculum misericordia eius. Et item propheta. Delictum meum cognitum tibi feci, & iniustitias meas non operui. Dixi, pronunciabo aduersum me iniustitias meas domino, & tu remisisti impietatem cordis mei.

SExtus humilitatis gradus est; si omni vilitate vel extremitate co͂tentus sit monachus, & ad omnia quæ sibi iniunguntur, velut operarium se malum iudicet, & indignum, dicens cum propheta. Ad nihilum redactus sum, & nesciui; vt iumentum factus sum apud te, & ego semper tecum.

SEptimus humilitatis gradus est; si omnibus se inferiorem, & viliorem non solùm sua lingua pronunciet; sed etiam intimo cordis credat affectu, humilians se, & dicens cum propheta. Ego autem sum vermis, & non homo; opprobrium hominum, & abiectio plebis. Exaltatus sum, & humiliatus, & confusus. Et item; Bonum mihi quod humiliasti me; vt discam mandata tua.

Octa-

OCtauus humilitatis gradus eſt; ſi nihil agat monachus, niſi quod communis Monaſterij Regula, vel maiorum cohortantur exempla.

NOnus humilitatis gradus eſt; ſi linguam ad loquendum prohibeat monachus, & taciturnitatem habens, vſque ad interrogationem nõ loquatur; monſtrante ſcriptura: quia in multiloquio non effugietur peccatum, & quod vir linguoſus nõ dirigetur ſuper terrã.

DEcimus humilitatis gradus eſt; ſi non ſit facilis, ac promptus in riſu. Quia ſcriptum eſt. Stultus in riſu exaltat vocem ſuam.

VNdecimus humilitatis gradus eſt; ſi cùm loquitur monachus, leniter, & ſine riſu, humiliter cum grauitate, vel pauca verba, & rationabilia loquatur, & non ſit clamoſus in voce, ſicut ſcriptum eſt. Sapiens verbis innoteſcit paucis.

DVodecimus humilitatis gradus eſt; ſi non ſolum corde monachus, ſed etiam corpore humilitatem videntibus ſe, ſemper indicet. Ideſt in opere, in monaſterio, in oratorio, in orto, in via, in agro, vel vbicumque, ſedens, ambulans, vel ſtans, inclinato ſit ſemper capite, defixis in terram aſpectibns, reum ſe omni hora de peccatis ſuis exiſtimans, iam ſe tremendo iudicio Dei præſentari exiſtimet; dicens ſibi ſemper illud, quod publicanus ille euangelicus fixis in terram oculis, dixit. Domine non ſum dignus ego peccator leuare oculos meos ad cælum. Et iterum cum propheta. Incuruatus ſuu, & humiliatus ſum vſquequaque. Ergo his omnibus humilitatis gradibus aſcenſis, monachus mox ad charitatem Dei perueniet illam, quæ perfecta foras mittit timorem, per quam vniuerſa, quæ prius non ſine formidine obſeruabat. abſque vllo labore, velut naturaliter ex conſuetudine incipiet cuſtodire; non iam timore gehennæ, ſed amore Chriſti, & conſuetudine ipſa bona, & delectatione virtutum, quæ dominus iam in operarium ſuum mundum à vitijs, & peccatis Spirituſancto dignabitur demonſtrare.

Mira

Ira hæc humilitatis tractatio ob oculos Monachis versari debet, & superborum conatibus seriò resistat Abbas: sicut enim omnium fundamentum virtutum est humilitas; ita initium omnis peccati est superbia.

DE OFFICIIS DIVINIS IN NOCTIBVS. Cap. VIII.

HYemis tempore, idest à Calēdis Nouembris vsque ad Pascha, iuxta cōsiderationem rationis octaua hora noctis surgendum est; vt modico amplius de media nocte pausetur, & iam digesti surgant. Quod verò restat post vigilias, à fratribus, qui psalterij, vel lectionum aliquid indigent, meditationi inseruiatur. A Pascha autem vsque ad supradictas Calendas Nouembris, sic temperetur hora vigiliarum agenda; vt paruissimo interuallo, quo fratres ad necessaria naturæ exeant, custodito; mox matutini, qui incipiente luce agendi sunt, subsequantur.

HYberno tempore, dum frigus erit, ne cui detur occasio eundi ad coquinam, à qua præter deputatos omnes arcendi erunt; accendatur ignis in aliqua apta aula, in qua commodè omnes Monachi extra tempus exercitii, & diuini officii conuenire, ac stare possint; vt calefiant, ibiq; tempore silentii illud obseruent, extra tempus silentii illa tantùm loquantur, quæ Monachos decent. Qui secus fecerit; in pane, & aqua ieiunet; conuersus verò, & oblatus ignis accendendi debitis horis curam gerat.

QVOT PSALMI DICENDI SVNT in nocturnis horis. Cap. IX.

HYemis tempore præmisso in primis versu. Deus in adiutorium meum intende: Domine ad adiuuandum me festina. In secundo ter dicendum est, Domine labia mea aperies, & os meum annunciabit laudem tuam. Cui subiungendus est tertius psalmus, & gloria. Post hunc, Psalmus nonagesimus quartus cum Antiphona, aut certè decantandus. Inde sequatur Ambrosianum. Deinde sex Psalmi cum Antiphonis. Quibus dictis, & dicto versu, benedicat Abbas.

Abbas. Et ſedentibus omnibus in ſcamnis, legantur viciſſim à fratribus in codice ſuper analogium tres lectiones, inter quas tria reſponſoria canantur; duo reſponſoria ſine gloria dicantur. Poſt tertiam, verò lectionem, qui cantat, dicat gloriam. Quam cùm incipit cantor dicere, mox omnes de ſedilibus ſurgant ob honorem, & reuerentiam ſanctæ Trinitatis. Codices autem legantur in vigilijs diuinæ auctoritatis, tam veteris teſtamenti; quam noui; ſed & expoſitiones earum, quæ à nominatiſſimis, & orthodoxis, catholicisq; patribus factæ ſunt. Poſt has verò tres lectiones cum reſponſorijs ſuis, ſequantur reliqui ſex pſalmi cum alleluia canendi. Poſt hos lectio Apoſtoli ſequatur, ex corde recitanda, & verſus, & ſupplicatio letaniæ. Ideſt Kyrieleiſon, & ſic finiantur vigiliæ nocturnæ.

QVALITER AESTATIS TEMPORE nocturna laus agatur. Cap. X.

A Paſcha autem vſque ad Calendas Nouembris omnis (vt ſupra dictum eſt) pſalmodiæ quantitas teneatur: excepto quòd lectiones in codice propter breuitatem noctium minimè legantur; ſed pro ipſis tribus lectionibus vna de veteri teſtamento memoriter dicatur, quam breue reſponſorium ſubſequatur, & reliqua omnia (vt ſupra dictum eſt) impleantur. Ideſt vt nunquam minus à duodecim pſalmorum quantitate ad vigilias nocturnas dicatur; exceptis tertio, & nonageſimo quarto pſalmo.

A Reſurrectione vſque ad Calendas Septembris ſexta hora elapſa, ad matutinum pulſetur; à Calendis verò Septembris vſque ad Calendas Nouembris ſeptima hora, idq; à Calendis Martij vſque ad Reſurrectionem obſeruabitur.

Matutinum, & Laudes Officij B. Mariæ à Reſurrectione, vſque ad Calendas Nouembris, propter noctiū breuitatē, extra Chorum recitari ab uno quoque poſſint.

Quod reliquum eſt tempus poſt Matutinum, optimè facient Monachi, ſi in pijs meditationibus ſacræ Scripturæ, lectione, alijſq; ſanctis exercitijs, & celebraturi in Miſſæ præparatione conſument, idq; vt faciant obnixè hortamur in Domino; ne ab Abbate increpentur.

Vacationes à Matutino ita pro ſua diſcretione ab Abbate dentur, vt omnes ſint illarum participes, neque ob eas cultus omnino diuinus deſeratur.

QVALITER DOMINICIS DIEBVS, VIGILIAE agantur. Cap. XI.

DOminico die temporius ſurgatur ad vigilias, in quibus vigilijs teneatur hæc menſura. Ideſt modulatis (vt ſupra diſpoſuimus) ſex pſalmis,& dicto verſu reſidentibus cunctis diſpoſitè,& per ordinem in ſubſellijs, legãtur in codice (vt ſupra diximus) quatuor lectiones cum reſponſorijs ſuis, vbi tantùm in reſponſorio quarto dicatur à cantante, gloria. Quàm cùm incipit, mox omnes cum reuerentia ſurgant. Poſt quas lectiones ſequantur ex ordine alij ſex pſalmi cum antiphonis; ſicut anteriores,& verſus, poſt quas iterum legantur aliæ quatuor lectiones cum reſponſorijs ſuis ordine quo ſupra. Poſt quas iterum dicantur tria cantica de prophetis, quæ inſtituerit Abbas, quæ cantica cum alleluia pſallantur. Dicto etiam verſu,& benedicente Abbate, legantur aliæ quatuor lectiones de nouo teſtamento ordine, quo ſupra. Poſt quartum verò reſponſorium incipiat Abbas hymnum. Te Deum laudamus. Quo dicto, legat Abbas lectionem de Euangelio cum honore, & tremore ſtantibus omnibus. Qua perlecta, reſpondeãt omnes. Amen. Et ſubſequatur mox Abbas Hymnus. Te decet laus. Et data benedictione, incipiant matutinos. Qui ordo vigiliarum omni tempore, tam æſtatis quàm hyemis æqualiter in die Dominico teneatur; niſi forte (quod abſit) tardius ſurgatur: quia tunc aliquid de lectionibus breuiandum eſt, aut reſponſorijs, quod tamen omnino caueatur, ne proueniat. Quod ſi contigerit; dignè inde ſatisfaciat in oratorio, per cuius euenerit neglectum.

Abbas, vel maior in Choro, Te Deum laudamus, Euangelium, Te decet, reuerenter dicat; oratio autem ab Hebdomadario dicatur, & cætera (de more) obſeruari faciat.

Reſponſoria lectionum non ab ipſo lectore, ſed ab Hebdomadario legantur; verſus verò à lectore dicatur, qui poſtea ab Hebdomadario repetatur, At lector dicat Iube domne bene. At ſi Matutinum decantabitur, ſecus fiet: quia tunc reſponſoria à Choro, & verſus à Cantoribus dicerentur.

QVOMODO MATVTINORVM ſolemnitas agatur. Cap. XII.

IN matutinis dominico die, in primis dicatur ſexageſimus ſextus pſalmus ſine antiphona in directum. Poſt quem dicatur quinquageſimus pſalmus cum alleluia. Poſt quem dicatur centeſimus decimus ſeptimus, ſexageſimus ſecundus; deinde benedictiones,& laudes,lectio de Apocalypſi vna ex corde,& reſponſorium, & Ambroſianum,& verſus,& canticum de Euãgelio,letaniæ, & completũ eſt.

QVALITER PRIVATIS DIEBVS MATVTINI agantur. Cap. XIII.

DIebus autem priuatis matutinorum ſolemnitas ita agatur,ideſt ſexageſimus ſextus pſalmus dicatur ſine antiphona in directũ, ſubtrahendo modicè,ſicut Dominica; vt omnes occurrant ad quinquageſimum,qui cum antiphona dicatur. Poſt quem alij duo pſalmi dicantur (ſecundum conſuetudinem) ideſt. Secunda feria pſalmus quintus,& trigeſimus quintus. Tertia feria quadrageſimus ſecundus, & quinquageſimus ſextus. Quarta feria, ſexageſimus tertius,& ſexageſimus quartus. Quinta feria,octogeſimus ſeptimus,& octogeſimus nonus. Sexta feria,ſeptuageſimus quintus,& nonageſimus primus. Sabbato autem centeſimus quadrageſimus ſecũdus, & canticum deuteronomij,quod diuidatur in duas glorias.Nam cæteris diebus canticum vnumquodque die ſuo ex prophetis (ſicut pſallit Eccleſia Romana) dicatur. Poſt hæc ſequantur laudes;deinde lectio vna Apoſtoli memoriter recitanda.Reſponſorium,Ambroſianum,verſus,canticum de Euangelio, letaniæ, & completum eſt. Planè agenda matutina,vel veſpertina non tranſeant aliquando,niſi in vltimo per ordinem oratio Dominica omnibus audientibus dicatur à Priore propter ſcandalorum ſpinas,quæ oriri ſolent; vt conuenti per ipſius orationis ſponſionem,qua dicunt, dimitte nobis debita noſtra, ſicut & nos dimittimus debitoribus noſtris; purgent ſe ab huiuſmodi vitio. Cæteris verò agendis vltima pars eius orationis dicatur; vt ab omnibus reſpondeatur,ſed libera nos à malo.

IN NATALITIIS SANCTORVM QVALITER vigiliæ agantur. Cap. XIV.

IN ſanctorum verò feſtiuitatibus, vel omnibus ſollemnitatibus (ſicut diximus dominico die agendum) ita agatur. Excepto quòd pſalmi, aut antiphonæ, vel lectiones ad ipſum diem pertinentes, dicantur; modus autem ſupradictus teneatur.

ALLELVIA QVIBVS TEMPORIBVS DICATVR. Cap. XV.

A Sancto Paſcha, vſque ad Pentecoſten ſine intermiſſione dicatur alleluia; tam in pſalmis, quàm in reſponſorijs. A pentecoſte autem vſque ad caput quadrageſimæ, omnibus noctibus cũ ſex poſterioribus pſalmis tantùm ad nocturnos dicatur. Omni verò Dominica extra quadrageſimam cantica, matutini, prima, tertia, ſexta, nonaq́; cum alleluia dicantur; veſpera verò cum antiphonis. Reſponſoria verò nunquam dicantur cum alleluia niſi à Paſcha vſque ad Pentecoſten.

QVALITER DIVINA OPERA PER DIEM agantur. Cap. XVI.

SEpties in die (ait propheta) laudem dixi tibi. Qui ſeptenarius ſacratus numerus à nobis ſic implebitur; ſi matutini, primæ, tertię, ſextæ, nonæ, veſperi, completorijq́; tempore, noſtræ ſeruitutis officia, perſoluamus: quia de his horis dixit propheta. Septies in die laudem dixi tibi. Nam de nocturnis vigilijs idem ipſe propheta ait. Media nocte ſurgebam ad confitendum tibi. Ergo his temporibus referamus laudes creatori noſtro ſuper iudicia iuſtitiæ ſuæ. Ideſt matutinis, prima, tertia, ſexta, nona, veſpera, completorio. Sed nocte ſurgamus ad confitendum ei.

QVOT PSALMI PER EASDEM HORAS dicendi sunt. Cap. XVII.

IAm de nocturnis, vel matutinis digessimus ordinem psalmodiæ; nunc de sequentibus horis videamus. Prima hora dicantur psalmi tres sigillatim,& non sub vna gloria, hymnus eiusdem horæ post versum,Deus in adiutorium meum intende; Domine ad adiuuandũ me festina, antequam psalmi incipiantur. Post expletionem verò trium psalmorum,recitetur lectio vna,versus,& Kyriel.& missæ sint. Tertia verò,sexta,nona eodem ordine celebretur.Idest versus,hymni earundem horarum,terni psalmi,lectio,& versus,Kyrieleison, & missæ sint.Si maior congregatio fuerit,cum antiphonis; si verò minor,in directum psallantur.Vespertina autem synaxis quatuor psalmis cum antiphonis terminetur,post quos psalmos lectio recitanda est; inde responsorium,Ambrosianum,versus,canticum de euangelio,lætaniæ,& oratio Dominica, & fiant missæ. Completorium autem trium psalmorum dictione terminetur,qui psalmi directanei sine Antiphona dicendi sunt,post quos hymnus eiusdem horæ,lectio vna,versus, Kyrieleison, & benedictio, & missæ fiant.

QVO ORDINE IPSI PSALMI DICENDI SVNT. Cap. XVIII.

IN primis semper diurnis horis dicatur versus.Deus in adiutoriũ meum intende; Domine ad adiuuandum me festina, & gloria. Inde hymnus vniuscuiusque horæ. Deinde prima hora Dominica dicenda quatuor capitula psalmi centesimi decimi octaui. Reliquis verò horis,idest tertia,sexta,& nona: terna capitula supradicti psalmi centesimi decimi octaui dicantur. Ad primam autem secundæ feriæ, dicantur tres psalmi, idest primus, secundus, & sextus,& ita per singulos dies ad primam,vsque ad Dominicam dicantur per ordinem terni psalmi vsque ad decimum nonum psalmum; ita sanè vt nonus psalmus, & decimus septimus partiantur in binas glorias, & sic fiat; vt ad vigilias Dominica semper à vigesimo incipiatur. Ad tertiam verò, sextam,& nonam secundæ feriæ nouem capitula, quæ

residua sunt de centesimo decimo octauo psalmo, ipsa terna capitula per easdem horas dicantur. Expenso ergo psalmo centesimo decimo octauo duobus diebus, idest dominico, & secunda feria; tertia feria iam ad tertiam, sextam, vel nonam psallantur terni psalmi, à centesimo decimo nono vsque ad centesimum vigesimum septimũ, idest psalmi nouem. Qui psalmi semper vsque ad Dominicam per easdem horas itidem repetantur: hymnorum nihilominus, lectionum, vel versuũ dispositione vniformi cunctis diebus seruata, & ita scilicet, vt semper Dominica à cẽtesimo decimo octauo incipiatur.

VEspera autem quotidie quatuor psalmorum modulatione canatur. Qui psalmi incipiantur à centesimo nono, vsque ad centesimum quadragesimum septimum, exceptis his, qui diuersis horis ex eis sequestrantur. Idest à centesimo decimo septimo, vsque ad centesimum vigesimum septimum, & centesimo trigesimo tertio, & centesimo quadragesimo secundo. Reliqui omnes in vespera dicendi sunt. Et quia minus veniunt tres psalmi, ideo diuidendi sunt qui in numero supradicto fortiores inueniuntur; idest centesimus trigesimus octauus, & centesimus quadragesimus tertius, & centesimus quadragesimus quartus. Centesimus verò decimus sextus (quia paruus est) cum centesimo decimo quinto coniungatur. Digesto ergo ordine psalmorum vespertinorum, reliqua: idest lectiones responsoria, hymni, versus, vel cantica (sicut supra taxauimus) impleantur. Ad completorium verò quotidie idẽm psalmi repetantur; idest quartus, nonagesimus, & centesimus trigesimus tertius.

DIsposito ordine psalmodiæ diurnæ, reliqui omnes psalmi, qui supersunt, æqualiter diuidantur in septem noctiũ vigilias, partiendo scilicet, qui inter eos prolixiores sunt psalmi, & duodecim per vnamquamque constituantur noctem. Hoc præcipuè commonentes, vt, si cui fortè hæc distributio psalmorum displicuerit; ordinet si melius aliter iudicauerit: dummodo omnimodis id attendatur; vt omni hebdomada psalterium ex integro numero centũ quinquaginta psalmorum psallatur, & dominico die semper à capite repetatur ad vigilias. Quia nimis iners deuotionis suæ seruitiũ ostendunt

dunt monachi, qui minus psalterio cum canticis consuetudinarijs per septimanæ circulum psallunt: cùm legamus sanctos patres nostros vno die hoc strenuè impleſſe, quod nos tepidi vtinam septimana integra persoluamus.

NVllus Clericus sacris, aut minoribus ordinibus insignitus, vel professus excusetur a persoluendis laudibus extra Chorum, si in illo adesse non poterit.

DE DISCIPLINA PSALLENDI. Cap. XIX.

VBique credimus Diuinam esse præsentiam, & oculos Domini in omni loco speculari bonos, & malos. Maximè tamen hoc sine aliqua dubitatione credimus, cùm ad opus Diuinum assistimus. Ideo semper memores simus quod ait Propheta. Seruite Domino in timore. Et iterum. Psallite sapienter, & in conspectu Angelorum psallam tibi. Ergo consideremus qualiter oporteat nos in conspectu Diuinitatis, & Angelorum esse, & sic stemus ad psallendum; vt mens nostra concordet voci nostræ.

AD hanc normam se omnes effingere procurent.

DE REVERENTIA ORATIONIS. Cap. XX.

SI cum hominibus potentibus volumus aliqua suggerere; non præsumimus, nisi cum humiliate, & reuerētia; quanto magis Domino Deo vniuersorum cum omni humiliate, & puritatis deuotione supplicandum est? Et non in multiloquio; sed in puritate cordis, & compunctione lachrymarum nos exaudiri sciamus. Et ideo breuis debet esse, & pura oratio; nisi forte ex affectu inspirationis Diuinæ gratiæ protendatur. In conuentu tamen omnino breuietur oratio, & tacto signo à priore, omnes pariter surgant.

Diuinum officium in Ecclesia in singulis Monasterijs ordinetur, & recitetur (secundũ rubricas maioris, & antiquioris Breuiarij) Addãtur D. Benedicti, & omnium sanctorũ octaua, & dies, qui in Generali Capitulo festi decreti fuerunt.

Infra octauam D. Benedicti fiat officium Quadragesimale cum commemoratione octauæ in Missis, Vesperis, & Matutinis, & dicantur septem Psalmi pœnitentiales, & Psalmi graduales; Dies autem octauæ fiat sub duplici minori.

In Choro omnes illa vtantur reuerentia, & humilitate, quam D. Benedictus proponit.

Iuuenes ne sedibus hæreant; sed ijs tantum seniores compositè innitantur.

Cùm Sanctissimæ Trinitatis nomen in gloria patri, vel Iesu, aut Mariæ inuocatur, vel demum quando caput inclinandum est, adeo inclinetur; vt manus ad genua perueniant.

In canendo, morositates, & caudæ illæ tollantur.

Abbas nullum Monachum, aut Laicum in Choro audiat; sed si res postulabit, exeat de Choro, & illum audiat; quod priuatus quisque Monachus obseruabit.

Nulli in Choro ridere, loqui, oculos erectos diù tenere, literas, aut libros legere, signa ridendi, aut incompositas in canendo voces ædere liceat; sed vultu, ore oculis, gestu, atque habitu ita sint compositi, vt reuerentiam, humilitatem, deuotionem, & attentionem in psallendo præse ferant. Dum Chori altera pars psallit, à non psallentibus silentium, & attentio præstetur, & non canentes, non incipiant cantare, nisi canentes decantandi finem fecerint. In canendo verò, falsis vocibus, aut contrapunctis (vt vocant) non vtantur, sed tantùm cantu plano, Monastico ante legilium ordine seruato, absque confusione stetur. Quæ omnia Abbas in primis obseruet. Qui secus fecerit, acri animaduersione plectatur.

In Choro, ex secularibus nõ admittantur nisi ij, qui aliqua reuerentia digni sunt, cum quibus Abbas non loquatur; sed Psalmodiæ vacet, atque ob id (si facultas erit) ita Chorus muniendus curabitur, vt non omnibus aditus pateat, neque Monachi alios videre, aut videri ab alijs possint.

Cantus figuratus in Choro, & Dormitorio omnino probibetur. In Claustro verò extra tempus silentij, & in alijs locis motecta decantari poterunt. In aliquibus etiam Festiuitatibus (secularibus exclusis) arbitrio Abbatis permittitur in Ecclesia. Musica instrumenta omnia pulsare non addiscant Monachi, præter Monochordium, in organi modulatione impura, & lasciua, ne misceantur.

Ex choristis, aliquis clara, & intelligibili voce legat ea omnia, quæ organi pulsatione canuntur.

Curet

Curet Abbas, vt Disciplina (sicut antiquitus seruari in Monasterijs consueuit) etiam in minori Congregatione tempore Aduentus, Quadragesimæ, & vigiliarum omnino fiat post completorium.

Orationi mentali illa assignetur hora, quæ Abbati magis opportuna videbitur, quæ in Ecclesia ab omnibus (nemine excepto) fiat, & ad minus dimidiæ horæ spatio duret.

A festo Exaltationis Sanctæ Crucis, vsque ad Pascha Domini Monachi omnes post primam, reliquo verò tempore anni post nonam, consuetas accipiant stationes.

Oblati, & Conuersi omnes singulis festis diebus ad Matutinum accedant, singulis diebus vnæ (adminus) deseruient Missæ: quotidie stationes accipiant.

Omnes genuflectant, & adorent sacratissimum Domini nostri Iesu Christi Corpus, dum ante Altare, aut locum, in quo illud asseruatur, transeunt.

Diuinum officium tam diurnum, quàm nocturnum omni tempore dicatur in choro; si secus, Abbas grauissimis pœnis, inferiores ieiunij panis, & aquæ, & alijs arbitrio Abbatis puniantur pœnis.

Cùm primum Abbas à Capitulo in suum Monasterium peruenerit, curet, vt solemni more Missa celebretur pro vniuersali commemoratione tum Monachorum, & Benefactorum defunctorum, tum etiam Cõgregationis deuotorum, ac pro ijs præsertim, qui litteras participationis orationum à Congregatione obtinuerunt, singuli Sacerdotes celebrent, Clerici ter mortuorum officium recitent, Conuersi, & Oblati tercenties Pater noster, & Aue maria dicant, adiungentes requiem æternam in fine orationis Dominicæ, & Salutationis Angelicæ.

Cùm aliquis ex Monachis, Nouitijs, Conuersis, vel Oblatis, & dictis Participantibus obierit (præter Missas Sancti Gregorij vbi defunctus fuerit celebrandas) in singulis Monasterijs cùm de obitu auditum fuerit: singuli Monachi ter Missam celebrent pro defuncti anima, Clerici verò, & Oblati orent, vt supra dictum est.

Ex præscripto antiquarum Constitutionum celebrentur Missæ pro Benefactoribus, celebrari solitæ.

In vnoquoque Monasterio Missa Beatæ Mariæ Virginis celebretur die Sabbati, at si fuerit impeditus solemni, aut duodecim lectionum festo fiat illius commemoratio.

Detecto capite, & genuflexus vnusquisque teneatur confiteri sua peccata, confessarius verò sedeat sub pœna arbitrio superioris irroganda.

Qui prædicta non obseruauerit, puniatur. Quod si Abbas in puniendo negligens fuerit, pœna in ipsum irrogetur.

DE

DE DECANIS MONASTERII. Cap. XXI.

SI maior fuerit congregatio, eligantur de ipsis fratres boni testimonij, & sanctæ conuersationis, & constituantur Decani, qui sollicitudinem gerant super Decanias suas in omnibus secundùm mandata Dei, & præcepta Abbatis sui. Qui Decani tales eligantur, in quibus securus Abbas partiatur onera sua. Et non eligantur per ordinem, sed secundùm vitæ meritum, & sapientiæ doctrinam. Quod si quis ex eis aliqua fortè inflatus superbia repertus fuerit repræhensibilis; correptus semel, & iterum, & tertio, si emendare noluerit: deijciatur, & alter in loco eius, qui dignus sit, subrogetur. Et de præposito eadem constituimus.

PEnes Decanos auctoritas sit corrigendi, & salutares pœnitentias iniungendi suis subditis, in quos eandem omnino habeant potestatem, quàm in Nouitios habet Magister Nouitiorum, apud quem immediatè sedebunt.

Qui ex Nouitiatu exibunt, tradantur curæ Decani, cui subsint quousque Missam celebrauerint.

Decanus verò det operam, vt sibi commissus deuotioni, & studijs vacet, ni id præstiterit, ab Abbate corrigatur.

QVOMODO DORMIANT MONACHI. Cap. XXII.

SInguli per singulos lectos dormiant. Lectisternia pro modo conuersationis secundùm dispensationem Abbatis sui accipiant. Si potest fieri, omnes in vno loco dormiant. Si autem multitudo non sinit; deni, aut viceni cum senioribus suis, qui super eos solliciti sint, pausent. Candela iugiter in eadem cella ardeat vsque mane. Vestiti dormiant, & cincti cingulis, aut funibus, & cultellos ad latus non habeant, dum dormiunt, ne fortè per somnium vulnerentur dormientes. Et parati sint monachi semper; vt facto signo, absq; mora surgentes, festinent inuicem se præuenire ad opus Dei, cum omni tamen grauitate, & modestia. Adolescentiores fratres iuxta se non habeant lectos; sed permixti sint cum senioribus. Surgentes

verò

verò ad opus Dei, inuicem se moderatè cohortentur propter somnolentorum excusationes.

NOcturno tempore inspiciat Abbas si Monachi cum Biretulis laneis induti tunicella, scapulari, cinguloq; cincti dormiant, ijsque nocturnum scapulare conficiendum curet; secus dormientem primò aqua, & pane ieiunare præcipiat, secundò arctiori pœna emendare procuret.

Nemo sæcularium, ac regularium cuiusuis Religionis, tempore silentij cellam alicuius Monachi, extra tempus silentij non nisi ex licentia Superioris ingrediatur. Cellæ verò ostium apertum relinquatur eo tempore toto, quo inibi sæcularis, aut regularis de licentia Superioris admissus commorabitur. Qui sæculares, & regulares excipiendi, & audiendi erunt ab vnoquoque in Claustro tempore silentij.

Nullus Monachus alterius cellam adeat, sine superioris licentia sub pœna ieiunij in pane, & aqua.

Nemo, absque licentia Superioris, in Cella priuata confessiones audiat.

In Dormitorio semper silentium, & nocte lumen accensum seruetur.

Nemo arcam, aut repositorium cum claui in cella habeat; præter superiores pro Monasterij rebus conseruandis.

Nullus Monachus, etiam si Abbas, & cuiusuis gradus fuerit, linteamina linea, tentoria, quæ trabaccas vocant, papiliones, cortinas, puluillorum tegmina linea filo, aut serico ornata, anacliteria, & puluinaria lanea habeat; sed ea tantùm, quæ secundùm Regulam ex veteri Congregationis pio, ac religioso instituto concessa sunt, quæ bona, si quis habere inuentus fuerit; prima vice ijs priuetur, & applicentur infirmariæ, seu forestariæ; secunda vice vltra priuationem, & applicationem præfatam faciendam, per annum suspendatur si Abbas, aut Prælatus fuerit, si priuatus Monachus, arbitrio Abbatis primò ieiunet in pane, & aqua; secundò verò per annum voce actiua, & passiua priuetur cum ammissione bonorum.

DE EXCOMMVNICATIONE CVLPARVM. Cap. XXIII.

SI quis frater contumax, aut inobediens, aut superbus, aut murmurans, vel in aliquo contrarius existens sanctæ regulæ, & præceptis seniorum suorum, contemptor repertus fuerit; hic secundùm Domini nostri præceptum admoneatur semel, & secundò se-

cretè à ſenioribus ſuis; ſi non emendauerit, obiurgetur publicè coram omnibus; ſi verò neque ſic correxerit; ſi intelligit qualis pœna ſit, excommunicationi ſubiaciat. Si autem improbus eſt; vindictæ corporali ſubdatur.

AD tollendam omnem murmurationem, ſi quis in iudicium vocatus, delicta, quæ in aliquem protulerit, probare non poterit, talionis pœnam ſubeat, at ſi is fuerit, qui pro maledictis pari non poſſit affici pœna, per annum in carcere detineatur.

Si quis alterius famæ detraxerit, maledicta palàm effundendo, ſi ea non conſtabunt, aut vnde ille audierit non probabit, publicè corripiatur, & ter in pane, & aqua ieiunet.

Abbas in primis à maledictis in ſuos fratres ſub grauioribus pœnis abſtineat.

QVALIS DEBEAT ESSE MODVS Excommunicationis. Cap. XXIV.

SEcundùm modum culpæ, excõmunicationis, vel diſciplinæ debet extendi menſura. Qui culparum modus de Abbatis pendeat iudicio. Si quis tamen frater in leuioribus culpis inuenitur, tantùm à menſæ participatione priuetur, Priuati autem à menſæ conſortio iſta erit ratio; vt in oratorio pſalmum, aut antiphonam non imponat, neque lectionem recitet vſque ad ſatisfactionẽ. Refectionem autem cibi poſt fratrum refectionem ſolus accipiat menſura, vel hora, qua prouiderit Abbas ei competere; vt ſi verbi gratia fratres reficiunt ſexta hora, ille frater nona; ſi fratres nona, ille veſpertina, vſque dum ſatisfactione congrua veniam conſequatur.

A Generali Abbate corrigatur Abbas, ſi quem ex ſubditis excommunicauerit; niſi prius ter contumacem, & inobedientem monuerit, & cauſam benè cognouerit.

Si quis ob aliquod delictum in excommunicationem inciderit; abſoluendus erit ab Abbate, vel Vicario, quibus abſentibus à Cellerario de conſenſu Patrum; niſi caſus enormis (ſcilicet percuſſionis in Fratres, & Laicos eſſet) qui Generali Abbati reſeruatus extat.

DE GRAVIORIBVS CVLPIS. Cap. XXV.

IS autem frater, qui grauioris culpæ noxa tenetur; suspendetur à mensa simul, & ab oratorio; nullus ei fratrũ in vllo iungatur consortio, neque in colloquio. Solus sit ad opus sibi iniunctum; persistens in pœnitentiæ luctu, sciẽs illam terribilem Apostoli sententiam dicentis. Tradite huiusmodi hominem Satanæ in interitum carnis; vt spiritus saluus sit in die Domini. Cibi autem refectionem solus percipiat mensura, vel hora, qua prouiderit ei Abbas competere, nec à quoquam benedicatur transeunte, nec cibus, qui ei datur.

SI quis irato animo cum aliquo nocendi instrumento fratrem inuaserit; etiam si percussionis non fuerit sequutus effectus; per mensem in carcere detineatur, & per tres menses, si in Monasterij Superiores præfato animo irruerit. Prælati, seu Superiorum percussor manu, aut quauis alia re, etiam sine sanguinis effusione, aut membrorum mutilatione per annum in carcere asseruetur, & per sex menses si quem ex alijs inferioribus percusserit, ac voce actiua, & passiua priuatus intelligatur, ad quam non nisi per Capitulum Generale habilitari possit. Abbas, & Superiores Fratrum, ac subditorum percussores suis priuentur muneribus. Si ex percussione sanguis effusus, aut mors sequuta fuerit; Abbas Generalis pro delicti qualitate in percussorem seuerissimè animaduertat.

Qui in damnum publicum Congregationis, & contra illius pacificum statum, ac libertatem aliquid commiserit. Si Prælatus, & Officialis existat, vltra priuationem officij, carceris pœnam subeat pro qualitate delicti, in quam incurrant, tam agentes, quàm consentientes. Priuati verò Monachi grauioribus pœnis subiaceant.

Qui Congregationis statum, aut priuata delicta aliis extra gregem patefecerit; si Prælatus fuerit, per sex menses suspendatur, si Officiales, priuentur officiis arbitrio Generalis, quæ postea per biennium demandari haud posint. Sacerdotes per triennium ad omne munus inhabiles declarentur. Clerici per triennium non promoueantur ad vlteriores ordines, Conuersi, & Oblati per duos menses in carcerem coniiciantur.

Inter grauissimas omnino culpas censeatur reuelatio eorum, quæ in Monasterio, & Cõgregatione tractãtur. Quare si quis ea sæcularibus, aut regularibus extra

Congregationem reuelauerit; si Prælatus id fecerit, suspendatur ab officio; si priuatus Monachus, in carcere maneat arbitrio Superioris.

Publicè peccans, publicè corrigatur; si correctus infra triduum irrogatam pœnam subire neglexerit; infra aliud triduum duplicatam pœnitentiam agat; si secundò renuerit; intra aliud triduum ter eandem pœnitentiam agat; si contumax, & pertinax fuerit; veluti contemptor Regulæ in carceribus detineatur, quousque resipuerit.

DE HIS, QVI SINE IVSSIONE ABBATIS iunguntur excommunicatis. Cap. XXVI.

SI quis frater præsumpserit sine iussione Abbatis fratri excommunicato quolibet modo se iungere, aut loqui cum eo, vel mandatum ei dirigere; similem sortiatur excommunicationis vindictam.

E*T bis in pane, & aqua ieiunet.*

QVALITER DEBEAT ABBAS SOLLICITVS esse circa excommunicatos. Cap. XXVII.

OMni sollicitudine curam gerat Abbas circa delinquentes fratres: quia non est opus sanis medicus; sed malè habentibus. Et ideo vti debet omni modo, vt sapiens medicus, immittere quasi occultos consolatores senipetas. Ideſt seniores sapientes fratres, qui quasi secretè consolentur fratrem fluctuātem, & prouocent eum ad humilitatis satisfactionem. Et consolentur eum; ne abundantiori tristitia absorbeatur. Sed sicut ait Apostolus, confirmetur in eo charitas, & oretur pro eo ab omnibus. Magnoperè enim debet sollicitudinem gerere Abbas, & omni sagacitate, & industria curare; ne aliquam de ouibus sibi creditis perdat. Nouerit enim se infirmarum curam suscipisse animarum, non super sanas tyrannidem. Et metuat Prophetæ comminationem, per quem dicit Deus. Quod crassum videbatis, assumebatis, & quod debile erat, proijciebatis, Et pastoris boni pium imitetur exemplum, qui relictis nonaginta nouem oui-

bus in montibus,abijt vnam ouem,quæ errauerat, quærere. Cuius infirmitati intantùm compassus est; vt eam in sacris humeris suis dignaretur imponere, & sic reportare ad gregem.

AD contumaces autem, & inobedientes metu pœnæ coërcendos, in singulis Monasterijs carceres ædificentur, omnesq; Monachi, & subditi Superiori faueant, dum aliquis in carcerem mittendus est; at si casu euenerit, quòd delinquens se minimè in carcerem duci patiatur; omnes Superiori auxilium ferant. Si quis ei auxilium ferre recusauerit; per mensem in carcerem contrudatur. Postquam Abbas aliquem in carcerem concluserit, triduo elapso, è carceribus illum emittere nequeat absque consensu Abbatis Generalis; si secus fecerit; per tres menses suspensus intelligatur.

DE HIS QVI SAEPIVS CORREPTI NON emendauerint. Cap. XXVIII.

SI quis frater frequenter correptus pro qualibet culpa, si etiam excommunicatus, non emendauerit, acrior ei accedat correptio. Idest vt verberum vindicta in eum procedat. Quod si nec ita correxerit, aut fortè (quod absit) in superbiam elatus, etiam defendere voluerit opera sua; tunc Abbas faciat quod sapiens medicus. Si exhibuit fomenta, si vnguenta adhortationum, si medicamina scripturarum Diuinarum, si ad vltimum vstionem excommunicationis, vel plagas virgarum, & si viderit nihil suam præualere industriam; adhibeat etiam (quod maius est) suam, & omnium fratrum pro eo orationem; vt Dominus, qui omnia potest, operetur salutem circa infirmum fratrem. Quod si nec isto modo sanatus fuerit; tunc iam vtatur Abbas ferro abscisionis, vt ait Apostolus. Auferte malum ex vobis. Et iterum. Infidelis si discedit, discedat; ne vna ouis morbida totum gregem contaminet.

INcorrigibilis declaretur per Abbatem Generalem de consensu maioris patris Visitatorum, ac de incorrigibilitate constet per depositionem Abbatis, & Seniorum Monasterij, eorum manibus subscriptam.

Declarata alicuius incorrigibilitate, à Congregatione eijci possit, à qua eiectus

nullo

nullo modo recipiatur, nisi de consensu maioris partis Capituli Generalis, & receptus per sex menses in carcerem damnetur, & sexta quaque feria corporis maceratione plectatur.

SI DEBEANT RECIPI FRATRES EGRESSI de Monasterio. Cap. XXIX.

FRater, qui proprio vitio egreditur, aut proijcitur de monasterio, si reuerti voluerit; spondeat prius omnem emendationem vitij, pro quo egressus est, & sic in vltimo gradu recipiatur; vt ex hoc eius humilitas comprobetur. Quod si denuo exierit, vsque tertio ita recipiatur. Iam verò postea sciat; omnem sibi reuersionis aditum denegari.

E Monasterio egressus non intelligatur Apostata, si habitum non dimiserit, & infra quindecim dies redierit; sed per mensem in hebdomada publicè in cenaculo absque vlla dispensatione in pane, & aqua ieiunet.

Si quis in Apostasiæ labem prolapsus, ex Monasterio suæ Prouinciæ ad aliud Monasterium Congregationis cuiusuis Prouinciæ confugerit; non possit recipi, & admitti; nisi consulto Abbate Generali, & consentiente maiore parte illius Monasterij, in quo professionem emiserit, & vnde egressus fuerit; cuius Abbatis Generalis aßensus omnino requiratur in omnibus Apostatis recipiendis.

Si Apostata in Apostasia degens, aliquem etiam sacrum ordinem susceperit; in Monasterio postea receptus, ab administratione suscepti ordinis suspendatur, neque illius administratio ei concedatur, nisi de consensu Abbatis Generalis, & maioris partis Visitatorum.

Cum Apostatis nemo loquatur, aut communicet.

Si quis è monasterio egreßus, ad illud redire minimè curans, habitum Monachalem gestauerit, cogatur vt redeat aut habitum deponat, omni oportuno adhibito remedio cum inuocatione (si opus fuerit) brachij sæcularis.

Apostatæ, postquam recepti fuerint, per sex menses in carcere maneant, neque ad quoduis (licet minimum) munus, nisi expleto decennio à die receptionis, reddantur habiles per Capitulum Generale, constito prius de illorum resipiscentia.

Eiecti de Monasterio, si redierint; per annum in carcere detineantur, & perpetuo careant spe habilitationis ad quoduis paruum Congregationis munus, idq; omnino seruetur in fugitiuis ob furtum aliquod commissum.

Si

Si Nouitius infra probationis annum sua leuitate aufugerit à Monasterio, non recipiatur amplius; nisi de consensu in scriptis Abbatis Generalis.

Nullus Monachus Congregationem deserat; nisi cum proposito transeundi ad arctiorem Regulam.

Si quis Congregationem deseruerit cum animo arctiorem ingrediendi, & illam non ingrederetur, sed potius vagaretur, hic suo vitio, & instabilitate egressus, suæq; Religionis desertor dicatur, & tanquam talis puniatur.

DE PVERIS MINORI AETATE QVALITER corripiantur. Cap. XXX.

OMnis ætas, vel intellectus proprias debet habere mensuras. Ideoq; quotiens pueri, vel adolescentiores ætate, aut qui minus intelligere possunt, quanta pœna sit excommunicationis; hi tales cùm delinquunt, aut ieiunijs nimijs affligantur, aut acribus verberibus coerceantur; vt sanentur.

MAgistri ex præscripto Regulæ Nouitios corrigant, & in publico præsertim abstineant; ne colaphis eos, aut alapis cedant. Ni abstinuerint; primò ab Abbate publicè corripiantur, secundò regularibus pœnis afficiantur.

QVALIS DEBEAT ESSE CELLERARIVS Monasterij. Cap. XXXI.

CEllerarius monasterij eligatur de Congregatione sapiens, maturus moribus, sobrius, non multùm edax, non elatus, non turbulentus, non iniuriosus, non tardus, non prodigus; sed timens Deũ, qui omni Congregationi sit sicut pater. Curam gerat de omnibus; sine iussione Abbatis nihil faciat; quæ iubentur, custodiat; fratrem non contristet. Si quis autem frater ab eo aliqua fortè irrationabiliter postulat, non spernendo eum contristet; sed rationabiliter cum humilitate malè petenti deneget; animam suam custodiat, memor semper illius Apostolici præcepti: quia qui benè ministrauerit, gradum bonorum sibi acquirit. Infirmorum, infantium, hospitum, pauperumq; cum omni sollicitudine curam gerat, sciẽs sine dubio; quia

pro his omnibus in die iudicij rationem redditurus est. Omnia vasa monasterij, cunctamq; substantiam, ac si altaris vasa sacrata, conspiciat; nihil ducat negligendum, neque auaritiæ studeat, neque prodigus sit, aut extirpator substantiæ monasterij. Sed omnia mensuratè faciat, & secundùm iussionem Abbatis sui. Humilitatem ante omnia habeat, & cui substantia non est, quæ tribuatur; sermo responsionis porrigatur bonus: quia scriptum est. Sermo bonus super datum optimum. Omnia, quæ ei iniunxerit Abbas, ipse habeat sub cura sua; à quibus eum prohibuerit, non præsumat. Fratribus constitutam annonam sine aliquo typo, vel mora offerat; vt non scandalizetur, memor Diuini eloquij, quid mereatur, qui scandalizauerit vnum de pusillis. Si congregatio maior fuerit; solatia ei dentur, à quibus adiutus & ipse æquo anima impleat officium sibi commissum. Horis competentibus dentur, quæ danda sunt, & petantur, quæ petenda sunt; vt nemo perturbetur, neque contristetur in domo Dei.

CEllerarij Monasteriorum eligantur in Banchetto per vota secreta, de consensu maioris partis ipsius. Generalis verò Abbas pro quolibet Monasterio ad hoc munus duos idoneos nominabit, ex quibus electus censeatur, qui plura vota habuerit. Cellerarius, & Abbas eiusdem Monasterii possint esse ex eadem Patria.

Cellerarius ætatis sit saltem vigintiocto annorum, & decem ante annos in Religione professus, & ea corporis habitudine, vt possit equitare, & alios sufferre labores, pro Monasterii rebus melius procurandis. Nunquam aliquo crimine, & præsertim proprietatis sit notatus. Cellerarii munus illis tantùm demandetur, qui illud neque per se, neque per alium postulauerit. Quod si postulatum fuerit, ad illud perpetuò inhabilis reddatur. Per quadriennium tantùm duret, quo elapso, per alios quatuor annos idem munus in eodem Monasterio exercere non possit.

In omnibus, quæ Regulæ, & Constitutionibus non aduersantur, suo Abbati sit obediens sub priuationis, & suspensionis pœna arbitrio Abbatis.

In principio sui officij cum Abbate, & Senioribus inspiciet, & adnotabit exactè, quæ summa æris alieni, qui redditus exigendi sibi à suo Prædecessore assignantur; vt ipse postea exigenda exigere, & soluenda alijs persoluere valeat; cùm illius, & Abbatis præcipua cura esse debeat; vt si Monasterium æs alienum conflauerit;

uerit, dißoluatur quàm primùm. A' suo prædecessore accipiat per inuentarium libros, & scripturas omnes, quarum reddere rationem (quando opus fuerit) teneatur, & in fine suì Cellerariatus succeßori per inuentarium tradere.

Munus Cellerarij erit, diligentiam, & studium omne in procurandis, & conseruandis Monasterij rebus, fidemq; in illis dispensandis præstare. In exigendis nummis, & annuis redditibus colligendis vigilans, & industrius in conseruandis, accuratus in ijs erogandis, & dispensandis parcus erit; nihil penitus ex se, sed ex præscripto Abbatis omnia erogando. Omnes hactenus expensas, & redditus quotidianos in quinternis adnotandi, & in fine anni ad suum libitum in libro maiori exscribendi, necnon summas receptarum pecuniarum ita adnotandi, vt ex eadem partita appareat compensationem factam cum aliquo creditore. Vsitata ratione sublata, tres libros post hac conficiendos curet, quorum primus il Giornale appellatur, & in quo Giornale quotidianas expensas pro victu neceßarias, & dati, & accepti rationes dietim inscribere sub pœna suspensionis, & priuationis teneatur. Quas ita adnotabit; vt intuenti facilè sit distinctè cernere, quid singulo quoque die pro qualibet minutissima re sit expensum. Alterum etiam conficiet librum, in quo ita clarè, & distinctè adnotabit quot per annum ex Monasterij redditibus tritici, ordei, vini, olei, leguminum, & aliorum huiusmodi mensuras collegerit; vt appareat, quo anno, quo die, quo mense à quo, & ex quo fundo illos fructus perceperit, in quibus singulis seorsum adnotandis, hunc ordinem seruabit; vt in vna pagina (vt vulgo dicunt) all'incontro sit notatus exitus tali pacto, quòd appareat (vt dictum est) in adnotando introitu, quo tempore, qua causa aliquid erogatum, venditum, aut consumptum sit. Tertium demum conficiat librum, qui magnus sit, & dicatur; in quo ordine dicto ex vna parte introitus, ex altera verò exitus scribatur, & per summas datam, & quomodolibet acceptam ex redditibus Monasterij pecuniam adnotabit; ita distinctè, & apertè prout à quolibet fideli, diligenti, ac perito fieri solet; vt ex scriptura appareat quo tempore, qua de causa, & de cuius mandato sit erogata, aut ex quo, & ob quam causam sit accepta. In fine cuiuslibet mensis teneatur Cellerarius tres præfatos libros Abbati, & Senioribus ad inspicienda illius computa deputatis omnino afferre, & primo libro Giornale cum alijs duobus libris summabunt, quid singulo quoque die fuerit expensum. Quæ summa diligenter visa, examinata, approbata, & subscripta in fine paginæ dicti libri per Abbatem, & Seniores deputatos, poterit referri in libro magno. Idemq; Reuisores inspiciant diligenter, & inquirant quantum tritici, vini, olei, & huiusmodi quolibet die, & toto mense fuerit consum-

D 2 ptum,

ptum, aut venditum pro vsu, & necessitate Monasterij, ac supputent in fine paginæ, & summa postea fideliter ipsis inspicientibus in libro secundo à Cellerario eo ordine scribatur; vt exitus ex altera parte respondeat introitui, aliqua ipsorum Reuisorum nota apposita; vt ipsi (quando opus sit) facilè cognoscere possint; si quid per Cellerarium de summa immutatum, aut auctum fuerit. Postremò inspicient illum librum magnum dictum, in quò diligenter examinabunt datam, & acceptam pecuniam à Cellerario, & in eo per capita, & distinctè poterunt etiam per summas quid singulis diebus, aut singulo mense (si magis placuerit ad euitandum laborem) adnotari ea omnia, quæ in Giornale, & secundo libro summata, & approbata fuerint per Reuisores, qui curabunt; vt huiusmodi summæ fideliter in libro magno referantur, & ad euitandam mutationem præfatam, vtantur cautela, notam aliquam apponentes. In quo libro expensi, & accepti summa apponetur subscripta, & approbata, ab Abbate, & Reuisoribus. Superfluè in non necessarijs, & absque superioris mandato à Cellerario erogata quæcunque, aut sine licentia mutuata, aut vendita pro Monasterio non admittantur à Reuisoribus. Si aliquam summam bis dolo malo adnotauerit in libris, aut aliquam fraudem in eius administratione commiserit; sique eius computa non fidelia, & vera inuenta fuerint, priuetur officio, & voce actiua, & passiua per decennium, & in carceribus arbitrio Abbatis Generalis detineatur, & indemnitati Monasterij prouideatur. Cuius criminis, & fraudis, si conscius fuerit Abbas, Abbatiali dignitate priuetur. Nihil absque consensu Abbatis agat, aut largiatur; si secus fecerit, primò, & secundò acriter monitus, & increpatus coram aliquo è Senioribus, tertiò Cellerariatu omnino priuetur. Si Abbas ipsum non priuabit; arbitrio Generalis Abbas suspendatur à suo officio. Casu quo Cellerarius sit priuandus, de manibus ipsius claues Cellerariæ auferantur, ac penes se Abbas retineat; donec certior factus Abbas Generalis de illius priuatione; prouideat de Cellerario nouo, quæ prouisio ad illum omnino spectat.

Sub priuationis pœna Cellerarius æs alienum, ne contrahat, neque pecuniam mutuo accipiat, absque licentia Abbatis in scriptis de consensu Capituli.

Cellerarius, & Abbas curent, vt in arcula duabus diuersis clauibus clausa, quarum vna penes Cellerarium, altera verò penes Abbatem asseruetur quindennium annuatim sedi Apostolicæ à Monasterio debitum seponatur, & custodiatur diligenter. Quam arcam Generalis, & Visitatores in actu visitandi, aperire possint, & inspicere, si summa persoluenda, inibi asseruata fuerit, & si secus factum inuenerint; Abbas per duos menses suspēdatur, et Cellerarius officio priuetur.

In altera etiam arcula seruentur pecuniæ cuiuscumque generis ab Abbate, vel Cellerario exactæ, sub duabus clauibus, quarum vna sit penes Abbatem, altera verò penes Cellerarium, & tam pecuniæ, quæ mittuntur, quàm quæ extrahuntur, in libro etiam capsæ diligenter, & fideliter describantur.

Det operam Cellerarius; vt cuiq; Monacho præstò sint, & parata ea omnia, quæ pro suis necessitatibus dari solita sunt, neque aliquem vllo pacto remoretur; sed statis, & necessarijs temporibus in bonis, & non in pecunia necessaria dentur.

Infirmos quolibet die visitet, ijsq; necessaria omnia subministret cum ea, quæ decet charitate, & sollicitudine, si in hoc negligens fuerit, post secundam correctionẽ, tertia vice per Abbatem suspendatur ab officio, qui Abbas teneatur omni sollicitudine in hoc inuigilare, & certiorem reddere Abbatem Generalem de negligentia ipsius Cellerarij, sub pœna suspensionis.

Cellerarius nullum mercaturæ, aut industriæ (vt dicunt) genus per se, aut per alium exerceat; nec etiam Monasterii nomine.

Cellerarius nihil penitus pro se, suisq; necessitatibus, etiam vestitu Abbate inconsulto expendat, qui acriter in eum animaduertat; si secus fecerit.

Monasterij bona suis, & Abbatis consanguineis, & affinibus minimè locet, aut ijs quoduis minimum mutuet.

Si quid malè præter normam prædictã erogatum per Cellerarium in computis, & ab Abbate, & Senioribus approbatum, & admissum inuentum fuerit, Cellerarius, Abbas, & Seniores tanquam fraudis conscij, eadem pœna cum Cellerario puniãtur.

Conficiantur duo inuentaria omnium bonorum, tam stabilium, quàm mobilium Monasterij, in principio officij Cellerariatus, quorum unum apud Abbatem, alterum apud Cellerarium asseruetur, & in fine sui Abbatiatus, Abbas teneatur inuicem conferre dicta inuentaria, & exigere rationem bonorum omnium à Cellerario vnà cum Senioribus, quibus præsentibus, duo alia inuentaria bonorum fiant, quorum vnũ Abbas ad Capitulum Generale profecturus secum portet; vt illud consignare valeat Abbati successori, alterum verò inuentarium asseruetur penes Seniorem Monasterij, ad hoc, vt nouus Abbas in principio sui Abbatiatus, per inuentarium sibi traditum edoctus, possit inspicere, an bona in eo contenta extent.

Et sic perpetuò obseruetur ab vno quoque. Si verò bona non extabunt, puniatur seuerè Cellerarius.

In principio cuiuslibet anni, Cellerarius ostendat Abbati omnem, quam penes se habebit pecuniarum summam, cui Abbati numquam nummos persoluet, nisi cùm ad Capitulum, aut aliò pro Monasterio profectu us est, in quibus casibus necessaria tantùm

tùm erogabit, eiq; Abbati omnino prohibetur penes se retinere, pecuniam in quauis parua summa.

Cellerarius pro necessarijs ad quotidianum victum coemendis, vtatur aliquo oblato, aut commisso (vbi commodum fuerit) cui tantùm nummorum dabit, quantum satis erit ad necessaria illius diei, à quo singulis diebus dati, & accepti rationẽ exigit. Maiores verò impensæ pro rebus comparandis, quæ non ad diurnum vsum, sed ad diuturnum in Monasterio asseruandæ erunt; fiant omnino per Cellerarium, & non per oblatum, ac (si fieri poterit) nihil nisi præsenti pecunia emat; bonorum verò sibi creditorum prætia per mensem persoluat.

Cellerarius singulis diebus feriatis saltẽ Missam audiat; diebus verò festis illã celebret. Quãuis talis esse, taliterq; viuere deberet; vt quotidie celebrare possit. Et cũ alijs Monachis ad Matutinũ, & reliqua diuina officia cõueniat, quoad fieri potest.

Cellerario absente Abbas Cellerariatus munus agat, ijs seruatis, quæ Cellerarius ex præscripta norma præsens facere solitus erat; cùm autem Cellerarius reuersus fuerit; illi dati, & accepti rationem Abbas reddat.

Abbas; ijq; omnes, ad quos prædicta spectant, illa omnino obseruent, & obseruari faciant, scientes si secus fecerint, in casibus, in quibus superius certa pœna non est apposita, in negligentiæ labem se incursuros.

Qui in principali Montis Oliueti Cænobio Cellerarius extiterit; ad Generalis Abbatis nutum absque aliqua prælaturæ assignatione amoueri possit; illius tamen (si se benè in munere exercendo gesserit) & postea benè, & laudabiliter vixerit, ratio habeatur; vt cùm in sua Prouincia aliqua prælatura vacauerit (si Abbati Generali, & Visitatoribus expediens visum fuerit) illi tribuatur; cæteris qualitatibus in Abbate requisitis in eo concurrentibus. Tandem hoc maximè curet Cellerarius, deuotionis gratiam acquirat, acquisitamq; conseruet; ne rerum exteriorum procellis obrutus, spiritum extinguat; sed temporalia, quæ ex officio incumbunt, spiritualibus exercitijs condiens, se ipsum in spiritu iuuare, proximosque, cùm quibus conuersatur, meritò coædificare possit, atque hoc in omni tractatione intendat; vt Monasterij negocia modestè gerens, non tantùm bona Monasterij, quàm animas lucrifacere procuret; ne magis quæ sua sunt, quàm quæ Iesu Christi quærere videatur.

DE FERRAMENTIS MONASTERII. Cap. XXXII.

SVbstantiæ monasterij in ferramentis, vel vestibus, seu quibuslibet rebus prouideat Abbas fratres, de quorum vita, vel moribus securus

ſecurus ſit,& eis ſingula (vt vtile iudicauerit) conſignet cuſtodienda, atque recolligenda. Ex quibus Abbas breuem teneat; vt cùm ſibi in ipſa aſſignata fratres viciſſim ſuccedūt; ſciat quid dat, aut quid recipit. Si quis autem ſordidè, aut negligenter res monaſterij tractauerit; corripiatur. Si non emendauerit; diſciplinæ ſubiaceat.

IN quolibet Monaſterio fiat Archiuium ſcripturarum, ad Monaſterium pertinentium, quarum omnium Index, & Inuentarium fiat diligenter, & Archiuiſtæ ab Abbate ex Sacerdotibus eligendo conſignetur; duabus diuerſis clauibus claudatur, quarum vnam Abbas, alteram Archiuiſta habeat, qui ex dicto Archiuio nullam ſcripturam extrahant; niſi id Monaſterij neceſſitas, & vtilitas poſtulet, ac ſi quando opus fuerit, quòd extrahatur, adnotetur diligenter quæ ſcriptura ſit, & cui conſignetur, ſub pœna ſuſpenſionis in Abbate, & quoad Archiuiſtam ſub pœna inhabilitationis per tres annos à quocunque munere, ſi ſecus fecerint.

Monaſterij coquo cum inuentario omnia aſſignentur, ac Cellerarius maior inſpiciat; ſi fidelis in diſpenſandis, & accuratus eſt in conſeruandis cibarijs, ijſq; omnibus, quæ illi concredita ſunt; liceat tamen Abbati (ſi ita ſibi videbitur) in vnam aptā cellulam omnia cibaria congerere, cuius cellæ clauis aſſeruetur penes ſe, aut Cellerarium, aut quem ipſe Abbas maluerit; ex qua depromantur quæ ſingulis diebus ſufficiunt, & coquo aſſignentur, cuius coqui correctio ad Abbatem ſpectat.

Mobilium, & immobilium bonorum omnium inuentarium fiat. Mobilia bis in anno, immobilia ſemel in anno, quando Abbas voluerit, cum Senioribus viſitet, & cū Inuentario conferat, inſpicientes quomodo tractentur; licet hæc reuiſio propria ſit Cellerarij, & illius, cui bona aſſignata ſunt, qui illam ſæpius facere debebunt. Per Inuentarium etiam aſſignentur bona, quæ in principio vnicuique Monacho aduenienti dantur pro ſuo neceſſario vſu, quæ per Inuentarium etiam reſtituantur; cùm à Monaſterio remouentur. Si Abbas negligenter id curauerit, incidat in pœnam negligentiæ.

SI QVID DEBEANT MONACHI PROPRIVM habere. Cap. XXXIII.

PRæcipuè hoc vitium radicitus amputetur de monaſterio; ne quis præſumat aliquid dare, aut accipere ſine iuſſione Abbatis,

neque aliquid habere proprium ; nullam omnino rem, neque codicem, neque tabulas, neque graphium; ſed nihil omnino, quippe quibus nec corpora ſua, nec voluntates licet habere in propria poteſtate. Omnia verò neceſſaria à patre monaſterij ſperare, neque quicquã liceat habere, quod Abbas non dederit, aut permiſerit. Omniaq; omnibus ſint communia (vt ſcriptum eſt) nec quiſquam ſuum eſſe aliquid dicat, vel præſumat. Quod ſi quiſquam huic nequiſſimo vitio depræhenſus fuerit delectari; admoneatur ſemel, & iterum, ſi non emendauerit; correctioni ſubiaceat.

PRo inuiolabili huius Capituli obſeruantia, omnes redditus à quolibet regulari profeſſo Congregationis auferantur, licet ſibi ex cauſa donationis, aut de iure prouenirent, ſed quicquid acquirit regularis profeßus, applicetur Monaſterio, in quo profeßus eſt, iuxta Regulam, & ſacros Canones, atque ſacri Tridentini Concilij decretum, quod pro expreßo hic habeatur. Incipit enim. Nemini igitur Regularium. Seßione vigeſima quinta. Cap. 2.

Mercaturas, & (vt vocant) induſtrias nullus profeſſus per ſe, aut per alium exerceat, ſub pœna proprietarij.

Nullus (cuiuſuis gradus, & dignitatis) in ſua cellula tabulas pictas profanas habeat, ſed eas tantummodo, quæ nec magni pretij, nec magni ornamenti; ſed piæ ſint, & deuotæ Imagines. Vaſa tam antiqua, quàm moderna, cælata, anaglypha, Toreumata, aulæa, & parietum omnia ornamenta, Tapetia, & alia omnia ex ſerico contexta, aurea, & argentea vaſa, & ornamenta in qualibet minima re, etiam in gladiolis, & ſurculis, coronæ (vulgo dictæ) ex coralio, aut ex ſuffimentis factæ, arcæ, ſellæ, quæ ad luxum potius, quàm ad neceßitatem ſunt, repoſitoria ornata, ac ceroſtrota omnia, vnà cum pretioſis omnibus prohibita cenſeantur, ac ijs nemo poſthac vtatur, ſed Infirmariæ, & Foreſtariæ ad vſum applicentur. ſi verò pretioſa ſint, aut delicata, & quæ Monachos non deceant, in vtilitatem Monaſterij conuertantur. Veſtes neceßariæ tantùm concedantur, ſuperfluis remotis. Libri ab Abbate Monachis permittantur ad vſum, ſecundùm vſitatum morem Congregationis. Ita tamen poßideantur ab vnoquoque, vt ſi ſuperiori videbitur; illos à poßidentibus auferre ſine aliqua illorum repugnantia, aut mærore fieri poßit, etiam ſi dicti libri aliena pecunia, & non Monaſterij comparati fuerint; ſed omnino Monaſterio applicati cenſeantur.

Equi, Muli, aut aliqua Iumenta propria non alantur, ſed communiter ijs omnes

omnes vtantur, quando opus fuerit equitare pro rebus Monasterij. Bona omnia mobilia, & immobilia a quouis, etiam si Abbas Generalis sit, possessa Monasterio, in quo bona illa acquisita fuerint, si non ex Monasterii bonis, sed vndequaque prouenerint: Sacristiæ Monasterii, in quo professus fuerit, applicentur, illorumq; vsus, & prouentus statim post applicationem factam ad Monasterium, vel Sacbristiam pertineat.

Nullus Abbas concedat professo, vt pecuniam, vetita supellectilia, ac bona mobilia, & immobilia retinere possit; nec ipse apud se nomine professi retineat; sed statim quòd ei est aliquid oblatū, sub pœna proprietarii Monasterio applicet, poterit tamen pro sua discretione Abbas de iis pecuniis, quæ aliquis professus dono accipiet, aut iure acquiret pro illius necessitatibus, & libris coemendis ei erogare aliquid, sed ita fiat, vt intelligat Monachus ea non sibi dari tanquam sua, sed Monasterii.

Nemo ex professis cuiuscumque gradus, & dignitatis cubiculum, aut cellam propriam habeat, licet sui non Monasterii sumptibus ædificatam, ex quibus nemo bona mobilia, & immobilia magni momenti, post emissam professionem adepta quouis titulo, aut quæsito colore, suis propinquis, vel aliis etiam eiusdem Congregationis professis donet, aut tribuat.

Abbas pecuniam propriam, aut Monasterii non habeat; nisi in casibus præmissis, & si expleto suo officio ex eis aliquid supererit; suo successori consignet: quod etiam de Celleraria statutum esse intelligatur, quoad consignationem integram successori faciendam.

Ex professis nemo à propinquis, aut ab amicis immoderatè, aut cum ansietate aliquid petat; etiam si necessaria petat.

Nemo ad inuicem aliquid emat, vendat, aut commutet, aut donet ex quauis causa, sed Abbas vnicuique necessaria tribuat.

Si quæ alicui eleemosynæ ex quauis causa traditæ fuerint, eas in communē vsum redigat, at si pro missis celebrandis tributæ fuerint, Sacristæ assignentur.

Proprietarii, & Abbates, ac Superiores non punientes proprietarios, tamquam effractores voti præter excommunicationem, à qua non nisi ab Abbate Generali, & in articulo mortis ab alio absolui possint, incurrant in pœnam carceris arbitrio Abbatis Generalis, & ieiunii in pane, & aqua per annum bis in hebdomada quarta, & sexta feria, & inhabilitationis à quocumque munere per sex annos, quæ penæ à nemine remitti possint.

SI OMNES AEQVALITER DEBEANT necessaria accipere. Cap. XXXIV.

SIcut scriptum est, diuidatur singulis, prout cuique opus erit. Vbi non dicimus, vt personarum (quod absit) acceptio sit; sed infirmitatum consideratio Vbi qui minus indiget; agat Deo gratias, & non contristetur. Qui verò plus indiget; humilietur pro infirmitate, & non extollatur pro misericordia, & ita omnia membra erunt in pace. Ante omnia ne murmurationis malum pro qualicunque causa in aliquo qualicunque verbo, vel significatione appareat. Quod si depræhensus fuerit quis, districtioni disciplinæ subdatur.

IN victu, vestitu, iisq; omnibus, quæ ad Monasticam vitam traducendam pertinent, nullum ferè sit discrimen inter minimum professum, & quemuis superiorem; etiam si Abbas sit Generalis, cùm omnia æquè distribuenda sint, sub pœna proprietarii; nisi in quantum vniuscuiusque necessitas vrgens arbitrio Superioris postulauerit.

DE SEPTIMANARIIS COQVINAE. Cap. XXXV.

FRatres sic sibi inuicem seruiant, vt nullus excusetur à quoquinæ officio; nisi aut ægritudine, aut in causa grauis vtilitatis quis occupatus fuerit: quia ex inde maior merces acquiritur. Imbecillibus autem procurentur solatia; vt non cum tristitia hoc faciant; sed habeant omnes solatia secundùm modum Cōgregationis, aut positionem loci. Si maior Congregatio fuerit; Cellerarius excusetur à coquina, vel si qui (vt diximus) maioribus vtilitatibus occupantur. Cæteri verò sibi sub charitate inuicem seruiant. Egressurus de septimana, Sabbato munditias faciat. Linteamina, cum quibus sibi fratres manus, ac pedes tergunt, lauet. Pedes verò tam ipse qui egreditur, quàm ille, qui intraturus est, omnibus lauent. Vasa ministerij sui munda, & sana Cellerario reconsignet, qui Cellerarius item intranti consignet; vt sciat quid dat, aut quid recipit.

Septi-

SEptimanarij autem ante vnam horam refectionis accipiant ſuper ſtatutam annonam ſingulos bibere, & panem; vt hora refectionis ſine murmuratione,& graui labore ſeruiant fratribus ſuis. In diebus tamen ſollemnibus, vſque ad miſſas ſuſtineant. Intrantes autem, & exeuntes hebdomadarij, in horatorio mox matutinis finitis Dominica,omnium genibus prouoluantur,poſtulantes pro ſe orari. Egrediens autem de ſeptimana, dicat hunc verſum. Benedictus es domine Deus,qui adiuuiſti me,& conſolatus es me. Quo dicto tertiò,accipiat benedictionem egrediens; Subſequatur ingrediens, & dicat. Deus in adiutorium meum intende,Domine ad adiuuandum me feſtina. Et hoc idem tertiò repetatur ab omnibus, & accepta benedictione, ingrediatur.

HEbdomadarius coquinæ ſero,& mane ſaltem coquinam viſitet, ac diligenter curet,vt coquus ſuum expleat munus in ferculis parandis,& vaſibus abluendis,quæ benè lota,ac munda in menſa ordine apponantur. Si coquus in his hebdomadario non paruerit, ab Abbate corrigatur.

Nullus Monachus coquinam ingrediatur præter hebdomadarium,& huic exercitio ſecundùm Regulam deputatum.

Cùm autem coquinæ exercitium in rei litterariæ ludum ſit mutatum,in qualibet Congregationis Prouincia commodius ad hoc eligatur Monaſterium, in quo ſtudium erigatur, & in eo grammatices, humanitatis, Logices, Philoſophiæ, & pro Scholarium capacitate,Theologiæ lectores idonei,& probatæ fidei,& doctrinæ vndique conquiſiti, conducantur, in quibus conducendis ſumptui, ne parcat Abbas: nam ſæculares lectores conduci poterunt; ſi in ipſa Congregatione idonei ad hoc munus non reperientur. In quo Monaſterio omnes ſtudentes illius Prouinciæ alantur,ex quo per ſeptemnium exire non cogantur;niſi ob aliquod delictum,infirmitatem,aeris intemperiem, aut eo quod non eſſent apti ad litteras perdiſcendas,iudicio Magiſtri ſtudiorum.

A lectoribus in vnaquaque profeſſione illæ lectiones legendæ erunt, quæ in ſtudijs publicis legi ſolitæ ſunt,& quæ magis conferũt Scholaribus;prout Magiſtro ſtudiorũ videbitur. In Theologia verò doctrinã omnino B. Thomæ lectores ſequantur.

Pro vtilitate Scholarium Magiſter ſtudiorum eligatur ab Abbate, cuius partes inprimis erunt, diligenter inſpicere; vt lectores in legendo, & Scholares in addiſcendo omnem curam ponant, & indicere vacationes, ac ſi lectores negligentes

fuerint,

fuerint, & Scholares lectionibus, & alijs litterarijs exercitationibus non aderint, nec studijs (vt par est) operam dederint, Abbatem certiorem reddere de vniuscuiusque progressu in re litteraria, ad hoc, vt desides regularibus pœnitentijs corrigere, & lectores monere possit.

Qui studia neglexerint, neque post monitiones, & correctiones se emendauerint; nouis vestibus consuetis priuentur, ac vetustis tantùm vtantur; nullo Congregationis publico munere fungantur, ac si sacris initiati non fuerint, non initiētur, nisi prius examinati (iuxta sacri Tridentini Concilij decretum) idonei reperti fuerint.

Abbas verò, & Vicarius lectionibus, & disputationibus aderunt aliquando, & Scholarium cellas adibunt, obseruantes, si horæ deputatæ in studijs consumuntur, illosq; liberaliter tractent, & ad studia semper hortentur, & alacres reddant aliquo honesto discrimine posito inter diligentes, & negligentes.

Studentibus hæ immunitates concedantur; vt Missæ, Vesperi, & Matutino, tantùm diebus feriatis, festiuis verò omnibus diurnis, ac nocturnis horis intersint, & à reliquis Regularibus exercitijs immunes sint. Dum temen panis conficitur, omnes adsint; sed curet Abbas, vt ea fiat hora, quæ illorum studia non impediat; in locis verò studentibus carentibus institutio regularis seruetur.

Lectores artium, & sacræ paginæ actu munus hoc legendi exercentes feriatis diebus gaudeant omnibus immunitatibus; dummodo mane Missæ, aut intersint, aut illam celebrent. Si verò lectores qui erunt, actu Grammaticen, & Rhetoricam profitentur; Matutinis, & Missæ tantùm interesse teneantur.

Ne Monasterium, in quo studium erectum fuerit, ob Scholarium immunitates aliquid incommodi capiat in solitis exercitijs necessarijs obeundis; præter studentes in illo, solita familia assignetur; studentes enim supernumerarij erunt. & pro annuo victu, & vestitu vniuscuiusque Scholaris annuatim persoluantur viginti quinque scuti ab illo Monasterio, è quo Scholares fuerint, quibus etiam à proprio Monasterio libri necessarii coemendi erunt, qui libri extabunt perpetuò ad vsum Scholarium illius Monasterii, à quo empti fuerint.

Festis diebus arbitrio Abbatis legatur toto Monasterio lectio, vel casuum conscientiæ, vel cathechismi, vel sacræ Scripturæ.

E studentibus si quis Logicæ, aut Philosophiæ lector creatus fuerit; si sacerdos erit, post Decanos vbique sedebit; si Clericus super omnes Clericos, si Theologus creatus fuerit, post Vicarium sedeat, ac licet inferiora munera non obierit, Abbas immediatè creari possit; si legitimam ætatem, & alias qualitates habuerit.

Vbi fuerit maior Congregatio, in recreatione Monachi in duas partes diuidantur,

tur, quarum vna orationibus, & diuinis officijs vacabit; altera verò honesta recreatione animum relaxabit, per vices ordine seruato fiat vacatio. Huiusmodi recreationibus laici nullo modo intersint; si quis autem eos aduocauerit, pro prima vice semel in pane, & aqua ieiunet. Abbas verò ab Abbate Generali, & à Visitatoribus in actu Visitationis arguatur. Tam intra, quàm extra Claustra recreatio fiat, cui aliquis præsit, ac curet; vt sermones, gestus, & actus ij sint, qui nullam redoleant relaxationem regularis obseruantiæ.

Alearum, taxillorum, & cartarum ludus prohibetur; si quis ijs luserit, luat in corpore.

Pro studentium commoditate det ex nunc operam Abbas Generalis vnà cum Visitatoribus in actu Visitationis; vt quodlibet Monasterium ex redditibus aliquid annuatim seponat, pro libris coemendis in vnaquaque professione, tum Græcis, tùm Latinis; vt paulatim in vnoquoque Monasterio Bibliotheca publica erigatur, & libris ornetur, cui applicati censeantur libri decedentium Monachorum, eorum præsertim, qui in illo Monasterio professi sunt.

Studentes in ijs, quæ ad studium pertinent (vt par est) obediant Magistro studiorum.

Abbas vnà cum Vicario, et Magistro studiorum det operam, ne horæ studijs concessæ otio, aut somno traducantur, & præsertim Matutino expleto.

Abbas sub pœna suspensionis, ab officio per annum, Vicarius, et Magister studiorum sub pœna priuationis officij, & inhabilitationis ad quodcunque munus per tres annos, præfata omnia curent obseruanda.

DE INFIRMIS FRATRIBVS, Cap. XXXVI.

INfirmorum cura ante omnia, & super omnia adhibenda est; vt sicut re vera Christo, ita eis seruiatur: quia ipse dixit. Infirmus fui, & visitastis me. Et quod fecistis vni de his minimis meis, mihi fecistis. Sed & ipsi infirmi considerent, in honorem Dei sibi seruiri, & non superfluitate sua contristent fratres suos seruientes sibi. Qui tamen patienter portandi sunt, quia de talibus copiosior merces acquiritur. Ergo cura maxima sit Abbati, ne aliquam negligentiam patiantur. Quibus fratribus infirmis sit cella per se deputata, & seruitor

uitor timens Deum, & diligens, ac sollicitus. Balneorum vsus infirmis quotiens expedit, offeratur; sanis autem, & maximè iuuenibus, tardius concedatur. Sed & carnium esus infirmis, omninoq; debilibus pro reparatione concedatur. At vbi meliorati fuerint; à carnibus more solito omnes abstineant. Curam autem maximam habeat Abbas, ne à Cellerarijs, aut seruitoribus negligantur infirmi: quia ad ipsum respicit, quicquid à discipulis delinquitur.

LOcus aptus infirmariæ in quolibet Monasterio omnino deputetur, in quo (iuxta Monasterij qualitatem) plures sint ædificatæ cellulæ, in quibus non admittantur, nisi ij, qui iudicio Medici verè ægrotabunt. In vnaquaque cellula sit lectum cũ laneis anaclynterijs, et puluinaribus, ac lineis linteaminibus, adsint conopea, seu cortinæ, & tegumenta, aliaq; necessaria ad parandum lectum, sub quo sit etiam curricula in qua in casu necessitatis cubare possit ille, qui ægroto deseruit.

E Sacerdotibus Infirmariæ præfectus eligatur quolibet anno ab Abbate, eiq; duo oblati, vel conuersi pro Infirmariæ rebus procurandis assignentur, ac detur insuper præfecto Hebdomadarius Infirmorum, qui omnes præfecto obediant, sub grauibus pœnis,

Infirmariæ Præfectus pro Infirmorum vsu habeat lineas subuculas, capitis tegumenta, & linteamina, quæ tot sint, vt sæpius pura, & alba apponi possint. Habeat promptuarium, in quo diuersa aromata, & alia condita habeat, & reponat ad vsum infirmorum; ipse subscribat schædulas eorum omnium, quæ iuxta præscriptum Medici pro infirmis ab aromatario accipienda sunt, easque manu præfecti subscriptas Cellerarius admittat in computis aromatarij.

Si infirmus statim ac ægrotat, sua peccata confiteri noluerit; vt sacram Eucharistiam sumat, post secundam vicem Medicus eum non visitet; cùmq; conualuerit, arbitrio Abbatis pluries in pane, & aqua ieiunabit,

In Infirmaria Coquina etiam constituatur, quæ vasibus æneis, fictilibus, seu stanneis, ac vitreis cyathis sit instructa; coquus etiam deputetur, qui infirmis tantùm deseruiat.

Abbas curet, vt infirmaria ijs omnibus referta sit, quæ ad infirmorum vsum pertinent, Quæ ad infirmariam spectant, ea omnia ab Abbate per inuentarium consignentur præfecto, qui elapso anno rationẽ reddat suæ administrationis, ac rerũ acceptarum ab aromatario Monasterij, & iuxta inuẽtarium reddat ea omnia bona, quæ sibi assignata fuerunt, vt nouo ineunte anno accepti, & expensi ratio habeatur.

Nullus

Nullus infirmus Medicum consulat absque licentia Superioris; vt ipse sciat quo quisque morbo laboret.

Nemo adeat balnea; nisi de præcepto Medici sæpius repetito.

Nemo in Mari, vel in Flumine se abluat, aut in ijs natet.

Nemo cuiusuis gradus in cellis infirmariæ stare possit; nisi infirmi Abbas verò, & ij omnes, qui ægrotabunt, in infirmaria decumbant, atque ea diligentia, & sollicitudine omnibus seruiatur, vt necessaria subministrentur, ne plus Abbati ægroto tribuatur, quàm cuiuis minimo ægrotanti tribueretur.

In Infirmaria sit etiam Oratorium, in quo Missa celebretur; vt illam infirmi auscultare possint. Sit etiam paruulum Refectoriolum pro conualescentibus.

Abbas, Vicarius, & Cellerarius singulis diebus, ac diuersis horis infirmos visitent; inspiciant quæ parantur pro ijs, & si quid deest, interrogent, & curent, vt statim fiat; iubeantq; Medicum præstò esse in infirmis curandis.

In Monasterijs, quæ longè absunt à Ciuitatibus (si fieri commodè poterit) dum quis ægrotat, curetur, vt adsit semper Medicus, & officina pariter cum pharmacis necessariis.

Si Abbas in iis negligens fuerit; per annum à munere suspendatur; Vicarius, & Cellerarius priuentur. Præfectus verò grauibus afficiatur pœnis.

Monachorum quorumcunque (cuiusuis gradus) supellectilia omnia, mappæ, ac capitis tegumenta linea, quæ contra Regulam, & Constitutiones sunt, applicentur infirmariæ illius Monasterii, in quo sunt illa acquisita. Si verò non constabit in quo Monasterio sint acquisita; applicentur infirmariæ illius Monasterii, in quo est professus, idq; obseruetur in huiusmodi supellectilibus Monachorum decedentium.

DE SENIBVS, VEL INFANTIBVS. Cap. XXXVII.

Licèt ipsa natura humana trahatur ad misericordiam in his ætatibus, senum videlicet, & infantum; tamen & regulæ auctoritas eis prospiciat. Consideretur semper in eis imbecillitas, & nullatenus eis districtio regulæ teneatur in alimentis; sed in eis pia consideratio, & præueniant horas canonicas.

Senes illa hora reficiantur, quam postulabit illorum ætatis necessitas.

DE

DE HEBDOMADARIO LECTORE. Cap. XXXVIII.

MEnsis fratrum edentium lectio deesse non debet; nec fortuito casu qui arripuerit codicem, legere audeat ibi; sed lecturus tota hebdomada, Dominica ingrediatur. Qui ingrediens post missas, & communionem, petat ab omnibus pro se orari; vt auertat ab eo Deus spiritum elationis. Et dicatur hic versus in oratorio tertiò ab omnibus; ipso tamen incipiente. Domine labia mea aperies, & os meum annunciabit laudem tuam. Et sic accepta benedictione, ingrediatur ad legendum. Summumq. fiat silentium ad mensam; vt nullius mussitatio, vel vox, nisi solius legentis ibi audiatur. Quæ verò necessaria sunt comedentibus, & bibentibus, sic sibi inuicem ministrent fratres, vt nullus indigeat petere aliquid. Si quid tamen opus fuerit, sonitu cuiuscunque signi potius petatur, quam voce; ne præsumat ibi aliquis de ipsa lectione, aut aliud eo quicquam requitere, ne detur occasio, nisi fortè prior pro ædificatione voluerit aliquid breuiter dicere. Frater autem hebdomadarius accipiat mixtũ prius, quàm incipiat legere, propter communionem sanctam, & ne forte graue sit ei ieiunium sustinere. Postea autem cum coquinæ hebdomadarijs, & seruitoribus reficiat. Fratres autem non per ordinem legant, aut cantent, sed qui ædificent audientes.

LEctor è peritioribus ab Abbate per hebdomadam eligatur, qui quousque Monachi accumbent, lectionem prosequatur. Mane legatur sacra Scriptura eo ordine, quo in Breuiario legitur. Vesperi verò legantur Homiliæ sanctorum Patrum in scripturam, nonnunquam etiam liber aliquis vulgari lingua, Dionysii Cartusiani, vita Christi, vitæ Patrum, Gerson de imitatione Christi, & similes. Hebdomadarius mensæ inseruiens dum omnes comedent, ne discedat, sed semper adstet.

Curet Abbas, vt mensæ albis mantilibus, & mappis pro discumbentium numero, cyathis, alijsq; vasibus benè lotis sint instructæ, ac mappæ bis in hebdomada omnibus mutentur.

In secunda mensa seruetur silentium, & adsit lectio vulgaris alicuius libri spiritualis.

Silentij fractores in prima, & secunda mensa acriter corripiantur.

Vt hæc omnia executioni mandentur; Abbas annuum Refectonarium eligat, cui mappæ, mantilia, cyathi, aliaq; vasa per inuentarium assignentur, qui curet; vt omnia mundentur, & munda apponantur in mensa, & illorum omnium in fine anni rationem reddat. Si in his negligens fuerit, arbitrio Abbatis corrigatur; si id Abbas prætermiserit, publicè à Generali, & Visitatoribus arguatur.

DE MENSVRA CIBORVM. Cap. XXXIX.

SVfficere credimus ad refectionem quotidianã, tam sextæ, quàm nonæ omnibus mensis cocta duo pulmentaria, propter diuersorum infirmitates; vt fortè qui ex vno non potuerit edere, ex alio reficiatur. Ergo duo pulmentaria cocta fratribus sufficiant. Et si fuerint inde poma, aut nascentia leguminum, addatur & tertium. Panis libra vna pro pensa sufficiat in die, siue vna sit refectio, siue prandij, & cœnæ. Quòd si cœnaturi sunt; de eadẽ libra tertia pars à Cellerario reseruetur, reddenda cœnaturis. Quòd si labor fortè factus fuerit maior, in arbitrio, & poteſtate Abbatis erit (si expediat) aliquid augere, remota præ omnibus crapula; vt nunquam surrepat monacho indigeries. Quia nihil sic contrariũ eſt omni Christiano, quomodo crapula. Sicut ait dominus noster. Videte, ne grauentur corda vestra crapula, & ebrietate. Pueris verò minori ætate non eadem seruetur quantitas; sed minor quàm maioribus, seruata in omnibus parcitate. Carnium verò quadrupedum omnino ab omnibus abstineatur comestio, præter omnino debiles, & ægrotos.

QVolibet mense poterit Abbas singulos Monachos bis carnium esu reficere; sed diuidat suos Monachos in duas classes, ex quibus modo vna, modo altera reficiatur, totaq; hæc mensura, & singulorum Monachorum refectio quatuor tantùm vicibus absoluatur in mense.

Nemo ex Officialibus, aut priuatis Monachis extra Refectorium seorsum vesci possit; sed omnes vna comedant; at si quis extra Refectorium de licentia Superioris, aut aliqua iusta causa comederit; ea comedat, quæ aliis Monachis apposita fuerunt, cùm dissimilia, & exquisita, & delicata omnino prohibeantur.

Itinerantes Monachi Regulam omnino obseruent.

Quæ pro integro anno ad Monachorum victum ex frumento, vino, & oleo, leguminibus, alijsq; rebus necessaria sunt, Abbas ex annuis redditibus conseruari faciat, & ex ijs melioribus, pro vsu Monachorum retentis, cætera, quæ supersunt, suo arbitratu postea vendenda proponat. Si quæ emenda erunt pro victu Monachorum, omnem adhibeat diligentiam; vt meliora emantur, si secus fecerit Abbas, negligens habeatur, priuati verò Monachi acriter corripiantur.

DE MENSVRA POTVS. Cap. XXXX.

VNusquisque proprium habet donum ex Deo; alius sic, alius verò sic. Et ideo cum aliqua scrupulositate à nobis mensura victus aliorum constituitur. Tamen infirmorum contuentes imbecillitatem, credimus heminam vini per singulos sufficere per diem. Quibus autem donat Deus tolerationem abstinentiæ, propriam se habituros mercedem sciant. Quòd si aut loci necessitas, vel labor, aut ardor æstatis amplius poposcerit, in arbitrio prioris consistat, considerando in omnibus, ne subrepat satietas, aut ebrietas, licèt legamus vinum omninò monachorum non esse. Sed quia nostris temporibus id monachis persuaderi non potest; saltem, vel hoc consentiamus; vt non vsque ad satietatem bibamus; sed parcius: quia vinũ apostatare facit etiam sapientes. Vbi autem necessitas loci exposcit, vt nec suprascripta mensura inueniri possit; sed multò minus, aut ex toto nihil, benedicant Deum, qui ibi habitant, & non murmurent. Hoc autem ante omnia admonemus; vt absque murmurationibus sint.

MEliora vina pro Monachorum vsu seruentur, peiora vendantur. Abbas vno eodemq; vino bene aqua diluto vtatur cum suis Monachis, neque ei liceat seorsum aliquod vini dolium pro se tantùm seruare, si vinum emendum erit, ematur illud, quod melius erit.

Si quis in ebrietatem inciderit, ter correctus, præter disciplinas regulares, declaretur perpetuò inhabilis ad quodcunque Congregationis munus.

QVI-

QVIBVS HORIS OPORTEAT REFICERE Fratres. Cap. XXXXI.

A Sancto Pascha, vſque ad Pentecoſten ad ſextam reficiant fratres, & ad ſeram cœnent. A Pentecoſte autem tota æſtate, ſi labores agrorum non habent monachi, aut nimietas æſtatis nō perturbat; quarta, & ſexta feria ieiunent vſque ad nonam; reliquis verò diebus ad ſextam tardent. Quæ ſexta prandij, ſi opera in agris habuerint, aut æſtatis feruor nimius fuerit; continuanda erit, & in Abbatis ſit prouidentia. Et ſic omnia temperet, atque diſponat, qualiter animæ ſaluentur, & quod faciunt fratres abſque vlla murmuratione faciant, Ab idibus autem Septembris, vſque ad nonam ſemper reficiant fratres. In quadrageſima verò vſque ad Paſcha, ad veſperam reficiant; ipſa tamen veſpera ſic agatur, vt lumine lucernæ non indigeant reficientes; ſed luce adhuc diei omnia conſumentur. Sed & omni tempore, ſiue cœnæ, ſiúe refectionis, hora ſic temperetur; vt cum luce diei fiant omnia.

A Dominica Reſurrectionis, vſque ad feſtum Pentecoſtes (iuxta Regulam) Monachi reficiantur.

Regularia ieiunia ſeruentur ſecunda, quarta, & ſexta ferijs, & Sabbato, in quo lautior alijs ieiunijs refectio fiat, niſi in illis aliquod ſollemne feſtum inciderit.

In Aduentu, & Quadrageſima, quæ inchoabit feria ſecunda Quinquageſimæ, omnibus ferijs, præter dies Dominicos ieiunabitur.

Prædictis omnibus diebus ieiunij refectiones Veſpere fiant moderatè in Refectorio, in quibus nihil cocti, aut panis apponatur, ſed caricæ tantùm, amigdalæ, nuces, & ſimilia pſiropbagia, præter poma, & naſcentia leguminum cum menſura, & ex his tantùm vnicuique apponatur, quod ſatis ſit ad vinum ſemel, aut bis ad ſummum bibendum. extra Refectorium nihil alicui detur. Senibus verò, & alijs ſtomaco, aut alijs infirmitatibus laborantibus, parum panis concedatur. Qui ieiunare, ob infirmitatem nequeunt, ſeorſum cibum, & potum moderatè ſumant.

Feria ſexta Paraſceuæ in refectione nihil cocti apponatur, ſed aqua tantùm, vel vinum cum pane, pſiropbagijs, acetarijs, oliuis, & alijs huiuſmodi, de ſero

(si fieri poterit) refectio non sumatur, aut si sumenda fuerit, sit minor consueta.

Qui poculenta, & esculenta ministrant, nihil prorsus diebus ieiunii alicui (cuiusuis gradus) de illis dent extra Refectorium, sub graui pœna, idque Abbas obseruari faciat, ne reperiatur negligens.

In Refectionibus ieiuniorum legatur aliquid per ordinem è collationibus Patrum, & lectio duret vsitato more.

A Dominica Resurrectionis vsque ad festum Sanctæ Crucis, hora 23, reliquo tempore post dimidiam noctis horam refectio fiat.

Ante Aduentum, & Quadragesimam solitæ fiant recreationes modo, quo supra statutum est, atque hæc omnia, sub grauibus pœnis obseruentur.

VT POST COMPLETORIVM NEMO loquatur. Cap. XXXXII.

OMni tempore silẽtio debent studere monachi; maximè tamen nocturnis horis. Et ideo omni tempore, siue ieiunij, siue prandij, si tempus fuerit prandij, mox vt surrexerint à cœna, sedeant omnes in vnum, & legat vnus collationes, vel vitas Patrum, aut certè aliquid, quod ædificet audientes, non autem eptaticum, aut regum. Quia infirmis intellectibus non erit vtile illa hora hanc scripturam audire, alijs verò horis legantur. Si autem ieiunij dies fuerit; dicta vespera paruo interuallo, mox accedant ad lectionem collationum (vt diximus) & lectis quatuor, aut quinque folijs, vel quantum hora permittit; omnibus in vnum occurrentibus per hanc moram lectionis, si quis fortè in assignato sibi commisso fuerit occupatus, occurat. Omnes ergo in vnum positi compleant. Et exeuntes à completorio, nulla sit licentia denuò cuiquam loqui aliquid. Quòd si inuentus fuerit quisquam præuaricari hanc taciturnitatis regulam, grauiori vindictæ subiaceat; excepto si necessitas hospitum superuenerit, aut fortè Abbas alicui aliquid iusserit. Quod tamen & ipsum cum summa grauitate, & moderatione honestissimè fiat.

IIs omnibus quæ in hoc capite continentur ad vnguem seruatis, post completorium lector collationum talis sit, qui pro rudibus vulgari sermone summatim exponere postea possit ea, quæ latinè lecta fuerunt, & tandiu duret, vt vnusquisque

cx ea

ex ea lectione aliquid fructus capere possit, ac fieri poterit, vnusquisque lectionem prius videat. Claustra, & Dormitorium perlustrent Abbas, & Vicarius, qui primò, ac secundò silentij effractores, quos inuenerint, grauibus verbis increpabunt, tertiò verò graui pœna coerceant.

Post Completorium Abbas nō permittat quemquam ex Monachis suam cellam ingredi, nisi qui necessitatis causa cum ipso Abbate colloqui vellet, ibiq. silentium seruetur, ne alii perturbentur, nullum ad se comitatus gratia admittat Abbas, si secus fecerit, à Generali, & Visitatoribus in actu visitationis publicè corrigatur. Poterit tamen Abbas dispensare cum Monachis suis, vt soli, aut cum socio per horam recreationis causa, deambulare possint per hortos, extra tamen tempora prohibita. Aestatis tempore postquam signum salutationis Angelicæ pulsatum fuerit, vnusquisque in sua cellula cubitum eat: vt Matutini hora vigil reperiatur. Si in hoc Abbas, aut Vicarius negligentes erunt, à Generali, & Visitatoribus in actu visitationis puniantur.

Qui in aliquo Sanctæ Regulæ obseruantiam fregisse se cognouerit, expletis matutinis laudibus, in Capitulo humi prostratus de quolibet suo delicto suam dicat culpam, & nisi accepto signo, & pœnitentia, se erigere non præsumat.

Septimanarii qui pro tempore extitere, simili modo expleto officio, negligentias commissas proferant, ac culpam dicant.

Superior mandet Hebdomadario, vt illos absoluat, hac seruata forma.

Dominus nos absoluat, & ego auctoritate, qua fungor, absoluo vos à vinculo excommunicationis inscienter incursæ, à participatione excommunicatorum, à trāsgressione Regulæ, & Constitutionum nostrarum. In nomine Patris, &c. ℟. Amen. Quæ dum ita dicuntur, Prælatus quoque fit prostratus, à quo facto signo, omnes surgant.

Quolibet die Veneris vnusquisque sigillatim accipiat à Superiore pœnitentiam, vno se prostrante, altero verò signo surgente, Demum Prælatus se etiam prosternat, & culpam dicat, & tunc omnes vnà se prosternentes, alternatim Psalmos Miserere mei, & De profundis recitent. Inde, sub silentio dicatur Pater noster. ℣. Et nę nos inducas in tētationem. ℟. Sed libera nos à malo. ℣. A porta inferi. ℟. Erue domine animas eorum. ℣. Requiescant in pace. ℟. Amen. ℣. Domine exaudi orationem meam. ℟. Et clamor meus ad te veniat. ℣. Dominus vobiscum. ℟. Et cum Spiritu tuo. Oratio. Omnipotens sempiternæ Deus, qui viuorum, &c. Postea Superior absolutionem dari mandet, & Hebdomadarius solus surgens, absoluat (vt supra) & dato signo, omnes consurgant.

Silentij verò non seruati quolibet die certis horis culpa dicatur; tempore videlicet ieiunij post sextam; æstiuo tempore post Primam, & horam nonam, & Superior pœnitentiam iniungat. At si Superiori (quod rarò agendum est) silentio indulgere videbitur; hoc exprimat verbum. Benedicite. Fratres verò humiliter, & reuerenter respondeant. Deus idest concedat nobis, vt in nostris colloquijs, & actionibus semper benedicatur ipse, & nos semper benedicamus. Is qui supradictas cæremonias neglexerit; corripiatur ab Abbate, & regulari subiaceat disciplinæ.

DE HIS, QVI AD OPVS DEI, VEL AD mensam tardè occurrunt. Cap. XXXXIII.

AD horam diuini officij, mox vt auditum fuerit signum, relictis omnibus, quæcunque fuerint in manibus, summa cum festinatione curratur; cum grauitate tamen; vt scurrilitas nõ inueniat fomitem. Ergo nihil operi Dei proponatur. Quòd si quis ad nocturnas vigilias post gloriam Psalmi nonagesimi quarti, quem propter hoc omnino protrahendo; & morosè volumus dici, occurrerit; non stet in ordine suo in choro; sed vltimus omnium, aut in loco quem talibus negligentibus seorsum constituerit Abbas; vt videatur ab ipso, vel ab omnibus, vsque dum completo opere Dei, publica satisfactione pœniteat. Ideo autem eos in vltimo, aut seorsum iudicauimus debere stare, vt visi ab omnibus, vel pro ipsa verecundia sua emendentur. Nam si extra oratorium remaneant, erit fortè talis, qui se, aut collocet, & dormiat, aut certè sedeat foris, vel fabulis vacet, & detur occasio maligno. Sed ingrediatur intrò; vt nec totum perdat, & de reliquo emendetur.

DIurnis autem horis qui ad opus Dei post versum, & gloriam primi psalmi, qui post versum dicitur, occurrerit; lege, quam supradiximus, in vltimo stet, nec præsumat sociari choro psallentium, vsque ad satisfactionem; nisi forte Abbas licentiam dederit permissione sua; ita tamen vt satisfaciat reus ex hoc. Ad horam verò refectionis, qui ante versum non occurrerit, vt simul omnes dicant versum, & orent, & sub vno omnes accedant ad mensam, qui per negligentiam suam, aut vitium non occurrerit, vsque ad secũdam vicem

pro

pro hoc corripiatur. Si denuò non emendauerit; non permittatur ad mensæ communis participationem; sed sequestratus à consortio omnium reficiat solus, sublata ei portione sua vini, vsque ad satisfactionem,& emendationem. Similiter autem patiatur, qui & ad illum versum non fuerit præsens, qui post cibum dicitur. Nec quisquam præsumat ante statutam horam,vel postea quicquam cibi,vel potus percipere. Sed & si cui offertur aliquid à Priore, & accipere renuerit; hora, qua desiderauerit, hoc quod prius recusauit, aut aliud omnino non percipiat, vsque ad emendationum congruam.

VEnientes ad Matutinum absoluto Psalmo, Venite exultemus, & in diurnis officijs primo Psalmo illius horæ, sedeant (vt in hoc capitulo statutum est) absoluta verò hora illa, in qua negligens fuit, prostratus in terra à Superiore coram omnibus veniam petat. Qui in tali negligentia perseuerauerit, post tertiam vicem in pane, & aqua ieiunet quarta, & sexta sequenti feria, & quoties ter correctus fuerit, toties hanc pœnam subeat. Idem seruetur in lectione collationum.

Dum diuinum celebratur officium,nemo è Choro exeat; nisi in casu necessitatis, de licentia Superioris. Cùm verò quis vocatur à Sacrista, pro missa celebranda, vel ad legendas collationes Patrum, & ad alia in Refectorio, aduoluet sub pœna qualibet vice panis, & aquæ.

Omnes adsint,dum primæ mensæ benedictio fit,qui nisi necessitatis causa,& de licentia Superioris aberit,ieiunet, & post tertiam correctionem, si præstò non aderit; sedeat in prima post omnes extra suum locum, eiq; vinum sero, & mane non apponatur per hebdomadam.

Nullus Monachus extra Refectorium absque licentia sui Superioris comedere audeat.

DE HIS, QVI EXCOMMVNICANTVR, quomodo satisfaciant. Cap. XXXXIV.

QVi pro grauioribus culpis ab oratorio, & à mensa excommunicatur,hora qua opus Dei in oratorio percelebratur,ante fores oratorij prostratus iaceat,nihil dicens; nisi tantum posito in terra capite, & prostratus, pronus omnium de oratorio exeuntium

pedibus se proijciat. Et hoc tandiu faciat, vsque dum Abbas iudicauerit, satisfactum esse. Qui cùm iussus ab Abbate venerit; prouoluat se ipsius Abbatis pedibus; deinde omnium vestigijs fratrum; vt orẽt pro eo. Et tunc si iusserit Abbas, recipiatur in choro, vel in ordine, quo Abbas decreuerit, ita sanè, vt psalmum, aut lectionem, vel aliud quid nõ præsumat in oratorio imponere, nisi iterum Abbas iubeat. Et omnibur horis dum completur opus Dei, proijciat se in terram, in loco, in quo stat, & sic satisfaciat, vsque dum ei iubeat iterum Abbas, vt quiescat iam ab hac satisfactione. Qui verò pro leuibus culpis excommunicantur, tantùm à mensa in oratorio satisfaciant, vsque ad iussionem Abbatis. Et hoc semper faciant, vsque dum benedicat, & dicat sufficit.

DE HIS, QVI FALLVNTVR IN ORATORIO. Cap. XXXXV.

SI quis, dum pronunciat psalmum, responsorium, aut antiphonã, vel lectionem, fallitur; nisi cum satisfactione ibi coram omnibus humiliatus fuerit, maiori vindictæ subiaceat, quippe qui noluit humilitate corrigere, quod negligentia deliquit. Infantes verò pro tali culpa vapulent.

QVi in his errauerit, statim pro qualibet vice tellurem summis tangat digitis, at si sæpius errauerit, nec erubuerit, ab Abbate vsque ad emendationem diuersis regularibus afficiatur pœnis.

DE HIS, QVI IN ALIQVIBVS REBVS LEVIBVS delinquunt. Cap. XXXXVI.

SI quis, dum in labore quouis, in coquina, in cellario, in Monasterio, in pistrino, in horto, in arte aliqua, dũ laborat, vel in quocunque loco aliquid deliquerit, aut fregerit quippiam, aut perdiderit, vel aliud quid excesserit vbiubi, & non veniens continuò ante Abbatem vel Congregationem ipse vltrò satisfecerit, & prodiderit delictum suum, cùm per alium cognitum fuerit; maiori subiaceat

emen-

emendationi. Si animæ verò peccati causa latens fuerit, tantùm Abbati, aut spiritualibus senioribus patefaciat, qui sciant curare sua, & aliena vulnera, non detegere, ac publicare.

IN Capitulo (secundùm Regulam) exprimantur culpæ.

Nihil inter se Monachi sub sigillo Confessionis dicant.

DE SIGNIFICANDA HORA OPERIS DEI. Cap. XXXXVII.

NVncianda hora operis Dei die noctuq; sit cura Abbati, vt aut ipse nunciet, aut tali sollicito fratri iniungat hanc curam; vt omnia horis competentibus compleantur. Psalmos autem, vel Antiphonas post Abbatem ordine suo, quibus iussum fuerit, imponāt. Cantare autem, & legere non præsumat, nisi qui potest ipsum officium implere, vt ædificentur audientes. Quod cum humilitate, & grauitate, & tremore fiat, ab eo, cui iusserit Abbas.

SAcrista sit sacris initiatus, vbi ad hoc munus exercendum Sacerdos commodè haberi non possit, bonis moribus, & litteris præditus, diligens, & ætate grauis, qui sedulò, & cum Dei timore suum obeat munus.

Sacristiæ hostium sæcularibus præsertim manè claudatur, vt celebraturi absque confusione, & strepitu se ad missam præparare, orare, & peccata confiteri valeant. In Sacristia possint fieri capitulariter adhortationes, & monitiones, in illis Monasterijs, in quibus non est locus, vbi Monachi congregari commodè possint, contractus autem ibi non conficiantur.

Sacrista Monachorum defunctorum, Missarum, quæ celebrandæ sunt ob eleemosynas oblatas, & anniuersariorum pro Benefactoribus singulis annis persoluendorum indicem edat, qui in oratorio proponatur, vt vnusquisque Sacerdos ex indicis inspectione in memoriam reuocet, quid ipse persoluere debeat. Missarum verò celebrandarum index afferatur Abbati, cuius erit inter suos Monachos diuidere, quotquisque Monachus celebraturus sit, vt vnusquisque particeps fiat.

Sacrista nouas hostias conficiat, saltem singulis 15. diebus, ac ferrea illa instrumenta, quibus hostiæ conficiuntur, pura conseruentur, ac manibus (vt decet) puris, & mappis in illis conficiendis vtatur, idq; seruabit cum hostias tangere opus fuerit quas semper aptas, & in promptu habeat, ac pro ijs adaptandis, forpicem puram, ad hunc tantùm vsum habeat.

Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum singulis saluem 15. diebus mutet, quod in vase Argenteo supra corporale mundissimum intra custodiam seruetur, in cuius conspectu lampas perpetuò ardeat. Sanctorum reliquias debito honore aßeruet; singulis annis Sanctum oleum renouet, curetq; , vt clauibus claudantur hæ custodiæ, in quibus Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum, Sanctorum reliquiæ, & sanctum oleum aßeruantur.

Sacrarium, in quo manus lauant celebraturi, efficiat, vt mundum sit, & in eo pura aqua immisceatur, cum puris manutergijs, quibus ad tergendum manus, & os tantùm ibi pura, & alba asseruanda sunt. Ministri verò, qui celebranti deseruiunt, & celebrantes ipsi moneantur; ne illis pannis lineis ad alium vsum, quàm ad sacrum vtantur.

Sacrista librum conficiat, in quo oblatus eleemosynas, & alia omnia, quæ secundum Constitutiones, vel alio quouis modo Sacristiæ applicata fuerunt, scribat, & ex oblatis neceßaria, & vtilia Sacristiæ emat, quæ supererint, Abbati consignet pro publica Monasterij vtilitate; singulis verò annis dati, & accepti rationem reddat.

Pro Sacrificio purum, & bonum apponatur Vinum.

Tempore Visitationis curet, à Visitatore habere nomina Monachorum illo anno defunctorum; vt in indicem eos referre valeat.

Quæ Sacristiæ pro defunctis sæcularibus in Ecclesiam illatis debentur, modestè petat Sacrista, & accipiat; ne dissensio ob hoc oriatur, & in petendo, nimis cupidus videatur, & scandalum laicis præbeat.

Det operam Abbas; vt mißalia nuper edita secundùm Romanæ Ecclesiæ vsum emantur.

Sacrista vasa omnia sacra munda, sacrasq; vestes nitidas, & alia Ecclesiæ, & Altarium paramenta expoliata habeat, discissaq; resarciat. Altaria verò ijs ornet paramentis, quæ tempori conueniunt.

In Sacristia sacræ tantùm aßeruentur res, & ad sacrum vsum pertinentes; prophana omnia ab illa arceantur; ne cum sacris misceantur, neque ibi reponantur.

Cùm Ecclesiæ fores patent, & diuinum officium in Choro non recitatur; non permittat Monachos per Ecclesiam vagari, nec in illa stare; nisi orent, illosq; loqui prohibeat, neque è suo ostio intra Monasterium aliquem ingredi sinat; nisi esset persona digna, & alicuius eminentis qualitatis, & status.

Cortinæ, aliaq; paramenta ad vsum, & ornatum Ecclesiæ deputata, neque intra, neque extra Monasterium pro alio vsu deseruiant; sed pro ornatu, & vsu tan-

tùm

tùm Ecclesiæ, & Sacristiæ reseruentur, neque pro alijs Ecclesiis ornandis accommodari possint; etiam si secus quiuis superior Congregationis iusserit.

Curet Sacrista, vt Pauperes eleemosynam petentes per Ecclesiam non vagentur; sed in portis stent.

Sacristæ munus durabit ad libitum Generalis, vel Abbatis Monasterij; cauetur tamen, ne per biennium officij absolutionem petere quis Sacrista possit, prædicta omnia obseruet Sacrista, eaq; Abbas sub pœnis suo arbitrio infligendis, obseruari faciat; ne ipse negligens reperiatur.

DE OPERE MANVVM QVOTIDIANO. Cap. XXXXVIII.

OCiositas inimica est animæ. Et ideo certis temporibus occupari debent fratres in labore manuum, certis iterum horis in lectione diuina. Ideoq; hac dispositione credimus vtraque tempora ordinari. Idest, vt à Pascha vsque ad Calendas Octobris manè exeuntes à prima, vsque ad horam penè quartam laborent, quod necessarium fuerit. Ab hora autem quarta, vsque ad horam quasi sextam lectioni vacent; post sextam autem surgentes à mensa, pausent in lectis suis cum omni silentio, aut fortè qui voluerit sibi legere, sic legat; vt alium non inquietet. Agatur nona temporius mediante octaua hora, & iterum quod faciendum est, operentur vsque ad vesperam. Si autem necessitas loci, aut paupertas exegerit; vt ad fruges colligendas per se occupentur, non contristentur. Quia tunc verè Monachi sunt, si de labore manuum suarum viuunt; sicut & patres nostri, & Apostoli. Omnia tamen mensuratè fiant propter pusillanimes.

A Calendis autẽ Octobris vsque ad caput quadragesimæ, vsque ad horam secundam plenam lectioni vacent; hora secũda agatur tertia, & vsque ad nonam omnes in opus suum laborent, quod eis iniungitur. Facto autem primo signo horæ nonæ, disiungãt se ab opere suo singuli, & sint parati cùm secundum signum pulsauerit. Post refectionem autem vacent lectionibus suis, aut psalmis.

IN Quadragesimæ verò diebus à mane vsque ad tertiam plenam lectioni vacent, & vsque ad decimam plenam operẽtur, quod eis

iniun-

iniungitur. In quibus diebus Quadragesimæ accipiant omnes singulos codices de bibliotheca, quos per ordinem ex integro legãt, qui codices in capite quadragesimæ dandi sunt. Ante omnia sanè deputentur vnus, aut duo seniores, qui circumeant monasterium horis, quibus vacant fratres lectioni, & videant; ne fortè inueniatur frater accidiosus, qui vacet ocio, aut fabulis, & non sit intentus lectioni, & non solum sibi inutilis sit, sed etiam alios extollat. Hic talis, si (quod absit repertus fuerit, corripiatur semel, & secundò; si non emendauerit; correptioni regulari subiaceat taliter; vt cæteri metum habeant. Neque frater ad fratrem iungatur horis incompetentibus. Dominico die lectioni vacent omnes, exceptis his, qui varijs officijs deputati sunt. Si quis verò ita negligens, & desidiosus fuerit; vt non velit, aũt non possit meditari, aut legere, iniungatur ei opus, quod faciat; vt nõ vacet. Fratribus infirmis, aut delicatis talis opera, aut ars iniũgatur, vt nec ociosi sint, nec violentia laboris opprimantur; vt effugentur. Quorum imbecillitas ab Abbate considerada est.

Studentes immunes sint ab huiusmodi exercitijs, quibus tantùm adscripti sint ij, qui studijs operam dare noluerunt. Si secus Abbatis incuria factum fuerit; pro prima vice à Visitatoribus, et Generali in actu Visitationis corripiatur; secunda per sex menses ab officio suspendatur, tertia verò priuetur.

Ii verò, qui studiorum cursum peregerunt, huiusmodi exercitijs non sint obligati, sed intersint tantùm in confectione panis. Exercitiorum verò loco erũt lectiones, meditationes, & sacrarũ scripturarũ studia. In exercitijs faciendis, si quis solus, aut cum alijs ea faciet, aliquid spirituale dicat, submissa saltem voce, si nõ poterit clara.

DE QVADRAGESIMAE OBSERVATIONE. Cap. XXXXIX.

LIcèt omni tempore vita monachi Quadragesimæ debeat obseruationem habere, tamen quia paucorum est ista virtus; ideo suademus istis diebus Quadragesimæ, omni puritate vitam suam custodire, omnes pariter negligentias aliorum temporum his diebus sanctis diluere. Quod tunc digne fit; si ab omnibus vitijs

tijs nos temperemus;orationi cum fletibus,lectioni,& compunctioni cordis,atque abstinentiæ operam demus. Ergo his diebus augeamus nobis aliquid ad solitum pensum seruitutis nostræ; orationes peculiares, ciborum, & potus abstinentiam, & vnusquisque super mensuram sibi indictam, aliquid propria voluntate cum gaudio sancti spiritus offerat Deo. Ideft subtrahat corpori suo de cibo, de potu, de somno, de loquacitate, de scurrilitate, & cum spiritualis desiderij gaudio sanctum pascha expectet. Hoc ipsum tamen, quod vnusquisque offert, Abaati suo suggerat, & cum eius fiat oratione, & voluntate. Quia quod sine permissione patris spiritualis fit; præsumptioni deputabitur,& vanæ gloriæ,non mercedi. Ergo cum voluntate Abbatis omnia agenda sunt.

DEt operam Abbas,vt hoc tempore ipse, ac sui omnes perstent, ac inuigilent magis in orationibus,ieiuniis,& bonis operibus,sæcularium ingreßus vitando,nec exeundi è Monasterio licentia detur, nisi id neceßitas exposcat,nihilq; penitus his diebus de obseruantia Regulæ remittat Abbas, qui secus fecerit; acriter corripiatur.

DE FRATRIBVS, QVI LONGE AB ORATORIO laborant, aut in via sunt. Cap. L.

FRatres, qui omnino longè sunt in labore,& non possunt occurrere hora competenti ad oratorium, & Abbas hoc perpendit, quia ita est; agant ibidem opus Dei, vbi operantur cum tremore diuino,flectentes genua. Similiter qui in itinere directi sunt; non eos prætereant horæ constitutæ; sed (vt possunt) agant sibi, & seruitutis pensum non negligant reddere.

NEqueat Monachus aliquò proficisci absque Generalis,& Visitatorum in actu visitationis dispositione; nisi aliquis Monachus neceßitate coactus fuerit,petere aliquod Monasteriũ infra limitem suæ Prouinciæ. Huic enim Visitator illius Prouinciæ, vel Abbas illius Monasterii (vrgenti neceßitate cognita) licentiam illi concedere valeant. Secus autem si extra Prouinciam sit iturus: quia tunc ab Abbate Generali licentiam obtinebit. Abbas verò, & Visitator non pro eorum

arbitratu

arbitratu huc, atque illuc proficiscantur, sed ex aliqua vrgenti, & rationabili causa pro Monasterij, & Congregationis vtilitate, quam causam Abbas omnino exponat Senioribus sui Monasterij.

DE FRATRIBVS, QVI NON SATIS LONGE proficiscuntur. Cap. LI.

FRatres, qui pro quouis responso proficiscuntur, & ea die sperant reuerti ad monasterium, non præsumant foris mãducare; etiam si à quouis rogentur; nisi fortè eis ab Abbate suo præcipiatur. Quòd si aliter fecerint, excommunicentur.

NVllus Prælatus, aut Superior festis diebus (nisi necessitas vrgeat) sinat Monachos ad Vrbem accedere, & carnispriuii, aut alio tempore nunquam permittat suos, publicis spectaculis adesse. Si quis autem iis interfuerit, bis in pane, & aqua ieiunet. Abbas verò qui ad dicta spectacula visenda, Monachũ exire vllo tempore permiserit, duplici afficiatur pœna ab Abbate Generali, & Visitatoribus.

Monachi de Monasterio ad Monasterium migrantes, dum in itinere fuerint, in Vrbibus, & locis vbi Monasteria Congregationis fuerint, extra Monasterium apud Parentes, aut alios non pernoctent.

Qui absque litteris sui Prælati sigillo munitis, ex quibus constet de licentia, seu mandato Abbatis Generalis seu Vicarii Generalis, vel visitatorum in actu visitationis, aliquod Monasterium adierit, etiam si verbis asserat se huiusmodi licentiam habere, recipiatur in Monasterio, sed in carceribus detineatur, donec Superiori illius denuncietur, pro veritate eruenda.

In dandis licentiis Monachis, vt possint ad Vrbem, aut aliò accedere, hac discretione vtatur Abbas, vt ex Monachis semper tres partes in Monasterio remaneãt, non semper iisdem licentiam exeundi detur, sed modo his, modo illis. Socium præterea adiungat, non eum, quem egrediens postulauerit, aut secum ducere aliàs solitus sit, sed quem ipse Abbas iudicabit, ac iuueni senex, & seni iuuenis iungatur.

Dum per Ciuitates equitant, vtantur equis, & mulis non multi, sed mediocris pretii, & decenter ornatis.

DE ORATORIO MONASTERII. Cap. LII.

ORatorium hoc sit, quod dicitur; nec ibi quicquam aliud geratur, aut condatur. Expleto opere Dei, omnes cum summo silentio

lentio exeant,& agatur reuerentia Deo;vt frater,qui fortè ſibi pecu liariter vult orare, non impediatur alterius improbitate. Sed ſi alter vult ſibi fortè ſecretus orare,ſimpliciter intret,& oret,non in clamoſa voce,ſed in lachrymis, & intentione cordis. Ergo qui ſimile opus non facit,non permittatur expleto opere Dei remorari in oratorio (ſicut dictum eſt) ne alius impedimentum patiatur.

IN Eccleſia negocia non peragantur,non deambuletur, neque vſitati congreſſus habeantur.

Ante,& poſt quamlibet horam canonicam aliqua morula fiat,per octauam horæ partem,poſtquam omnes Monachi conuenerint, in qua ,ſi erit in principio horæ canonicæ,omnes genuflexi aliqua breui oratione a Deo petent diſpoſitionem, benè ipſum, & ſincerè laudandi, tum ad ipſorum, tum etiam ad totius Eccleſiæ Sanctæ vtilitatem. In fine verò illius horæ canonicæ, genuflexi quoque, petant veniam de negligentia commiſſa in laudis perſoluendis. Morula hæc incipiat,& finiat dato ſigno per Abbatem,ſeu alium Superiorem, neque aliquis ſurgat, niſi accepto ſigno. Idem ſeruent ii,qui in Chorum tardè veniunt. Quando in Chorum ventum eſt, vnuſquiſque genuflectat,& genuflexus maneat, donec ſignum à Superiore datum fuerit,ſurgendi,& horam canonicam incipiendi. Quæ Abbas ſub grauibus pœnis obſeruet, & obſeruari faciat.

DE HOSPITIBVS SVSCIPIENDIS. Cap. LIII.

OMnes ſuperuenientes hoſpites,tanquam Chriſtus,ſuſcipiãtur: quia ipſe dicturus eſt. Hoſpes fui,& ſuſcepiſtis me. Et omnibus congruus honor exhibeatur, maximè tamen domeſticis fidei, & peregrinis. Vt ergo nunciatus fuerit hoſpes,occurratur ei à Priore,vel à Fratribus cum omni officio charitatis,& primitus orent pariter, & ſic ſibi ſocientur in pace, quod pacis oſculum non prius offeratur, niſi oratione præmiſſa.propter illuſiones diabolicas. In ipſa autem ſalutatione omnis exhibeatur humilitas. Omnibus venientibus, ſiue diſcedentibus hoſpitibus, inclinato capite, vel proſtrato omni corpore in terra, Chriſtus in eis adoretur, qui & ſuſcipitur.

pitur. Suſcepti autem hoſpites ducantur ad orationem, & poſtea ſedeat cum eis Prior, aut is, cui iuſſerit ipſe. Legatur coram hoſpite lex diuina; vt ædificetur, & poſt hæc omnis ei exhibeatur humanitas. Ieiunium à Priore frangatur propter hoſpitem; niſi fortè præcipuus ſit dies ieiunij, qood non poſſit violari. Fratres autem conſuetudines ieiuniorum proſequantur. Aquam in manibus Abbas hoſpitibus det; pedes hoſpitibus omnibus tam Abbas, quam cuncta congregatio lauet, quibus lotis, hunc verſum dicant. Suſcepimus Deus miſericordiam tuam in medio templi tui. Pauperum autem, & peregrinorum maximè ſuſceptio omni cura ſollicitè exhibeatur: quia in ipſis Chriſtus magis ſuſcipitur. Nam diuitum terror ipſe ſibi exigit honorem.

COquina Abbatis, & hoſpitum per ſe ſit; vt in certis horis ſuperuenientes hoſpites; qui nunquam deſunt monaſterio, non inquietent fratres, in quam coquinam ingrediãtur duo fratres ad annum, qui ipſum officium benè impleant. Quibus (vt indigent) ſolatia adminiſtrentur; vt abſque murmuratione ſeruiant. Et iterum, quando occupationem minorem habent; exeant, vbi eis imperatur in opera. Et non ſolùm in ipſis, ſed & in omnibus officijs monaſterij iſta ſit conſideratio; vt quando indigent, ſolatia accõmodentur eis, & iterum, quando vacant, obediant imperanti. Item & cellam hoſpitum habeat aſſignatam frater, cuius animã timor Dei poſſideat; vbi ſint lecti ſtrati ſufficienter, & domus Dei à ſapientibus ſapienter adminiſtretur. Hoſpitibus autem, cui non præcipitur; nullatenus ſocietur, neque colloquatur. Sed ſi obuiauerit, aut viderit; ſalutatis humiliter (vt dictum eſt) & petita benedictione pertranſeat, dicens, ſibi non licere colloqui cum hoſpite.

ABbas quolibet ineunte anno præfectum hoſpitij creet Sacerdotem, Deum timentẽ, matura ætate, & diſcretione, litteris, grauitate, & bonis moribus præditum, cui, præter ordinarium Hebdomadarium, duo Clerici, ſiue duo oblati, vel cõuerſi aſſignentur, qui per Abbatem acriter puniantur ſi Præfecto non obedierint.

Præfecto per inuentarium cubicula, lecti, tam ſecundùm Regulam pro profeſſis, quàm ſecundùm communem vſum pro alijs hoſpitibus, linteamina, operimenta, mappæ,

pæ, mantilia, gladioli, cyathi, phialæ, & cætera omnia ad hospitij necessarium vsum pertinentia consignentur, quæ nitida, & munda, ac lota à Præfecto, & Socijs custodiantur. Detq; operam Abbas; vt forestaria omnibus prorsus suppellectilibus ad illius commodum, & decentem vsum necessarijs sit instructa, neque inde ad alium quemuis vsum extrahi possint. Si id permiserit Præfectus, publicè corripiatur, & pœnis afficiatur.

Quo tempore Præfectus hospitij creatur, eodem etiam ab Abbate creentur Sacerdotes, qui Præfecti qualitatibus ornati, hospites excipiant, & comitentur, ijsque Monasterium ostendant, si illud inuisere cupiunt, his exceptis electis Sacerdotibus, reliquis Monachis, etiam si hospitum consanguinei, & affines sint, omnino prohibetur cum hospitibus congressum, & consuetudinem habere sine Abbatis licentia.

Hospitibus, qui sunt Congregationis professi, ijdem ferè cibi apponantur, qui cæteris Monachis appositi fuerunt, sæcularibus verò de alijs paulò lautioribus apponi poterunt.

Hospites Monachi post secundum diem, si negotijs præpediti non fuerint, horis diurnis, & nocturnis in Choro adesse teneantur, ac diebus festis omnino adsint, sub obedientia Monasterij Abbatis degentes, ac omnia explentes æquè, ac si illius Monasterij conuentuales essent, ac secum quilibet litteras commendatitias habeat; nisi fuerit Abbas.

Monachis omnibus hospitibus primo sero à Præfecto, vel ab eius socijs pedes abluantur.

Mandatum omnibus in locis (ad minus) feria quinta in cæna Domini seruetur; si autem Superioribus videbitur, illud pluries fieri, eorum arbitrio relinquitur.

Nemo, etiam si Abbas Generalis existat, sub quouis prætextu, & quæsito colore, possit ad cohabitandum in Monasterio aliquem Ecclesiasticum (cuiusuis gradus dignitatis, & præeminentiæ, vel sæcularem cuiusuis eximij gradus, & status) admittere absque expresso in scriptis Capituli Generalis, vel Banchetti consensu sub pœna excommunicationis, & priuationis officij ipso facto incurrendæ.

Ad hospitum sæculares personæ per tres dies, Ecclesiasticæ per Hebdomodam, Supremi verò proceres per decem dies, vel Parentes, ac consanguinei Monachorum, si Abbati tamen, ac Senioribus id permittere videbitur. Mulieres nunquã (inuiolabiliter seruata Bulla Pii V. super hoc edita) in Monasteriũ ab Abbate admittantur. Consuetudines, & familiaritates Sæcularium cum suis Monachis prohibeat Abbas omnino, tam intra, quàm extra monasterium. Quæ omnia supradicta Abbas obseruet, & obseruari faciat à suis Monachis sub pœnis salutaribus suo arbitrio, ne ipse neglgens reperiatur.

SI DEBEAT MONACHVS LITTERAS, VEL eulogia suscipere. Cap. LIV.

NVllatenus liceat monacho, nec à parentibus suis, nec à quoquã hominum, nec sibi inuicem litteras, aut eulogia, vel quælibet munuscula accipere, aut dare sine præcepto Abbatis sui. Quod si etiam à parentibus suis ei quicquam directum fuerit, non præsumat suscipere illud, nisi prius indicatum fuerit Abbati. Quod si iusserit suscipi, in Abbatis sit potestate, cui illud iubeat dari, & non contristetur frater, cui fortè directum fuerat, vt non detur occasio Diabolo. Qui autem aliter præsumpserit, disciplinæ regulari subiaceat.

NVllus Monachus (cuiusuis gradus, & præeminentiæ) litteras commendaticias à nemine, etiam à supræmis Principibus, & Prælatis, pro aliqua dignitate, aut aliquo munere acquirendo, aut pro aliqua impetranda gratia in Congregatione per se, aut per alium procuret, sub priuationis, & inhabilitationis pœna.

Nemo ex Monasterij professis possit scribere, aut litteras accipere, absque licentia Abbatis, cui ostendendæ erunt, tam eæ, quas Monachus scribat, quàm illæ, quæ ipsi scribuntur, quas aperire nequeat; sed eas omnino Abbas aperiat, sub priuatione vocis actiuæ, & passiuæ per annum.

Cuilibet tamen conceditur, vt possit (quando sibi benè videbitur) scribere Abbati Generali, Visitatori suæ Prouinciæ, ac Illustrissimo Protectori, quæ litteræ Abbati minimè ostendendæ erunt; neque possit ipse Abbas aperire litteras, ab Abbate Generali, Visitatori Prouinciæ, aut ab Illustrissimo Protectore Monachis scriptas, sub pœna suspensionis ab officio per annum.

Nemo (cuiuscunque sit gradus) alterius litteras intercipere, aut aperire audeat sub ieiunij in pane, & aqua coram omnibus pœna, & suspensionis ab officio, & voce actiua, & passiua per annum.

Nemo in obsignandis litteris, proprio vtatur sigillo; sed Monasterij.

Ne quis à quoquam eiusdem etiam Congregationis munera (quantumuis minima) accipiat absque licentia Superioris. Superiores verò etiam si Abbas Generalis sit, nihil inter se accipiant, aliquid tamen esculenti, vel res deuota trium (ad summum) aureorum summam non excedens, poterit ab his accipi, & præberi.

Patronis, & amicis Monasterij, aut Congregationis aliquid esculenti parui valoris

loris poterit dari, non priuato, sed totius Congregationis, aut Monasterii nomine: ac iisdem in signum amoris, ob acceptum beneficium, poterit etiam donari pro deuotione quauis alia res parui valoris.

DE VESTIMENTIS, VEL CALCIAMENTIS fratrum. Cap. L V.

VEstimenta fratribus secundùm locorum qualitatem, vbi habitant, vel aerum temperiem dentur: quia in frigidis regionibus amplius indigetur, in calidis verò minus. Hæc ergo consideratio penès Abbatem sit. Nos tamen mediocribus locis sufficere credimus monachis per singulos cucullam, & tunicam, cucullam in hyemæ villosam, in æstate puram, aut vetustam, & scapulare propter opera; indumenta pedum, pedules, & caligas. De quarum rerum omnium colore, aut grossitudine non causentur monachi; sed quales inueniri possunt in prouincia, in qua habitant, aut quod vilius comparari potest. Abbas autem de mensura prouideat, vt non sint curta ipsa vestimenta vtentibus eis, sed mensurata. Accipientes noua, vetera semper reddant in præsenti, deponenda in vestiario propter pauperes. Sufficit enim monacho duas tunicas, & duas cucullas habere propter noctes, & propter lauare ipsas res. Iam quod superfuerit, superfluum est, & amputari debet. Et pedules, & quodcũque est vetustum, reddant cùm accipiunt nouum. Femoralia hi, qui in via diriguntur, de vestiario accipiant, qui reuertentes, lota ibi restituant. Et cucullæ, & tunicæ sint aliquanto his, quas habere soliti sunt, meliores, quas exeuntes in viam accipiant de vestiario, & reuertentes restituant.

STramenta autem lectorum sufficiant; matta, sagum, læua, & capitale. Qui tamen lecti frequenter ab Abbate scrutãdi sunt propter opus peculiare, ne inueniatur, & si cui inuẽtum fuerit, quod ab Abbate non acceperit, grauissimæ disciplinæ subiaceat. Et vt hoc vitiũ peculiare radicitus amputetur, dentur ab Abbate omnia, quæ sunt necessaria. Id est, cuculla, tunica, pedules, caligæ, bracile, cultellus, graphium, acus, mappula, tabulæ, vt omnis auferatur necessitatis

excusatio. A quo tamen Abbate semper consideretur illa sententia actuum Apostolorum, quod dabatur singulis, pro vt cuique opus erat. Ita ergo & Abbas consideret infirmitates indigentium; non malam voluntatem inuidentium. In omnibus tamen iudicijs suis Dei retributionem cogitet.

IN vnoquoque Monasterio ab Abbate constituatur locus pro vestiaria, cui Monachus sacerdos Idoneus præficiatur, eiq; socius Conuersus, vel Oblátus detur, qui de vestibus tum nouis, tum vetustis curam habeant. Hyeme cuilibet Monacho, Conuerso, & Oblato pallium detur, quod postea vestiario lotum, ac nitidum ab vnoquoque reddatur, expleto frigoris tempore.

Veteres omnes vestes, cùm nouæ accipiuntur, reddantur Vestiario, quæ pro vsu Monasterij, aut pro pauperibus, & Oblatis vestiendis asseruentur, ac diligenter etiã resarciantur à Vestiario, & illius socio. Eo anno, quo quis Cucullam ob indigentiam accipit, tunicam, seu tunicellas nullo modo postulare, aut accipere possit, at si tunica, vel tunicellis indigebit, poterit ei Cuculla relinqui. Sic etiam obseruetur in pallijs nouis tradendis pro Conuersis, & Oblatis. Quolibet anno post festum omnium Sanctorum vestes assignentur cuilibet, hoc seruato ordine, quod si hoc anno quis acceperit tunicam; altero accipiat tunicellas, & è contra.

Si quis ante festum omnium Sanctorum à Monasterio amoueretur, in illo Monasterio, ad quod proficiscitur, accipiet vestes necessarias, & eo anno debitas; si post dictum festum discesserit, accipiat ab illo Monasterio, à quo discedit.

Linei verò pediles, lanea capilina, linea manutergia, ac sudariola, eiusq; generis necessaria vnicuique ab Abbate singulis annis assignentur.

Cùm primùm quis professione emissa ab aliquo Monasterio ad aliud profecturus est, femoralia, scapulare nouum, coturnos, Pileum, caligas, soleas, Chirothecas, calcaria, sacculum vnum, quo res suas commodè vehere possit, accipiat, eiq; à Vestiaria commodetur palliolum, quod postea per famulum, qui eum in itinere comitatus fuerit, remittat omnino Vestiario, cùm ad Monasterium peruenerit. Illis verò, qui pluries de vno in aliud Monasterium amoti fuerunt, dentur tantùm scapulare, soleæ, Caligæ, femoralia, & alia etiam, si ijs indiguerint. Si quis infra annum amotus fuerit, & scapulare nouum habuerit capituli tempore, illi alterum non detur. Huiusmodi verò vestes pro itinere asseruentur omni cura, & diligentia penès Vestiarium ad vsum tantùm illius Monachi, cuius sunt, qui vnicuique sua reddet, quando opus erit, quod equitet.

Prædictæ tamen vestes, tam lineæ, quam laneæ dentur, quando cuiuslibet necessitas postulauerit.

Dum quis aliquod vestimentum nouum à Superiore accipit, vetus in manu habens, Deo benedicat, cuius benedictionis hæc erit forma. Benedictus Deus in donis suis, & sanctus in omnibus operibus suis, qui viuit, & regnat in sæcula sæculorum. Abbas respondeat. Amen.

Itineranti affluenter pecunia pro viatico tribuatur, qui postquam ad Monasterium peruenerit, Abbati suo accepti, & expensi rationem reddat, & si ex attributa pecunia aliquid supererit; Abbati, à quo illam accepit, mox persoluendum curet.

Pro vestibus cōsuendis nullo pacto pecuniam Monacho, aut Oblato eroget Abbas; sed vestes omnes consutas illis, quando dandæ erunt, consignet. Nemo inter se vestes, aut vendat, aut commutet sub graui pœna. Abbas verò si negligens in hoc erit, ab Abbate Generali, & Visitatoribus in actu visitationis arguatur.

In Monachorum, & Oblatorum vestibus, quò ad illarum spissas plicas, & scapularium magnitudines superfluæ tollantur, in quibus nihil sericum, aut prætiosum apponatur. Palliolum etiam (quod nunc tabarrum, aut ferraiolum dicitur) quo Monachi vtuntur in itinere, sine manicis sit, neque ijs fibula aurea, aut argentea apponatur; sed ad antiquam consuetudinem omnes Monachorum vestes reducantur; vt in illis decentia, & quædam Monachalis obseruantia reluceat.

Nouitius professionem emissurus, Cucullam accipiat ab illo Monasterio, in quo habitum suscepit; etiam si in alio Monasterio profiteretur. Vnusquisque verò Monachus suam habeat Cucullam, & non habenti, tantùm retineatur ex alijs vestimentis, quæ eo anno illi debentur, quantum sufficiat ad Cucullam conficiendam, idq; Abbas omnino curet.

Abbas, & Vicarius penès se habeant clauem, qua Monachorum cellulæ aperiri possint, quas frequenter visitent, & si quid ex supellectilibus superfluum, aut prohibitum inuenerint; omnino auferant, & possidentibus punitis, superfluum applicent (vt dictum est) Infirmariæ, & forestariæ.

In se, & in omnibus suis vestiendis Abbas vtatur pannis illius qualitatis, quæ in hoc Capitulo describitur.

Curet Abbas, ne cui lectus desit, qui ex simplici lectica, paleario, duobus laneis tegumentis, duobus puluillis, cum honesta superficie constet, iuxta antiquum morem Congregationis.

Decedentium Monachorum vestes alio Monasterio non applicentur, nec vendantur; sed in vestiaria reponantur ad eundem vsum Monachorum; et verò qui

sedulò defuncto inseruierit, arbitrio Abbatis aliquid de bonis defuncti tribuatur.

Si quis in manus piratarum, aut latronum deueniret, statim redimatur cum quauis magna iactura ab Abbate illo, qui primus rescierit, quo in loco, & à quibus captiuus detineatur, cui Abbati ex publico totius Congregationis (secundùm visitationum taxam) id omne persoluatur, quod ipse in captiuo redimendo erogauerit. Prælatus ab iisdem captus, sui Monasterii impensis, at si soluendo non erit, Abbas Generalis consulatur, qui aliquid à publico tribuendum curet. Visitator, si in visitando, detentus fuerit, Prouinciæ sibi ad visitandum assignatæ. Si verò Romam, aut aliò pro publica totius Congregationis vtilitate proficiscens capiatur, publica Congregationis pecunia quàmprimum redimatur. Si Visitatori, dum visitat, equus deficiat; à Prouincia visitata, si ob publicam vtilitatem equitet, publica pecunia equi pratium Monasterio persoluatur.

Hæc omnia obseruentur ab omnibus, etiam ab ipso Abbate Generali.

DE MENSA ABBATIS.
Cap. LVI.

MEnsa Abbatis cum hospitibus, & peregrinis sit semper. Quotiens tamen minus sunt hospites, quos vult de fratribus vocare, in ipsius sit potestate. Seniorum vnum tamen, aut duos semper cum fratribus dimittendos procuret, propter disciplinam.

ABbas semper comedat cum aliis Monachis, eiq; apponatur iidem cibi, qui apponuntur & reliquis, nullumq; discrimen sit inter ipsum, & reliquos Monachos, neque aliquem habeat è Monachis, seu ex offertis, & commissis, qui ipsi priuatim in mensa deseruiat, aut potum præbeat, si secus fecerit, regulari subiaceat correctioni, cui obseruantiæ omnes (cuiuscumque gradus sint) etiam Abbas Generalis, obstricti censeantur, nisi ipse tantùm Abbas Generalis legitima causa præpeditus fuerit.

Si alicui hospiti ob illius dignitatem, & qualitatem obsequium præstandum erit; ipse Abbas, aut aliquis ex Senioribus ex ipsius Abbatis licentia, cum hospite poterit comedere.

Hospitibus paulò lautiores cibi apponantur, qui modum, & mensuram non excedant.

Nemo ex Monachis sine licentia Abbatis aliquem ad prandium, aut cœnam

inuitet.

inuitet; si secus factum fuerit; inuitatus quidem ob vrbanitatem recipiendus erit; sed inuitans in pane, & aqua ieiunet.

DE ARTIFICIBVS MONASTERII Cap. LVII.

ARtifices, si sunt in Monasterio, cum omni humilitate, & reuerentia faciant ipsas artes; si tamen iusserit Abbas. Quod si aliquis ex eis extollitur pro sciētia artis suæ, eo quod videatur aliquid conferre Monasterio; hic talis euellatur ab ipsa arte, & denuò per eam non transeat; nisi fortè humiliato ei iterum Abbas iubeat. Si quid verò ex operibus artificum venundandum est, videant ipsi per quorum manus transigenda sunt; ne aliquam fraudem præsumant inferre. Memorentur Ananiæ, & Saphiræ; ne fortè mortem, quam illi in corpore pertulerūt, hanc isti, vel omnes, qui aliquam fraudem de rebus Monasterij fecerint, in anima patiantur. In ipsis autem precijs non surrepat auaritiæ malum; sed semper aliquantulum vilius detur, quàm ab alijs sæcularibus datur; vt in omnibus glorificetur Deus.

ALchimiæ ars omnino prohibetur. Si alicuius Monachi opus aliquod imprimendum fuerit; illud examinandum curet Abbas Monasterii, & postmodum per examinatores ad hoc Idoneos deputandos ab Abbate Generali, qui habita ipsorum in scriptis fide, se diligenter opus examinasse, & eorum iudicio meritò, & cum laude Congregationis edi posse, imprimendi licentiam dabit; cùm nihil omnino absque Abbatis Generalis licentia imprimendum sit.

DE DISCIPLINA SVSCIPIENDORVM fratrum. Cap. LVIII.

NOuiter veniat si quis ad conuersionem, non ei facilis tribuatur ingressus. Sed sicut ait Apostolus, probentur, spiritus si ex Deo sunt. Ergo si veniens perseuerauerit pulsans, & illatas sibi iniu tias, & difficultatem ingressus, post quatuor, aut quinque dies visus

ſuerit patienter portare,& perſiſtere petioni ſuæ,annuatur ei ingreſſus,& ſit in cella hoſpitum paucis diebus. Poſtea autem ſit in cella nouitiorum,vbi meditetur,& manducet,& dormiat. Et ſenior ei talis deputetur, qui aptus ſit ad lucrandas animas,qui ſuper eum omnino curioſè intendat,& ſollicitus ſit,ſi vere Deum quærit,& ſi ſollicitus eſt ad opus Dei,ad obedientiam, ad opprobria. Prædicentur ei dura,& aſpera, per quæ itur ad Deum, & ſi promiſerit de ſtabilitatis ſuæ perſeuerantia, poſt duorum menſium circulum legatur ei hęc regula per ordinem,& dicatur ei. Ecce lex,ſub qua militare vis, ſi potes obſeruare,ingredere,ſi verò non potes, liber diſcede. Si adhuc ſteterit,tunc ducatur in ſupradictam cellam nouitiorum,& iterum probetur in omni patientia. Et poſt ſex menſium circulum relegatur ei regula; vt ſciat, ad quid ingreditur. Et ſi adhuc ſtat; poſt quatuor menſes iterum relegatur ei eadem regula. Et ſi habita ſecũ deliberatione promiſerit ſe omnia cuſtodire,& cuncta ſibi imperata ſeruare;tunc ſuſcipiatur in congregatione, ſciens ſe ſub lege regulæ conſtitutum,quòd ei ex illa die non liceat egredi de monaſterio,nec collum excutere de ſub iugo regulæ, quam ſub tam moroſa deliberatione licuit recuſare, aut ſuſcipere.

SVſceptus autem in oratorio coram omnibus promittat de ſtabilitate ſua, & conuerſione morum ſuorum, & obedientia coram Deo,& ſanctis eius;vt ſi aliquando aliter fecerit; ab eo ſe damnandum ſciat, quem irridet. De qua promiſſione ſua faciat petitionem ad nomen ſanctorum,quorum reliquiæ ibi ſunt,& Abbatis præſentis. Quam petitionem manu ſua ſcribat,aut certè ſi non ſcit litteras, alter ab eo rogatus ſcribat, & ille nouitius ſignum faciat, & manu ſua eam ſuper altare ponat. Quam cùm poſuerit, incipiat ipſe nouitius mox hunc verſum. Suſcipe me domine ſecundùm eloquium tuum,& viuam, & non confundas me ab expectatione mea. Quem verſum omnis congregatio tertiò reſpondeat, adiungentes gloria patri. Tunc ipſe frater nouitius proſternatur ſingulorum pedibus; vt orent pro eo,& iam ex illa hora in congregatione reputetur. Res ſi quas habet,aut eroget prius pauperibus,aut facta ſollemniter donatione,conferat monaſterio,nihil ſibi reſeruans ex omnibus,quippe

pe qui ex illo die, nec proprij corporis potestatem se habiturũ sciat. Mox ergo in oratorio exuatur rebus proprijs, quibus vestitus est, & induatur rebus monasterij. Illa autem vestiměta, quibus exutus est, reponantur in vestiario conseruanda; vt si aliquando suadente Diabolo, consenserit; vt egrediatur de monasterio (quod absit) tunc exutus rebus monasterij proijciatur. Illam tamen petitionem, quam desuper altare Abbas tulit, non recipiat; sed in Monasterio reseruetur.

VT in studij erectione dictum est, sic etiam de Nouitiatus loco erigendo dicitur; iubetur enim, vt in vnaquaque Cõgregationis Prouincia vnum, vel duo Monasteria magis apta, & idonea (si latitudo Prouinciæ, & necessitas id postulauerit) eligantur, in quibus locus ædificetur pro Nouitijs totius Prouinciæ educandis, ac Nouitiatus dicatur, qui vnam tantùm Ianuam habeat, quæ claui claudatur, & Magistro Nouitiorum assignetur.

Recipiendi Nouitij videndum in primis erit, si spiritu Dei aguntur, si è legitimo matrimonio nati bonæ indolis sunt, si quintodecimo suæ ætatis expleto anno sextumdecimum attigerunt, si bene ante actam vitam transigerunt, & Grammaticam saltem didicerunt. Caueatur autem, ne recipiendi alicuius fauore, & gratia recipiantur; nisi in ijs prædictæ qualitates elucescant. Spurij, & incurabilibus morbis obnoxij, non admittantur, criminosi, facinorosi, infames, ac malæ vitæ, qui vt sæcularem iustitiam vitent, ad Religionem, tanquam ad asylum confugere audent, nisi certissima resipiscentiæ, contritionis, ac deuotionis signa per longum tempus ediderint, arceantur. Qui Patres infame opus, & vilissimum exercentes habent, non accipiantur, nisi arctiori, quàm alij examine probentur, & in ipsis tot qualitates reperiantur, quot satis sint ad patris delendam maculam. Ab alia Religione eiecti, aut qui illam deseruerunt, licet in ea per paucos dies egerint, non accipiantur.

Abbas, priusquam alicui habitum det, inquirat diligenter, an incipiendo prædictæ omnes reperiantur qualitates, recipiendum ipsum diligenter examinans, & ab alijs, qui eum nouerunt perquirens de istis qualitatibus, quæ vt omnino adsint, nequis se excusare valeat, vnicuique recipiendo in primis aperiantur ab Abbate hæc omnia requisita. At si quis hæc omnia se habere scienter, & dolosè affirmauerit, ac postea ex iis aliquam illi qualitatem deesse compertum fuerit, si erit antequàm professionem emittat, tanquam delusor, è Monasterio eiiciatur. Si post professionem, cùm eiici non possit, reddatur perpetuò inhabilis ad quæcunque munera

Con-

Congregationis; secus si non scienter, & dolosè factum fuerit. Abbas verò, si negligens in perquirendo de ijs omnibus qualitatibus conuictus fuerit; officio priuetur. Qui qualitates prædictas, & in textu sanctæ Regulæ contentas, quæ omnino obseruandæ erunt, habuerit, admittatur. Tot Nouitij, & oblati recipiantur, quot possunt ab vnaquaque Prouinciali, & in his recipiendis, ratio habeatur locorum omnium Prouinciæ, in quibus aliquod extat Congregationis Monasterium. Conuersi post hac non admittantur; sed tantùm Oblati, qui cùm habitum suscipiunt; sint sani corpore, & mente; deuotione, & spiritu ad Religionem ducantur. Infamia notati, & qui malè ante actam vitam traduxerunt; nisi apertis signis constiterit de illorum resipiscentia, & pœnitentia, & qui alterius Religionis (per quantumuis paruum temporis spatium) fuerunt, non recipiantur, qui Oblati omnibus Monachis sint obedientes, ijsq; assurgentes è loco, & è via cedentes, caput detegentes, & inclinantes obsequium præstent.

Religionem ingressuri, cum Abbate, aut aliquo ex Senioribus ex Abbatis delectu, & cum Magistro tantùm Nouitiorum loquantur, aut consuetudinem habeant. Postquam à Capitulo fuerint recepti, tradantur Magistro, & in Nouitiatum introducantur, cum nullo amplius consuetudinem habituri, atque vt ijs omnibus per Monasterium vagandi occasio tollatur; Magistro detur ab Abbate Commissus, vel Oblatus, qui illis inseruiat, & necessaria deferat.

Oblati autem, vel Commissi, qui ad habitum recipiuntur; curæ Magistrorum, vel Decanorum illicò tradantur.

Nouitij, si ætatis supra viginti annos fuerint; ab Abbate cum Seniorum consilio iusta de causa è Magistrorum cura extrahi possint, & Decanorum curæ tradi, dummodo sint in sacris ordinibus constituti, vel professi.

Nouitiatus tempus quinquennium exactum duret, ac quinquennio durante, Nouitij à disciplina Magistri nullo modo ammoueantur.

Intra probationis tempus de verbo ad verbum totam doctrinam Christianam, Prologum Regulæ 4.5.6.7.19.20.22.33.42.49.68.71.72.73. capita, & summatim reliqua contenta in Regula, tam benè discant; vt memoriter hæc omnia recitare sciant, addiscant præterea cantum firmum, & ea omnia, quæ ad Monachalem professionem spectant, nec ad professionem admittantur; nisi prius examinati sint coram Abbate, & Senioribus, qui curabunt cantum, & prædicta omnia ab ijs benè sciri, & memoriter recitari. Benè instructi, & periti in his, & alijs, quæ ad Monachum nuper professum spectant, preuio examine idonei reperti, ad professionem iuxta decretum sacri Concilij Tridentini admittantur. Si verò, qui in examine

idonei

idonei secundùm Regulam, & præscriptam in Constitutionibus normam, inuenti non fuerint; tempus ad sex menses (ad summum, ad annum) prorogetur, ac si termino elapso, ignari etiam reperti fuerint, tanquam inepti ad Monachalem disciplinã, è Monasterio eijciantur, vel remaneant Oblati, si voluerint, & si Abbati, & Senioribus apti videbuntur. Si secus factum fuerit; Abbas Abbatiatu, Seniores quolibet munere, & voce actiua, & passiua in vnoquoque Congregationis negocio priuati censeantur.

Nemo Nouitiatum, aut Nouitiorum cellas ingrediatur; nisi Visitatores cum Abbate, & Magistro in actu visitationis tantùm; alijs verò temporibus cum opus fuerit Abbas vnà cum Magistro, & Senioribus.

Nemo etiam ex Monachis Nouitium alloquatur; nisi in publico, & præsente Magistro. Nouitij nunquam Monachorum cellulas ingrediantur. Cùm è Monasterio exeunt recreationis causa, nullus sæcularis inter ipsos admittatur.

Nouitij, & Oblati statim postquàm sunt admissi; confessionem generalem, vbi illis magis placuerit, faciant, ac sacram Eucharistiam sumant, dummodo voce, aut scriptis Abbati constet, se hoc fecisse.

In admittendis Nouitijs, non habeatur ratio suorum bonorum; sed professio fiat libera (iuxta Canones sacros Concilij Tridentini) sine reseruatione alicuius rei, sed antequam quis ad professionem admittatur; sit in sua potestate liberè renunciandi, legandi, testandi, donandi sua bona, cui voluerit. Vnusquisque verò Monachus abstineat sub quouis prætextu, aut quæsito colore alicui persuadere, vt aliquid Monasterio relinquat, sed id sponte tantùm fiat.

Ingredientibus Religionem habitus, Breuiarium, & reliqua necessaria ab Abbate tribuantur.

Conuiuia fieri solita in vniuscuiusque Monachi professione, & missis nouis tollantur, sed poterit aliquid amplius eo die in Refectorio parari.

Nouitijs Præceptor idoneus (pro illorum captu) ab Abbatibus (quouis sumptu) conducatur.

Nouitii, Conuersi, & Oblati sacram Eucharistiam bis in mense sumant, & in omnibus præcipuis sollemnitatibus infra hebdomadam occurrentibus, & octauo quoque die sua peccata confiteantur. Tempore verò Quadragesimæ, & Aduentus singulis Dominicis diebus confiteantur, & sumant.

Nouitiis libri spirituales, veluti ex Dionysio Carthusiano opuscula quædam, collationes Patrum, vitæ sanctorum, Loysii de Granata de oratione, & huiusmodi coemantur, qui in Nouitiatu perpetuò asseruentur, ad ipsorũ vsum tantùm. Assuescant

hortatu

hortatu Magistri vacare orationi, præsertim mentali; Quibus, ne tabescant, poterit concedi, quod animi causa possint per hortum spatiari, præter horas exercitij, & tempora non prohibita adstante Magistro, cæteris Monachis remotis.

Nouitiorum Magister ab Abbate Generali in Banchetto per vota secreta, & de consensu in primis Visitatoris illius Prouinciæ ex magis prouectis, & idoneis eligendus erit, qui ætate grauis, bonis moribus in primis præditus sit, & professionem quindecim ante annos in Religione emiserit. Magistri officium duret per quadriennium, quo elapso, in eodem officio confirmari non possit à Banchetto; nisi Abbatis, & Seniorum Monasterij adsit in scriptis fides de illius probitate. Magister, si cum Dei timore, & debita incommissum sibi Gregem vigilantia se in suo munere obeundo gesserit, eo expleto, possit immediatè fieri Abbas; si id expediens visum fuerit; etiam si reliqua munera non obierit; dummodo in ipso sint aliæ qualitates requisitæ in Abbate.

Singula obseruentur sub pœna in qualibet dictarum rerum in Abbate primò correctionis publicè; secundò suspensionis per tres menses; in Magistro verò priuationis officij, & vocis actiuæ, & passiuæ per biennium, & vltra alijsq; pœnis pro delicti qualitate.

DE FILIIS NOBILIVM, VEL PAVPERVM, qui offeruntur. Cap. LIX.

SI quis fortè de nobilibus offert filium suum Deo in monasterio; si ipse puer minori ætate est, parentes eius faciant petitionem, quam supra diximus, cum oblatione ipsam petitionem, & manum pueri inuoluant in palla altaris, & sic eum offerant. De rebus autem suis, aut in præsenti petitione promittant sub iureiurando, quia nunquam per se nunquam per suspectam personam, nec quolibet modo ei aliquando aliquid dent, aut tribuant occasionem habendi. Vel certè si hoc facere noluerint, & aliquid offerre voluerint in eleemosynam monasterio pro mercede sua, faciant ex rebus, quas dare volunt monasterio, donationem, reseruato sibi (si ita voluerint) vsufructu. Atque ita omnia obstruantur; vt nulla suspicio remaneat puero per quam deceptus perire possit (quod absit) quod experimento didicimus. Similiter autem & pauperiores faciant. Qui verò ex toto nihil habent, simpliciter petitionem faciant, & cum oblatione offerant filium suum coram testibus.

Non

NOn habet locum hodie hoc caput.

DE SACERDOTIBVS, QVI VOLVERINT IN monaſterio habitare. Cap. LX.

SI quis de ordine ſacerdotum in Monaſterio ſe ſuſcipi rogauerit, non quidem ei citius aſſentiatur. Tamen ſi omnino perſtiterit in hac ſupplicatione, ſciat ſe omnem regulæ diſciplinam ſeruaturum, nec aliquid ei relaxabitur, vt ſit ſicut ſcriptum eſt. Amice ad quid veniſti? Concedatur ei tamen poſt Abbatem ſtare, & benedicere, aut miſſas tenere, ſi tamen iuſſerit ei Abbas. Sin aliàs, nullatenus aliqua præſumat, ſciens ſe diſciplinæ regulari ſubditum, & magis humilitatis exempla omnibus det. Si fortè ordinationis, aut alicuius rei cauſa fuerit in monaſterio, illum locum attendat, quando ingreſſus eſt monaſterium, non illum, qui ei pro reuerentia ſacerdotij conceſſus eſt. Clericorum autem ſi quis eodem deſiderio monaſterio ſociari voluerit, loco mediocri collocetur, & ipſe tamen ſi promittit de obſeruatione regulæ, vel propria ſtabilitate.

SAcerdotes nouitii; etiam ſi poſtremi venirent, ratione ordinationis ſacerdotalis ante, & poſt profeſſionem reliquos nouitios præcedant (iuxta Regulam) tempore probationis abſque licentia Abbatis, & Magiſtri Miſſam celebrare non poſſint. Emiſſa profeſſione (modo, quo ſtatutum eſt) per alium annum tantùm in nouitiatu ſub diſciplina Decani retineantur.

DE MONACHIS PEREGRINIS QVALITER ſuſcipiantur. Cap. LXI.

SI quis monachus peregrinus de longinquis prouincijs ſuperuenerit, ſi pro hoſpite voluerit habitare in monaſterio, & contentus fuerit conſuetudine loci, quã inuenerit, & nõ fortè ſuperfluitate ſua perturbet monaſteriũ, ſed ſimpliciter contentus eſt quod inuenerit, ſuſcipiatur quanto tempore cupit. Si qua ſanè rationabiliter, & cũ humilitate charitatis reprehendit, aut oſtendit, tractet Abbas prudenter, ne fortè eum propter hoc ipſum dominus direxerit. Si verò

poſtea

poſtea voluerit ſtabilitatem ſuam firmare,non renuatur talis voluntas, & maximè quia tempore hoſpitalitatis potuit eius vita dignoſci. Quòd ſi ſuperfluis,aut vitioſus inuentus fuerit tempore hoſpitalitatis;non ſolùm non debet ſociari corpori monaſterij,verùm etiam dicatur ei honeſte, vt diſcedat, ne eius miſeria etiam alij vitientur. Quòd ſi non fuerit talis qui mereatur proijci; non ſolùm ſi petierit, ſuſcipiatur congregationi ſociandus,verùmetiam ſuadeatur,vt ſtet; vt eius exemplo alij erudiantur, & quia in omni loco vni domino ſeruitur, vbi regi militatur. Quem ſi etiam talem perſpexerit Abbas,liceat eum in ſuperiori aliquantulum conſtituere loco. Non ſolùm autem monachum, ſed etiam de ſupradictis gradibus ſacerdotum,vel clericorum,ſtabilire poteſt Abbas in maiori,quàm ingreditur loco,ſi eius talem proſpexerit eſſe vitam.Caueat autem Abbas, ne aliquando de alio noto Monaſterio Monachum ad habitandum ſuſcipiat, ſine conſenſu Abbatis eius, aut litteris commendaticijs: quia ſcriptum eſt. Quod tibi non vis fieri, alteri ne feceris.

✝ *Alterius Congregationis regulares non admittantur.*

DE SACERDOTIBVS MONASTERII. Cap. LXII.

SI quis Abbas ſibi presbyterum,vel diaconum ordinari petierit, de ſuis eligat,qui dignus ſit ſacerdotio fungi. Ordinatus autem caueat elationem,aut ſuperbiam, nec quicquã præſumat, niſi quod ei ab Abbate præcipitur; ſciens ſe multò magis diſciplinæ regulari ſubditum. Nec occaſione ſacerdotij obliuiſcatur regulæ obedientiam,& diſciplinam, ſed magis ac magis in Deum proficiat.Locum verò illum ſemper attendat, quo ingreſſus eſt monaſterium, præter officium altaris; etſi fortè electio congregationis,& voluntas Abbatis pro vitæ merito eum promouere voluerit. Qui tamen regulam à Decanis, vel præpoſitis conſtitutam ſibi ſeruandam ſciat. Quòd ſi aliter præſumpſerit,non vt ſacerdos,ſed vt rebellis iudicetur.Et ſæpe admonitus,ſi non correxerit,etiam Epiſcopus adhibeatur in teſtimonium. Quòd ſi nec ſe emendauerit;clareſcentibus culpis proij-

ciatur

ciatur de Monasterio, si tamen talis fuerit eius contumacia, vt subdi, aut obedire regulæ nolit.

ORdinandi, licentiam habeant à maiori, & seniori parte Capituli sui Monasterij, qua habita, primò ab examinatoribus ad hoc ab Abbate deputatis, deinde in actu visitationis ab Abbate Generali, & Visitatoribus examinandi erunt. Qui verò doctrina, moribus, ætate, & cæteris qualitatibus (iuxta Sacri Concilij Tridentini decreta) requisitis idonei comprobabuntur; litteris manu Generalis, & Visitatorum subscriptis, ordinari poterunt, Concilij Tridentini decretis ad vnguem in hoc seruatis. Ante ordinationem fiat inquisitio, præcipiendo vnicuique è Monasterio; vt proferat in medium, si sciat in ordinando aliquod impedimentum inesse. Ad minores ordines non nisi post professionem, ad sacros triennio post professionem; ad presbyteratum sexennio post professionem ordinentur. Ordinationes non fiant, nisi statutis à iure temporibus, & à susceptione vnius ordinis ad alium maiorem gradum nemo promoueatur; nisi expectato tempore præscripto à Sacro Concilio Tridentino, quod omnino obseruabitur, quò ad functiones sanctorum ordinum ab Hostiariatu ad Diaconatum, quæ vt in vsum reuocentur, curet Abbas, vt in Monasterijs, in quibus id commodè fieri poterit, huiusmodi ministeria non nisi per constitutos in dictis ordinibus exerceantur. Qui se piè, & fideliter in suis ordinis functionibus non exercuerint; ad alium ordinem non promoueantur.

Negligentes, ac nolentes se ad alios ordines suscipiendos ex præscripto eiusdem Concilij, ac præsentis Constitutionis idoneos reddere; ad ordines nullo pacto admittantur, sed (vt dictum est) de nolentibus studijs operam dare, ad manualia exercitia damnentur.

Abbas Generalis, & Visitatores in actu visitationis non modo ordinandos; sed eo anno ordinatos etiam diligenter examinent, & inquirant, quomodo sint instructi, & exercitati in his, quæ ad susceptum ordinem spectant, ac si quos non ex Concilij Tridentini, & præsentis Constitutionis præscripto ordinatos inuenerint, Abbatem, & Visitatores, qui illos approbauerunt, officijs priuent, ordinatos verò à susceptorum ordinum executione, quousque se idoneos (vt supra) reddiderint, suspendant.

Si ordinatus, sciens se non habere ætatem in ordine requisitam, affirmauerit se illam habere, aut in hoc dubius, non adhibuerit diligentiã in veritate eruenda ab ijs, qui suam ætatẽ facilè scire potuissent; ob mendaciũ, & negligentiã huiusmodi suspẽdatur ab exequutione suscepti ordinis, vsque ad ætatem requisitã, & per sex menses singulis sextis ferijs ieiunet in pane, & aqua, super quibus à nemine dispẽsari possit.

Mona-

Monachi pro confessionibus audiendis, missis celebrandis, aut pro eleemosyna nihil accipiant, sub carceris pœna.

Nemo, nisi approbatus ab Abbate, & idoneus (iuxta Concilii Tridentini decretum) confessiones audiat. Abbas, imperitis remotis pro confessionibus laicorum audiendis, Confessores peritos deputet, ac suis monachis, Conuersis, & Oblatis Confessores idoneos, quos ipse voluerit, statuat, ac certos vnicuique assignet, quorum certus numerus deputetur, duo, vel saltem tres; non sint multi, sed tot, quot Monachorum omnium confessiones audire possint, qui à nemine deseri possint, aut mutari, nec ad alium Confessorem ire quis possit, absque Abbatis licentia ex causa concedenda.

Singuli Sacerdotes singulis diebus Dominicis, & sollemnibus infra hebdomadam occurrentibus, missam celebrent, ii verò Monachi, qui stant ex ea parte Chori, in quo stat Hebdomadarius, quotidie per illam hebdomadam altaris sacrificium offerant.

Qui in inferioribus ordinibus constituti sunt, extra Nouitiatum singulis quindecim diebus die Dominico, & aliis festiuitatibus sollemnibus in mense occurrentibus, sacram Eucharistiam sumant. Tempore Aduentus, & Quadragesimæ singulis Dominicis, & diebus sollemnibus.

Diaconus, & Subdiaconus cùm Altari ministrant; sacram communionem percipiant, iuxta Sacri Concilii Tridentini decretum.

Monialium Monasteria non recipiantur, neque ad illa ex quacunque causa sine Abbatis sui ordinarii, & Superioris ipsarum Monialium licentia in scriptis accedat, neque ab illis alicuius generis munuscula accipiantur, aut ad illas mittantur.

Monasteria in singulis Prouinciis, quæ habent plures Monachos, quàm alere possunt; non recipiant Nouitios, vsquequo non fuerint redacta ad numerum, quem alere possunt, (iuxta Sacri Concilii Tridentini decretum) de quo ab Abbate Generali cum consilio Visitatoris illius Prouinciæ tractetur in Capitulo annali, & etiam in pleno Banchetto, vel (si opus fuerit) in Capitulo Generali. Nemo etiam alterius Prouinciæ personam recipiat ad habitum; nisi aliter Abbati Generali videbitur.

Hæc ita seruentur, vt in quibus pœna apposita non est, pro Monachis priuatis ieiunii in pane, & aqua, & carceris arbitrio Abbatis; in Abbate verò negligentiæ pœna intelligatur.

DE

DE ORDINE CONGREGATIONIS. Cap. LXIII.

ORdines suos in monasterio ita conseruent, vt conuersionis tempus, & vitæ meritum discernit, vel vt Abbas constituerit. Qui Abbas non conturbet gregem sibi commissum, nec quasi libera vtẽs potestate, iniustè disponat aliquid, sed cogitet semper, quòd de omnibus iudicijs, & operibus suis redditurus est Deo rationem. Ergo secundum ordines, quos constituerit, vel quos habuerint ipsi fratres, sic accedant ad pacem, ad communionem, ad psalmum imponendum, in choro standum. Et in omnibus omnino locis, ætas nõ discernatur in ordine, nec prǫiudicet: quia Samuel, & Daniel pueri, presbyteros iudicauerunt. Ergo exceptis his, quos (vt diximus) altiori cõsilio Abbas prætulerit, vel degradauerit certis ex causis, reliqui omnes, vt conuertuntur, ita sint, vt verbigratia. Qui secunda diei hora venerit in monasterio, iuniorem se nouerit esse illo, qui prima hora diei venit, cuiuslibet ætatis, dignitatis sit.

PVeris verò per omnia ab omnibus disciplina teneatur. Iuniores ergo Priores suos honorent, Priores iuniores suos diligant. In ipsa autem appellatione nominum, nulli liceat alium puro appellare nomine: sed Priores iuniores suos fratres nominent; iuniores autem Priores suos nonnos vocent, quod intelligitur paterna reuerẽtia. Abbas autem, quia vices Christi agere videtur, domnus, & Abbas vocetur; non sua assumptione, sed honore, & amore Christi. Ipse autem cogitet, & sic se exhibeat; vt dignus sit tali honore. Vbicũque autem sibi obuiant fratres, iunior a priore benedictionem petat; transeunte maiore, iunior surgat, & det ei locum sedendi, nec præsumat iunior consedere; nisi ei præcipiat senior suus; vt fiat quod scriptum est. Honore inuicem præuenientes. Pueri verò. vel adolescentes in oratorio, vel ad mensam cum disciplina ordines suos consequantur; foris autem, vel vbi custodiam habeant, & disciplinam, vsque dum ad intelligibilem ætatem perueniunt.

DE ORDINANDO ABBATE. Cap. LXIIII.

IN Abbatis ordinatione illa ſemper conſideretur ratio; vt hic conſtituatur, quem ſibi omnis concors congregatio ſecundum timorem Dei, ſiue etiam pars (quamuis parua) congregationis ſaniori conſilio elegerit; vitæ autem merito, & ſapientiæ doctrina eligatur, qui ordinādus eſt; etiam ſi vltimus fuerit in ordine Cōgregationis. Quòd ſi etiam omnis congregatio vitijs ſuis (quod quidem abſit) conſentientem perſonam pari conſilio elegerit, & vitia ipſa aliquatenus in notitiam Epiſcopi, ad cuius diœceſim pertinet locus ipſe, vel Abbatibus, aut Chriſtianis vicinis claruerint; prohibeant prauorum præualere conſenſum; ſed domui Dei dignum conſtituant diſpenſatotem, ſcientes pro hoc ſe recepturos mercedem bonam; ſi illud caſtè, & zelo Dei faciant; ſicut ècontrariò peccatum incurſuros, ſi negligant.

ORdinatus autem Abbas cogitet ſemper, quale onus ſuſcepit, & cui redditurus eſt rationē villicationis ſuæ, ſciatq; ſibi oportere prodeſſe magis, quàm præeſſe. Oportet ergo eum eſſe doctum lege diuina; vt ſciat vnde proferat noua, & vetera; caſtum, ſobrium, miſericordem, & ſemper ſuperexaltet miſericordiam iudicio; vt idē ipſe conſequatur. Oderit vitia, diligat fratres. In ipſa autem correptione prudenter agat, & ne quid nimis; ne dum nimis cupit eradere eruginem, frangatur vas. Suamq; fragilitatem ſemper ſuſpectā habeat, memineritq; calamum quaſſatum non cōterendum. In quibus non dicimus, vt permittat nutriri vitia; ſed prudenter, & cum charitate ea amputet; prout viderit cuiq; expedire (ſicut iam diximus) & ſtudeat plus amari, quàm timeri. Non ſit turbulentus, & anxius; non ſit nimius, & obſtinatus; non ſit zelotypus, & nimis ſuſpicioſus: quia nunquam requieſcet. In ipſis Imperijs ſuis ſit prouidus, & conſideratus, ſiue ſecundùm Deum, ſiue ſecundùm ſæculum ſint. Opera, quæ iniungit, diſcernat, & temperet, cogitans diſcretionem Sancti Iacob dicentis. Si greges meos plus in ambulando fecero laborare, morientur cuncti vno die. Hæc ergo, aliaq; teſtimonia di-

ſcretionis

ſcretionis matris virtutum ſumens, ſic omnia temperet; vt ſit quod & fortes cupiant,& infirmi non refugiant. Et præcipuè, vt præſentem Regulam in omnibus ſeruet; vt cùm benè miniſtrauerit; audiat à Domino. Seruus bonus, qui erogauit triticum conſeruis ſuis in tempore ſuo. Amen dico vobis ſuper omnia bona mea conſtituam eum.

STudeat Abbas; vt re ipſa præſtet, quæ in hoc Capitulo præcipiuntur; communi victu, communi ſuppellectili cum cæteris Monachis ſit contentus; nullum inter ſe,& illos,in veſtitu, victu, mappis, cæteris in menſa neceſſarijs obſequijs, & in lectis diſcrimen eſſe patiatur, nec niſi de conſilio Seniorum,Oblatum,aut Conuerſum habeat;cùm id neceſſitas expoſtulet,qui ei in cubiculo tantùm deſeruiat. Monachi nunquam laicis,niſi in itinere,tam ipſi,quàm alij è Monaſterio vtantur; Sed de conſilio etiam Seniorum Oblati,& Commiſſi in cellis deſeruiant ijs, qui aut ætate, aut morbo laborantes, alicuius indigent miniſterio, dum Abbas erit in via, non Monachum; ſed Oblatum, aut Commiſſum habeat comitem cuius opera vtatur,

Hæc omnia ſub negligentiæ pœna à quolibet Abbate, etiam Generali, & Viſitatoribus obſeruentur,cui tamen Generali Abbati conceditur tempore ſui Generalatus in omnibus locis, præterquàm in Refectorio,poſſe vti opera vnius Oblati,aut Conuerſi.

Monaſterium duos, aut tres (ad ſummum) alat equos, quorum ſinguli XL. ſcutorum pretium non excedant, quibus vtantur, dum pro rebus Monaſterij equitant Abbas,Vicarius,Cellerarius,Procurator,& quiuis alius, ac etiam Viſitator in viſitatione ſuæ Prouinciæ,alat inſuper Mulas,vel Mulos pro eodem vſu; ſed non magni valoris, ac ſi Abbati expediens videbitur, idque neceſsitas expoſtulet;iumenta habeat pro rebus neceſſarijs vehendis. Equi, & Mulæ non alantur; vt poſtea vendantur,

Abbas Generalis iu Monaſterio Montis Oliueti maioris equos eiuſdem pretii alat,qui proprii non ſint,quibus,aut conductis,aut aliis aliorum Monaſterium,vtatur in itinere, quæ omnia ſub proprietatis pœna obſeruentnr.

Nemo;etiam ſi Generalis Abbas fuerit;poſt hac audeat equos,Mulas,aut Mulos extrahere ex ea Prouincia, in qua huiuſmodi extractio prohibetur; ſi quæ abſque licentia extractæ fuerint; mandans, & mandatarius puniantur, In officio conſtituti, per ſex menſes, etiam ſi ipſe Abbas Generalis fuerit, ab eorum officio ſuſpendantur, priuati. Monachi, per quadriennium voce actiua,

& passiua, Oblati, & Commissi per sex menses in Carceribus detineantur.

Nemo, cuiusuis gradus, & dignitatis, Rheda, aut lectica vtatur, Abbate Generali excepto, qui si extra residentiam esset, & tempus Capituli Generalis celebrandi instaret, ad hoc, vt ad diem adesset, propter imminentem necessitatem, lectica tantū vtatur, Rheda autem permittitur, dummodo non propria alicuius sit, & extra Ciuitatem in itinere in locis, vbi communiter sit vsus vehendi Rheda, qui secus fecerit; munere, & voce actiua, & passiua priuatus intelligatur.

Cum videbitur alicui Ecclesiastico, aut Sæculari Principi aliquid largiendum, id non nisi publica de causa, & nomine totius Congregationis fiat. Munus verò nec pretiosum, nec magni valoris sit; sed tale, quod magis officij, & obsequij, quàm illorum animos captandi causa illud tributum videatur.

Caueat Abbas, ne is, aut Cellerarius aliquid exigat ab ijs Monachis aut Oblatis qui alicuius prædij, fundi, aut Granciæ Monasterij curæ præficiuntur, ac nemini liceat, alicui ex dictis locis præesse; nisi per triennium, quo elapso, omnino amouendi erunt, nisi aliter Abbati Generali videbitur ex euidenti necessitate, & vrgenti loci illius vtilitate, neque ab ijs aliquod priuatum tributum postuletur, ob huiusmodi administrationem demandandam.

Tempore suspensionis Abbatis, ipsius munere fungatur Vicarius cum Senioribus Monasterij; cum benedictione tamen Abbatis Generalis. Cùm Abbas incidit in suspensionem, Seniores Monasterij id per litteras significent Visitatori.

Tempore suæ suspensionis, sedeat Abbas in omnibus locis, tanquam priuatus Monachus, secundùm ordinem suæ professionis.

Seniores in quolibet Monasterio, Abbates suos admonere teneantur; ne aliquam committant neglıgentiam circa Ordinationes, & Constitutiones seruandas. Quòd si eorum admonitio non præcesserit; pœnam Regularem luant in pane, & aqua, & arbitrio Visitatorum plectantur.

DE PRAEPOSITO MONASTERII. Cap. LXV.

SAepius quidem contingit, vt per ordinationem præpositi scandala grauia in monasterijs oriantur, dum sunt aliqui maligno spiritu superbiæ inflati, qui existimantes se secundos Abbates, assumentes sibi tyrannidem, scandala nutriunt, & dissensiones in congregatione faciunt, & maximè in illis locis, vbi ab eodem sacerdote, vel

ab eis-

ab eiſdem abbatibus,qui Abbatem ordinant, ab ipſis etiam & præpoſitus ordinatur. Quod quàm ſit abſurdum,facilè aduertitur,quia ab ipſo initio ordinationis materia ei datur ſuperbiendi,dum ei ſuggeritur à cogitationibus ſuis, exutū ſe eſſe à poteſtate Abbatis ſui, quia ab ipſis eſt ordinatus,à quibus & Abbas.Hinc ſuſcitantur inuidiæ,rixæ,detractiones,æmulationes,diſſenſiones,& inordinationes & dum contraria ſibi inuicem Abbas,præpoſitusq; ſentiunt, & ipſorum neceſſe eſt ſub hac diſſenſione animas periclitari, & hi qui ſub ipſis ſunt,dum adulantur partibus,eunt in perditionem. Cuius periculi malum illos reſpicit in capite, qui talibus in ordinatione ſe fecerunt auctores.

IDeoque nos præuidemus expedire propter pacis, charitatisque cuſtodiam,in Abbatis pendere arbitrio ordinationem monaſterij ſui,& ſi poteſt fieri,per Decanos ordinetur (vt antea diſpoſuimus) omnis vtilitas monaſterij,prout Abbas diſpoſuerit;vt dum pluribus committitur,vnus non ſuperbiat. Quòd ſi aut locus expetit,aut cōgregatio petierit rationabiliter cum humilitate,& Abbas iudicauerit expedire, quemcunque elegerit Abbas cum conſilio fratrum timentium Deum, ordinet ipſe ſibi præpoſitum. Qui tamen præpoſitus illa agat cum reuerentia,quę ab Abbate ſuo ei iniuncta fuerint; nihil contra Abbatis voluntatem, aut ordinationem faciens: quia quantùm prælatus eſt cæteris, tantùm oportet ſollicitè obſeruare præcepta regulæ.Qui præpoſitus, ſi repertus fuerit vitioſus, aut elatione deceptus ſuperbiæ, aut contemptor ſanctæ regulæ fuerit comprobatus;admoneatur verbis vſque quater, ſi nō emendauerit,adhibeatur ei correptio diſciplinæ regularis. Quòd ſi neque ſic correxerit,tunc deijciatur de ordine præpoſituræ,& alius, qui dignus ſit, in loco eius ſubrogetur.Quòd & ſi poſtea in congregatione quietus,& obediens nō fuerit;etiam de monaſterio expellatur. Cogitet tamen Abbas ſe de omnibus iudicijs ſuis Deo redditurum rationem, ne fortè inuidiæ, aut zeli flamma vrat animam.

PRæpoſitus,qui hodie Vicarius appellatur,eligatur in Banchetto;ſit ſaltem ante 32. annos natus, & duodecim in Religione profeſſus, honeſtis moribus,lit-

teris,& grauitate præditus, qui sub pœna negligentiæ obseruet, & obseruari faciat ea, quæ Abbas statuerit. Abbate absente, illius munus obibit, & ea tantùm faciet, quæ in discessu Abbas præceperit; nihil ex se penitus noui inducens; si secus, arbitrio Abbatis pœniteat. Dum Abbatis suspensi vices geret; ijs omnibus subiaceat, & obstrictus sit, quibus Abbas.

DE OSTIARIIS MONASTERII. Cap. LXVI.

Ad portam Monasterij ponatur senex sapiens, qui sciat accipere responsum,& reddere,cuius maturitas eum non sinat vagari. Qui portarius cellam debet habere iuxta portam, vt venientes semper præsentem inueniant, à quo responsum accipiant. Et mox vt aliquis pulsauerit, aut pauper clamauerit, Deo gratias respondeat,aut benedicat, & cum omni mansuetudine timoris Dei reddat responsum festinanter cum feruore charitatis. Qui portarius si indiget solatio,iuniorem fratrem accipiat. Monasterium autem (si possit fieri) ita debet construi, vt omnia necessaria,idest aqua, molendinum,hortus,pistrinum, vel artes diuersæ,intra Monasterium exerceantur; vt non sit necessitas Monachis vagandi foras,quia omnino non expedit animabus eorum. Hanc autem regulam sæpius volumus in Congregatione legi, ne quis fratrum se de ignorantia excuset.

Abbas nouum ædificium ne construat; nisi prius Seniores sui Monasterij consulat, deque eorum consilio ad Abbatem Generalem referat,qui in actu visitationis illius Monasterij inspiciat, & indicet, quæ insit ædificandi necessitas, quæ commoditas,& qui ornatus inde sequantur, & præsertim si Monasterium fabricæ sumptus necessarios facere possit;ne ædificia,interrupta postea maneant. His consideratis,Abbas Generalis, toto Banchetto assentiente, ædificandi licentiam faciat. Aes alienum pro fabrica Abbas ne conflet;sed in ea expendat,ea tantùm, quæ poterit ex annuis censibus Monasterij.

In huiusmodi ædificijs lithostrota, aut alia ornamenta,& picturæ,religiosis, & pijs quibusdam exceptis, ne fiant, neque pro suo arbitratu modellum, & incepta ædificia mutet Abbas.

Inspiciat Abbas,& curet;ne ædificia Monasterij ruant;sed integra conseruentur,

tur, & restituantur illa, quæ ruinam minantur, de consilio tamen Seniorum, quibus consultis, poterit etiam Abbas aliquod nouum ædificium parui momenti, quod summam. L. scutorum non excedat, struere. In actu verò visitationis cogatur Abbas ædificia ostendere, ac rationes exhibere expensarum, tam in nouis, etiam parui momenti ædificijs, quàm in reparationibus factarum, sub pœna negligentiæ in his omnibus.

DE FRATRIBVS IN VIA DIRECTIS. Cap. LXVII.

DIrigendi fratres in via, omnium fratrum, vel Abbatis orationi se commendent. Semper ad orationem vltimam operis Dei, commemoratio omnium absentium fiat. Reuertentes autem de via fratres ipso die, quo redeunt; per omnes canonicas horas, dum expletur opus Dei, prostrati solo Oratorij, ab omnibus petant orationem, propter excessus, ne quid fortè surrepserit in via visus, aut auditus malæ rei, aut ociosi sermonis. Nec præsumat quisquam alijs referre, quæcunque extra monasterium viderit, aut audierit: quia plurima destructio est. Quòd si quis præsumpserit; vindictæ regulari subiaceat. Similiter & qui præsumpserit claustra monasterij egredi, vel quocunque ire, vel quippiam (quamuis paruum) sine Abbatis iussione facere.

NEmo absque licentia sui Prælati discedat.

Nemo ad Visitatores, Generalem, et Vrbem Romam accedat, sine licentia Abbatis Generalis. Prælati ad Principum aulas, & extra Prouinciam non eant absque licentia Generalis, alio verò non concedatur, nisi Monasterij necessitas, & vtilitas id postulet, de consilio Seniorum.

Monachi mutati recta via pergant ad Monasterium sibi assignatum. Hæc Abbas curet sub pœnis arbitrio Generalis Abbatis.

SI FRATRI IMPOSSIBILIA INIVNGVNTVR. Cap. LXVIII.

SI cui fratri aliqua fortè grauia, aut impossibilia iniũguntur; suscipiat quidem iubentis imperium cũ omni mansuetudine, & obe-

dientia. Quòd si omnino virium suarum mensuram viderit pondus excedere, impossibilitatis suæ causas ei, qui sibi præest, patienter, & opportunè suggerat; non superbiendo, aut resistendo, vel contradicendo. Quòd si post suggestionem suam, in sua sententia Prioris imperium perdurauerit, sciat iunior ita sibi expedire, & ex charitate confidens de adiutorio Dei, obediat.

POenitens, omnino pœnitentiam sibi iniunctam absque vlla repugnantia (vt suadet Regula) accipiat, & satisfaciat; sed si sibi iniustè impositam pœnitentiam videbit, tempore visitationis apud Visitatores, & Generalem Abbatem, aut illius, qui pœnitentiam iniunxit, nomen deferat, qui Abbatem, & illum, qui modum excesserit, eorum arbitrio puniant, si iniustè fuisse irrogatam pœnam compererint. In hoc verò falsus delator acriter puniatur. Qui verò se ab Abbate Generali, & Visitatoribus iniustè grauatos senserint, ad Capitulum Generale, vel ad Banchettum eorum nomina deferant.

QVOD IN MONASTERIO NON PRAESVMAT alter alterum defendere. Cap. LXIX.

SVmmoperè præcauendum est; ne quauis occasione præsumat alius alium defendere monachum in monasterio, aut quasi tueri; etiam si qualibet consanguinitatis propinquitate iungantur. Nec quolibet modo id à Monachis præsumatur: quia ex inde grauissima occasio scandalorum oriri potest. Quòd si quis hæc transgressus fuerit, acrius coerceatur.

VT NON PRAESVMAT QVISQVAM ALIQVEM passim cedere, aut excommunicare. Cap. LXX.

VEtetur in monasterio omnis præsumptionis occasio. Ordinamus, atque constituimus, vt nulli liceat quemquam fratrum suorum excommunicare, aut cedere, nisi cui potestas ab Abbate data fuerit. Peccantes autem coram omnibus arguantur, vt cæteri metum habeant. Infantibus verò vsque ad decimum quintum annum ætatis disciplinę diligentia sit, & custodia adhibeatur ab omnibus;

bus; sed & hoc cum omni mensura, & ratione. Nam in fortiori ætate, qui præsumpserit aliquatenus sine præcepto Abbatis, vel in ipsos infantes sine discretione exarserit, disciplinæ regulari subiaceat: quia scriptum est. Quòd tibi non vis fieri, alij ne feceris.

PEtulanter increpantes, et corripientes tam professum, quàm Nouitium, seu Commissum, & oblatum, eosq; cedentes, in pane, & aqua ieiuniis, & Carcere secundùm excessus qualitatem arbitrio Abbatis puniantur.

Qui aliquem ex Monachis Congregationis non proprio, sed mutato, & nouo imposito nomine appellauerit, irrisionis, aut iniuriæ causa, si priuatus, in pane, & aqua ieiunet; si officialis, ab officio per tres menses suspendatur.

VT OBEDIENTES SINT SIBI INVICEM fratres. Cap. LXXI.

OBedientiæ bonum, nō solum Abbati exhibendum est; sed etiā sibi inuicem obediant fratres, scientes per hanc obedientiæ viam, se ituros ad Deum. Præmisso ergo Abbatis, aut præpositorum qui ab eo constituuntur, imperio, cui non permittimus priuata imperia præponi; de cæterò omnes iuniores Prioribus suis omni charitate, & sollicitudine obediant. Quòd si quis contentiosus reperitur, corripiatur. Si quis autem frater pro quauis minima causa ab Abbate, vel à quocunque Priore suo corripitur, quolibet modo, vel si leuiter senserit animum Prioris cuiuscunque contra se iratum, vel commotum (quamuis modicè) mox sine mora tandiu prostratus in terra ante pedes eius iaceat satisfaciens, vsque dum benedictione sanetur illa commotio. Quòd si quis contempserit facere, aut corporali vindictæ subiaceat, aut si contumax fuerit; de monasterio expellatur.

HAec tum Abbas Generalis, tum cæteri minores Abbates obseruent, & obseruari faciant.

Nemo priuatum Imperium affectet, aut sibi maiorem auctoritatem vindicet, quàm sibi à Congregatione tributum fuerit, eo modo, quo dictum est in electione cuiuslibet superioris; qui priuatum Imperium in suos exercuerit, tanquam Congrega-

tionis Tyrannus puniatur, & inhabilis perpetuò declaratus ad quodlibet Congregationis munus, in perpetua alicuius Monasterij clausura, à qua nunquam exire possit, ponatur. Scientes verò, & non reuelantes in hoc delinquentem, priuentur suis officijs.

DE ZELO BONO, QVEM DEBENT MONACHI habere. Cap. LXXII.

SIcut est zelus amaritudinis malus, qui separat à Deo, & ducit ad infernum, ita est & zelus bonus, qui separat à vitijs, & ducit ad Deum, & ad vitam æternam. Hunc ergo zelum feruentissimo amore exerceant monachi. Idest, vt honore se inuicem præueniant. Infirmitates suas, siue corporum, siue morum patientissimè tolerent, obedientiam sibi certatim impendant. Nullus quod sibi vtile iudicat, sequatur, sed quod magis alij. Charitatem fraternitatis, casto impendant amore, Deum timeant, Abbatem suum sincera, & humili charitate diligant, Christo omnino nihil præponant, qui nos pariter ad vitam æternam perducat. Amen.

DE EO, QVOD NON OMNIS OBSERVATIO Iustitiæ sit in hac Regula constituta. Cap. LXXIII.

REgulam autem hanc descripsimus; vt eam obseruantes in monasterijs aliquatenus, vel honestatem morum, aut initium conuersationis nos demonstremus habere. Cæterum ad perfectionem conuersationis qui festinant; sunt doctrinę sanctorum Patrum, quarum obseruatio perducit hominem ad celsitudinem perfectionis. Quæ enim pagina, aut quis sermo diuinæ auctoritatis, veteris, ac noui testamenti non est rectissima norma vitæ humanæ? Aut quis liber sanctorum catholicorum Patrum hoc non resonat; vt recto cursu perueniamus ad Creatorem nostrum? Necnon & collationes Patrum, & instituta, & vitæ eorum; sed & Regula Sancti Patris nostri Basilij, quid aliud sunt; nisi benè viuentium, & obedientium Monachorum exempla, & instrumenta virtutum? Nobis autem desidiosis, & malè viuentibus, atque negligentibus rubor

confu-

confusionis est. Quisquis ergo ad patriam cœlestem festinas, hanc minimam inchoationis Regulã descriptam, adiuuante Christo, perfice, & tunc demum ad maiora, quæ supra commemorauimus, doctrinæ, virtutumq; culmina Deo protegente peruenies. Amen.

Finis Regulæ Almi Patris Benedicti.

PRæsentibus irritæ, nullæ, ac pœnitus cassæ intelligantur omnes aliæ Constitutiones, his in contrarium quoquomodo facientes; saluis tamen, et integris remanentibus singulis laudabilibus Congregationis ritibus, & cæremonijs hactenus obseruatis. Harum verò Constitutionum, & Regulæ obseruantiæ obstricti omnino intelligantur, sub pœnis in ijs contentis, omnes in Congregatione, cuiusuis gradus, & dignitatis. Superiores verò, qui supradictæ Regulæ capita omnia, & Constitutiones non obseruabunt, aut non facient obseruari, in ijs casibus, in quibus pœna apposita non est, primò corripiantur, secundò in negligentiæ pœnam incidant, quæ declaratur esse suspensionis ab officio secundùm delicti qualitatem arbitrio Abbatis Generalis; sed ea per mensem ad minus duret, & vltimò priuationis.

DE MODO VISITANDI.

MOdus visitandi Ordinem nostrum talis erit; vt qualibet Prouincia semel ad minus, singulo quoque anno visitetur, & ab Abbate Generali in suo quadriennio bis (ad minus) tota visitetur Congregatio, exceptis Monasterijs Siciliæ. Abbas Generalis, singulo quoque anno ad festum Natiuitatis Beatæ Mariæ Virginis tres (ad minus) congreget Visitatores, & illis vnà cum Vicario Generali dispo nat de Prouincijs visitandis à Visitatoribus, ea adhibita cautione, vt nulli Visitatori sua Prouincia visitanda obtingat, nec illa Prouincia obtingat alicui Visitatori, quam per duos annos ante visitauerit.

Abbas Generalis, seu Visitatores, vt primum peruenerint ad Monasterium visitandum, omnes Monachorum cellas visitent diligenter, & si aliquid contra præscriptam formam, & Constitutiones inuenerint; delinquentes corrigant, & Abbatem pro sua negligentia corripiant, vel corrigant iuxta negligentiæ qualitatem.

Abbas Generalis, & Visitatores in visitando caueant, ne Monasteria grauent; sed in omnibus modestè se gerant, & Regulam seruent in Constitutionibus contentam.

tam. Non patiantur sibi apponi plura tribus ferculis in Refectorio, neque extra Refectorium. Munera respuant cuncta sub pœnis in Constitutionibus declaratis. Permittitur tantùm vt aliquid esculenti accipiant, non tamen prætiosum. Abbati verò Generali leue aliquod deuotionis munusculum, vtpotè Crucifixum, Sacræ pictæ tabulæ, vel aliquid simile, donari permittitur. Soluantur Abbati Generali, & Visitatoribus, præter consuetum victum, taxæ etiam consuetæ pro expensis itineris, & nihil aliud.

Abbas Generalis visitando, pro dignitate officij sui abstineat (vt moris est) ab ipso visitationis actu, & duo Visitatores illum comitantes, officium exequantur; nisi forte ei beneuisum fuerit, vt se negocio ingerat; illi tamen omnia ad Generalem deferant, quorum consilio in omnibus vtatur.

Deuenientes ad actum visitationis, congregatis Monachis in loco Capitulari benedictionis munere nomine Abbatis Generalis benignè impenso, Senior ex Visitatoribus à die professionis causam aduentus sui omnibus aperiat, eosq; ad opera charitatis, obedientiæ, & castitatis cohortetur, & illis præcipiat in virtute sanctæ obedientiæ, & sub obtestatione Diuini iudicij & (si opus fuerit) sub excommunicationis pœna, alijsque, quas luere debuisset delinquens, vt reuelent, si qui fortè perseueranter, vel contumaciter transgressores fuerint, siue Visitator, siue Abbas, vel omnis omnino Monachus fuerit, & ante omnia illos monere studeat; vt si quæ occurrerint emendanda, alter in alterius salutem referat, seruato præcepto Euãgelico, quod ait. Si peccauerit in te, &c. Et vt tutius relationes habeantur, volumus; vt illæ secretæ teneantur, & nulli omnino reuelentur, nisi Abbati Generali; quòd si Visitatores nomina, vel cognomina deponentium reuelauerint scriptò, voce, vel signo, suspendantur ab officio Visitatoratus. Si verò Abbas Generalis in hoc deliquerit; expleto officio suo, à Sindicis puniatur pro grauitate delicti. Nemini autem liceat aliquid de Fratre suo pandere, quod aliàs ab Abbate emendatum fuerit. Deinde detestari incipiat vitium (vt solitum est) proprietatis, præcipiatq. sub excommunicationis pœna, vt si quis aliquam pecuniarum etiam minimam quantitatem, vel rem aliquã contra Regulam, & Constitutiones apud se, vel alios habeat, manifestet, & reuelet. Quibus peractis. Sanctissimum Sacramentum (de more) visitent, omnibus Monasterij Monachis adstantibus, atque diligenter inspiciant; si summo cum decòre seruetur, si intra quindecim dies innouetur, si vas mundissimum, si locus congruus, & supra modum honestus sit. Videant postea Altaria singula, Calices, Sacerdotalia indumenta, & alia quæcunque ad sacros vsus attinentia, & magno studio dent operam; ne sacræ res aliquo pacto negligantur.

Inspiciant; si Benefactorum officia, & missæ soluantur; si Sanctorum reliquiæ decenti loco asseruentur; si animarum cura cum debita diligentia exerceatur; & inquirant si Parochus sit idoneus, sollicitus, & non scandalosus; & de vita, & moribus ipsius, Parochianos interrogent; inspiciantq; Baptismatis fontem; & inquirant de Oleis Sanctis, & luminaribus.

Visitent deinde Monachos seorsum singulos, à minimis incipientes; & in primis formentur articuli interrogatorij super singulis capitibus Regulæ, & Constitutionum, super quibus interrogentur singuli Officiales, Monachi, Conuersi, & Oblati; & quæ contra aliquem deponuntur, ab eo, qui deponit, subscribantur, quæ verò non pertinebunt ad alicuius correctionem prætereantur. Si contra Monachum, Abbate inferiorem, aliquid in visitatione denunciatum fuerit, animaduersione dignum; hoc illi, seorsum vocato à Visitatoribus, intimetur, nomine, et cognomine, denunciantis suppresso, qui pro sui defensione dicat, si quid habet in promptu, & diluat crimen si potest; at si non se purgauerit, pœnis subiaceat in Constitutionibus taxatis; in casibus verò non expressis, infligantur pœnæ ad arbitrium Abbatis Generalis de consilio suorum Visitatorum, vel ad arbitrium Visitatorum, vbi Abbas Generalis non adest.

Si verò contra Abbatem procedatur; id fiat causa cognita hoc modo. Primò examinetur; deinde detur depositionum copia, per capita, eorum scilicet quæ opponuntur; postea breuis assignetur terminus ad purgandum, declarandum opposita, vel ad illa negandum, & tunc nominet quos suspectos habet, & causam suspitionis alleget, vel contrarium probet. Si declarationes, & negationes huiusmodi legitimæ fuerint, & obiecta per ipsum sufficienter diluta, liberetur, si autem opposita non sufficienter diluerit; pœna illi (iuxta Constitutiones) irrogetur, & in casibus non expressis, procedatur, vt superius dictum est. Suspitiones non admittantur; nisi de iure approbatæ, non sint friuolæ, vel imaginariæ, nec dolosæ, sed reales. Depositiones factæ contra Abbatem sint per testes fide dignos; quòd si constiterit falsos esse testes, vel falsa opposita; teneantur ad pœnam talionis. Si constiterit Abbatem, Regulam, & Constitutiones non fuisse exequutum ex negligentia; pœna (prout casus ille postulat) in eum infligatur; corripiatur etiam, & corrigatur pro negligentiæ grauitate, si pœnas secundum Constitutiones in transgressores non irrogauerit. Si Abbas pro delictis veniret priuandus, conficiatur depositionum processus, qui sub sigillo deferatur ad Abbatem Generalem, & ille in pleno Banchetto diligenter causam cognoscat, & si priuandus erit, priuabitur. Si Abbas in actu visitationis inquiratur de delictis, propter quæ veniret priuandus, vel suspendendus, Abbas Generalis

(si ad-

(si adsit) & Abbatem in huiusmodi delicto comperiat; facto processu, qui postea in pleno Banchetto discutietur; ipsum interim poterit suspendere ab officio Abbatiatus. Visitatores autem in actu visitationis tantùm, absente Abbate Generali, in casu præmisso, conficiant processum modo (quo supra) Abbatem ipsum secum ducant ad Generalem, coram quo in pleno Banchetto, re cognita, procedetur ad priuationem, vel suspensionem. Extra visitationem verò Abbas Generalis procedere poterit; etiam vsque ad suspensionem Abbatis, qui sit scandalosus, & cuius delictum sit notorium, quousque facto processu, & in Banchetto relato, prouideat iuxta criminis grauitatem.

Visitent insuper Cellerarios, & ab eis rationem exigant, & discutiant, præmisso eis iuramento super libros, & computa, quæ ostendunt (vt fieri decet) & discussio huiusmodi fiat coram ijs, qui ex Monasterij consuetudine interesse consueuerunt.

Expleto autem visitationis munere, vocentur omnes ad solitum Capituli locum, vbi Visitatores quæ laude digna inuenerint, laudabunt; quæ verò reprehendenda, reprehendent. Errata verò publicè commissa per secundum Visitatorem referenda erunt, & pœnæ delinquentibus infligendæ, pro criminum qualitate, & hoc ex iussu Senioris Visitatoris.

Pœnæ autem in delinquentes erunt, quæ taxatæ sunt in Constitutionibus, & in casibus non expressis, ad arbitrium erunt, pro qualitate criminum, vt dictum est. Si forte (quod absit) in carnis peccatum, aut in morbum ex tali peccato contractum, quempiam incidisse compertum fuerit; is carceri mancipetur, & panis, & aquæ pœnitentijs plectatur, arbitrio Abbatis Generalis, & voce actiua, & passiua perpetuò priuetur, quæ pœna infligenda erit in malè alienantes, & dilapidantes bona Ecclesiæ, & ita procedendum erit in cæteris enormibus delictis. Tandem recognitis publicè, quæ recognoscenda erant, & occultis delictis occultè correctis; & admonitis omnibus; vt pacem seruent, & diuina præcepta custodiant, vtq; pro Ecclesia Sancta Dei, pro Summo Pontifice, pro Protectore Congregationis, pro Abbate Generali, et Collegio, pro Congregatione, & demũ pro Regibus, & Principibus Christianis orent ad Dominum; signo facto, iubeant omnes humi procumbere, & pœnæ declarationem à secundo Visitatore infligendæ, expectare, prout delinquentium merita exegerint. His peractis, absolutionis munus in foro conscientiæ de reatibus, mox à Visitatoribus accipiant (iuxta consuetam formam) & eis Visitatores septem Psalmos pœnitentiales semel in Ecclesia recitandos, indicant.

Si Visitatores delicta celauerint, vel delata in visitatione non correxerint; quandocunque hoc constiterit; suspendantur ab officio, & si in hoc grauiter deliquerint;

expleto officij tempore, priuentur Abbatiatu, & sint inhabiles perpetuò ad omnes dignitates.

Si priuatus Monachus, sciens delicta, & admonitus, & requisitus à Visitatoribus in ipso visitationis actu, ipsa non proderit; conuictus ea sciuisse, æquè inhabilis sit, & voce actiua, & passiua per sexennium priuetur.

Si Abbas Generalis non correxerit, emendauerit, & punierit quos correctione, emendatione, & punitione dignos inuenerit, iuxta delicti qualitatem; in fine sui officij, & quandocunque de ijs constiterit; voce actiua, & passiua per sex annos priuetur, & sit inhabilis de cætero ad dignitatem Abbatiatus, & Vicariatus Generalis, & Visitatoratus.

In creatione noui Abbatis Generalis, præcessor consignet omnia acta Visitationum Generali successori, vt possit exigere rationem de his, quæ à suis præcessoribus non fuerunt rectè emendata.

Visitatores ab Abbate Generali instructiones accipiant, quoties ad Visitandum venerint.

In visitando, inquirant, & examinent in primis de Visitatione prædecessorum Visitatorum, & quæ inuenerint, referant in Banchetto *coram Abbate Generali, & alijs conuisitatoribus non suspectis, vel inquisitis.*

Informent se de necessitatibus illius Prouinciæ, quam visitandam susceperint, & de illius necessitate referant in Banchetto*; vt per sequentem Visitatorem, vel si celeriori remedio indigeat, per Abbatem Generalem sibi consuli possit.*

Expleta visitatione demandatæ Prouinciæ, Visitatores quod peragendum, corrigendumuè erit, Abbati Monasterij in scriptis obseruandum relinquant, sub pœnis in Constitutionibus contentis, & alijs arbitrio Abbatis Generalis. Ferant præterea in Banchetto *Abbati Generali Visitationes omnes, earumq; Ordinationes, & correctiones omnes scriptas relinquant; vt ex eis sequens Visitator instrui possit, ad exequendum, quæ iussa sunt, & Abbas Generalis in sua postea Visitatione videat, si ea omnia exequutioni mandata fuerint.*

Finis Constitutionum.

AD Iesu Christi honorem, & gloriam, Virginisq; Matris eius Mariae, ac D. Benedicti Patris nostri.

Nos D. Io. Franciscus de Perusio Abbas Generalis.

D. Io. Baptista Romanus Visitator.

D. Stephanus de Mediolano Visitator.

D. Hippolytus de Padua Abbas.

D. Victorius de Senis Abbas.

D. Benedictus de Ferraria Abbas.

D. Michael Angelus de Perusio Abbas.

Deputati in Capitulo Generali, prout constat ex instrumentis Mandati rogatis sub anno Domini 1572. Indictione quintadecima; die verò 25. & 28. Mensis Aprilis per Franciscum quondam Hieronymi de Christianis Senensem publicum Notarium, ad quae relatio habeatur in omnibus, per hoc praesens scriptum, de communi omnium consensu, declaramus venisse ad Vrbem coram Illustrissimo, & Reuerendissimo D. Cardinali Carafa Protectore nostrae Congregationis, ac secum habuisse tractatum super prima, & secunda parte Constitutionum, Ordinationum, & Moderationum nostrae Regularis obseruantiae; ac perspectis, & diligenter cum eius Illustrissima amplitudine omnibus consideratis, Constitutiones, Ordinationes, & Moderationes praescriptas pro argumento Regularis disciplinae, ac pro conseruatione pacis, & quietis totius nostrae Congregationis, prout ab Illustrissimo Cardinali Protectore approbandae, & confirmandae erunt, tam auctoritate nostra ordinaria, quàm in vim mandati praedicti, ex nunc recipimus, approbamus, easq; ab omnibus Praelatis, & Monachis nostrae Congregationis ratas haberi, recipi, probari, & confirmari volumus. In cuius rei testimonium has praesentes, nostra propria manu subscripsimus, ac sigilli nostri quo in his vtimur signo muniuimus. Dat. Romae in Monasterio nostro Sanctae Mariae Nouae. Anno Domini Millesimo Qningentesimo Septuagesimo secundo. Die verò octaua Mensis Iunij. Pontificatus Sanctiss. D. N. Gregorij XIII. Anno Primo.

Nos Domnus Io. Franciscus de Perusio Abbas Generalis acceptamus & recipimus manu propria.

Ego D. Io. Baptista Romanus Visitator, & deputatus accepto, & recipio manu propria.

Ego

Ego D. Stephanus de Mediolano Visitator, & deputatus accepto, & recipio manu propria.

Ego D. Hippolytus de Padua Abbas, & deputatus accepto, & approbo manu propria.

Ego D. Victorius de Senis Abbas, & vnus ex deputatis accepto, & manu propria approbo.

Ego D. Benedictus de Ferraria Abbas, & deputatus accepto, & approbo manu propria.

Ego D. Michael Angelus de Perusio Abbas, & deputatus accepto, & approbo manu propria.

Ego D. Hippolytus de Mediolano Scriba electus in Capitulo Generali, de mandato Reuerendissimi Abbatis Generalis, & præfatorum Reuerendorum deputatorum, scripsi, & me subscripsi manu propria.

Ego D. Hippolytus de Mediolano.

Ego Notarius publicus infrascriptus.

Locus † Sigilli impressi.

Fidem facio ego Notarius publicus infrascriptus, qualiter R. D. Io. Paulus Marincota Auditor, & familiaris Illustrissimi & Reuerendissimi D. D. Antonij Sancti Eusebii S. R. E. Diaconi Cardinalis Carafæ, Protectoris Venerabilis Congregationis Montis Oliueti, ordinis Sancti Benedicti, exibuit mihi Notario Instrumentum publicum originale acceptationis, & obseruationis suprascriptarum Constitutionum, Ordinationum, & Moderationum per R. D. Hippolytum de Mediolano, cuius manus, persona, & signum recognita fuerunt, scriptum, & subscriptum, sanum, integrum, non vitiatum, nec in aliqua parte suspectum; sed omni vitio, & suspicione carens, incipiens, Ad Iesu Christi honorem, & finiens, Ego D. Hippolytus de Mediolano, & requisiuit me eundem Notarium; vt præsenti libro illud transcribere, vel transcribi facerem, eique Instrumentum in forma autentica conficerem, ac transumerem eiusdem etiam Instrumenti veram copiam, seu transumptum facere, & cum originali collationari, ac collatione facta, transumptum, seu copiam huiusmodi in publicam formam redigere, & dare curarem. Quod quidem Instrumentum penes me recipi, illoque viso, & perlecto, transumptum, atque copiam eiusdem cum ipso Instrumento originali per me Notarium eundem diligenter auscultatum in omnibus, & per omnia iuxta dicti Instrumenti originalis tenorem concor-

dare reperi. Idcirco transumptum huiusmodi in publicam formam redigere curaui; signo & subscriptione mei Notarii consuetis signaui, & eidem tanque Instrumento originali, in quocunque foro, in iudicio, & extra fides adhibeatur, & adhiberi possit plenaria.

Et Ego Io. Antonius Curtus Comen. Diocesis publicus Apostolica auctoritate Curiæ Causarum Cameræ Apostolicæ Notarius, de præmissis rogatus, hoc transumpti Instrumentum in præsenti folio scriptum subscripsi; & publicaui requisitus.

Locus consueti signi ipsius Notarii.

Quæ Statuta, Declarationes, & Ordinationes cum per dilectum nobis in Christo Franciscum de Perusio Modernum Abbatem Generalem, adhibitis quoque præscriptis Venerabilibus Monachis ad hoc munus nobiscum perficiendum, speciali mandato in Generali Capitulo constitutis, Romæ in eorum Monasterio iterum, atque iterum digesta, nonnullis aptatis, atque additis ab eisdem totius Congregationis nomine integrè obseruanda recepta fuerint; vt a nobis confirmat. & execut. robur accipiant; volẽtes Statuta, Declarationes, & Ordinationes præscriptas, & singula in eis contenta tanquam Iuri, & Regulæ, ac rationi consona, necnon dictæ Congregationis conseruationi vtilia, ad vnguem in Congregatione obseruari ex auctoritate Apostolica desuper nobis concessa, Modernis, ac pro tempore existentibus Abbati Generali, Vicario Generali, Visitatoribus, Abbatibus, Discretis, Scrutatoribus, necnon cæteris totius Congregationis religiosis in virtute sanctæ obedientiæ, & sub excommunicationis, & priuationis officiorum, & dignitatum pœnis ipso facto incurrendis, tenore præsentium præcipimus, & mandamus qualiter Ordinationes, ac Statuta prædicta, ac in eis, (vt præmittitur) contenta quæcunque ex nunc vsu recipiant, & quilibet eorum in eo, quod ad se spectat, inuiolabiter obseruet, & ab aliis obseruari faciat. Abbati, Banchetto, ac Capitulo etiam Generali sublata potestate, ac facultate in præmissis, aut quolibet eorum nullo modo dispensandi, aut habilitandi, irritumque ac inane omnino decernentes quicquid contra Capitulã, Ordinationes, & Statuta prædicta. quouis colore, vel prætextu. actum, vel procuratum fuerit, Priuilegiis, statutis, decretis, constitutionibus, ordinationibus, facultatibus, formis, consuetudinibus, hactenus in præmissis obseruari solitis, cæterisque in contrarium, quouis modo facientibus, non obstantibus quibuscunque. Volumus autem præsentes, ad perpetuam obseruantiam in Archiuio Montis Oliueti maioris, inter alias

Congre-

Congregationis ſcripturas aſſeruari, & pro omnium notitia imprimendas redigi, ac cum iis ſimul ædi. Conſtitutionum verò primam partem, quæ ad ea, quæ in Capitulo Generali peragenda ſunt, pertinet; antequam ad aliquem actum capitularem deueniatur; in quolibet Generali Capitulo coram omnibus vocem in Capitulo habentibus volumus de verbo ad verbum in prima Congregatione legi, & à quolibet (cuiuſcunque ſit gradus, vel dignitatis) iurari ſe illam obſeruaturum. Qui abſuerit, non admittatur ad Capitulum; niſi poſt illam lectam, & ab ipſo iuratam. Renuentes verò iurare voce in dicto Capitulo actiua, & paſſiua careant. Quod ſi ſecus factum fuerit, tam electionem, quàm omnes actus capitulares, & inde ſequuta quæcunque nulla, & irrita eſſe decernimus. In quorum omnium, & ſingulorum fidem, & teſtimonium præſentes manu noſtra ſubſcriptas, ac noſtri ſigilli appenſione munitas, fieri fecimus. Datum Romæ apud Monaſterium Sanctæ Mariæ Nouæ, Die octaua menſis Iunii, Milleſimo Quingenteſimo Septuageſimo ſecundo. Pontificatus S. D. N. Gregori Papæ XII. Anno Primo.

† Antonius Card. Carafa Protector.

Flam. Philonardus Secret.

CONSTITVTIONES CONGREGATIONIS OLIVETANAE.

DETERMINATAE IN CAPITVLO GENERALI ANNO M. D. LXIIII.

Reuerendissimo Domno Barnaba Perusino existente Abbate Generali.

His accessere ea, quæ à Reuerendis Patribus delectis per Capitulum Generale anni 1568. fuere sancita, qui etiam, authoritate sibi tradita, vtraque in perpetuum rata, firmaq; esse voluere.

ROMAE,
Apud Hæredes Nicolai Mutij. M D C I I.
SVPERIORVM PERMISSV.

CONSTITVTIONES CONGREGATIONIS OLIVETANAE.

DETERMINATAE IN CAPITVLO GENERALI ANNO M. D. LXXIII.

Reuerendissimo Domino Bernabo Perusino existente Abbate Generali.

His accessere ea, quae Reuerendis Patribus deffinitoribus Capituli Generalis anni 1598 [illegible] etiam, auctoritate [illegible] perpetuum ratam, firmamque esse volunt.

ROMAE,

Apud Haeredes Nicolai Mutij. M D C I I.

SVPERIORVM PERMISSV.

PRAEFATIO.

MAiores nostros in administranda Republica non multas admodum leges principio habuisse compertum est. Quod quidẽ ea de causa fiebat: quòd illi optimis instituti moribus per Patrum exẽpla ad honesta, præclaraq; omnia, ex instituto sine scriptis legibus summa ope, magnoq; studio contendebant. Quo factum est, vt breui Respublica Oliuetana magnum acceperit incrementum: & illi quidem bene agendo, vigilandoq;, nobis præclara ista peperer ũt. At vbi mentes hominum cœpit obliuio primorum institutorum; tum primùm bonis moribus per otium desuescere, ac sensim in vitia labi cœptum est: deinde verò maxima dominandi libido multos incessit, eoq; malis artibus deducta res est; vt dignitates, ac cætera Reipublicæ commoda, quæ optimo cuique virtutibus ante parabantur, in priuatum vsum penè cessisse viderentur. Tum verò cernere erat, maximam fieri inæqualitatem in rebus omnibus, maximosq; subinde motus excitari: quibus malis passim in Republica grassantibus, obuiam iri à Patribus decretũ est: atque in ea re sæpius labboratum est vehementer, Vicit tandem bonorum consilium; & post longam rerum disceptationem statutum fuit; vt leges optimæ conderentur, quibus orientia vitia tolli possent, & Magistratus, ac cætera Reipublicæ ornamenta ita in medium proponerẽtur; vt optimo cuique illa omnia capessere liceret. Hanc esse ferendarum legum summam, atque hinc factum iri, vt

INDEX CAPITVLORVM
Partis Primæ.

Quales

IN-

INDEX CAPITVM.

Secundæ Partis.

Quae

Totius Tabulæ finis.

PRI-

PRIMA PARS CONSTITVTIONVM

COMPLECTENS EA FERE OMNIA, QVAE pertinent ad antiquos ritus, & cæremonias Ordinis nostri.

LOCVS, ET TEMPVS CELEBRANDI CAPITVLI Generalis, & Capituli infra biennium declarantur. Cap. I.

Capitulum Generale, & Capitulum (quod dicitur) infra biennium, celebrandum decernimus in Monasterio nostro principali Montoliueti, agri Senensis: tum ob eximiam loci deuotionem, vbi ordo noster habuit originem; tum ob commoda ex longo tempore ibi apparata: quò etiam commodè conueniri posse existimamus ex distantijs locorum nostrorum, quasi in locum ad vmbilicum positum vniuersæ Italiæ. Declaramus autem quod alibi vtrumque Capitulum possit celebrari: si quando (quod Deus auertat) bellorum, famis, aut pestis, & id genus diræ necessitatis impedimenta vrgerent. Cuius rei declarationem Abbati, & Vicario Generalibus, necnon Visitatoribus Ordinis committimus: vt ibi Capitulum celebretur, vbi celebrandum esse pars eorum maior dictis de causis deliberauerit. Tempus autem Capitulo celebrandi opportunum dicimus, & statuimus in tertia die Dominica post sanctum Pascha: Quæquidem vtriusque Capituli celebratio fiat singulo quoque biennio, eo scilicet ordine seruato, vt Capitulo Generali succedat Capitulum infra biennium.

QVI SINT LEGITIME INTERFVTVRI Capitulo Generali, & Capitulo infra biennium. Cap. II.

Existimantes rem communem, communi consilio esse tractandam, contrà verò vniuersum cœtum confusionem parere; vtrique rei consulentes, ordinamus,

vt infrascripti ad Capitulum Generale conueniant: In primis Reuerendus P. Abbas & Vicarius Generales Ordinis, & Visitatores omnes: item quicumque fuerint in dignitate Prælati in quocumque loco quantumlibet distanti; inter quos si quis fuerit citra loci sui Abbatiatum alio in loco assignatus, ne Monasteria duplici pondere grauentur, eius Monasterij veniat impensis, cuius fuerit titulo insignitus: Veniat item Procurator Ordinis in Romana Curia. Præter supradictos ad Capitulum Generale accedant singuli Monachi ex singulis locis ordinis nostri, Cùm omnes (vt diximus) interesse non possint. Singula autem Monasteria committant discreto vices, & voces tam in electione Generalis, quàm in cæteris in Capitulo peragendis. Electus autem in discretum Capituli Generalis (modo, & forma infra dicenda) vices suas alteri nullatenus valeat committere, vel alium substituere: sed ipsemet omnino se conferre teneatur. Quòd si iusto impedimento detentus fuerit, cuius rei discussio sit penes Abbatem loci, & maiorem partem Capituli: tunc illius electione annullata, alter (modo inferius dicendo) eligatur, qui personaliter Capitulo Generali possit interesse. At si quis contrafacere ausus fuerit, per Generalem Abbatem, & Visitatores Ordinis puniatur. Statutũ quoque, & ordinatum fuit, ne Prælati vices suas posint alijs committere, vel aliquem substituere in Capitulo Generali: Quod si qui legitimè fuerint impediti, ne valeant ad Capitulum accedere, vel senio, vel morbo, vel quouis alio impedimento, rem eiusmodi Abbati Generali ex ordine significent: Quòd si talis Prælatorum excusatio non foret admissa per Abbatem Generalem, & Visitatores, & ille nihilominus accedere negligeret, pro tali contumacia acerbe puniatur. At siquis interfuturus Capitulo Generali, siue Prælatus, siue discretus ad Montoliuetum statuto die non peruenerit, ieiunet secunda die, postquam aduenerit in pane, & aqua tantùm in cœnaculo, vbi fratres reficiuntur; discreti quidem in terra Prælati verò ad mensam: vt illorum aliquantisper dignitati indulgeatur: Diem autem statutum dicimus Sabbatum supradicto diei Dominico proximum. Verùm ad Capitulum infra biennium celebrandum nemini se conferre liceat, præter Abbatem Generalem, & Visitatores, nisi cum ipsius Abbatis Generalis expressa licentia. Siquis contraire ausus fuerit, grauiter per Patres puniatur.

DE FORMA ELIGENDI DISCRETOS AD Capitulum Generale mittendos. Cap. III.

CVm Patres Capituli Generalis anni millesimi quingentesimi sexagesimi octaui conspicerent aliqua elapsis temporibus fuisse sancita, quæ tempori huic minus

nus congruere dignoſcuntur; & nonnullos etiam in congregatione abuſus inſurgere, quibus, ni obuiam iretur, maximum aliquod inde malum obrepere non dubitarẽt: ea de cauſa quindecim Reuerendos Patres ex omnibus Prouincijs delegerunt; Videlicet Reuerendum D. Carolum de Verona, Vicarium Generalẽ tunc temporis exiſtentem, Reuerendum D. Victorinum de Genua Viſitatorẽ, Reuerendum D. Auguſtinum Lignanum Viſitatorem, Reuerendum D. Hippolytum Patauinum Viſitatorẽ, Reuerendum D. Michaelangelum de Bononia Viſitatorem, Reuerendum D. Secundum de Peruſio Viſitatorem, Reuerendum D. Vitum Viſitatorem Florentinum, Reuerendum D. Ioannem Baptiſtam Senenſem Abbatem, Reuerendum D. Barnabam de Peruſio Abbatem, D. Matthiam de Florentia Abbatem, D. Iulium de Mantua Abbatem, D. Placitum de Aquila Abbatem, D. Prothaſium de Mediolano Abbatem. D. Claudium de Bononia Abbatem, & D. Benedictum Tombeſium Abbatem; his omnibus addidere Reuerendiſſimum Patrem Generalem D. Cyprianũ de Neapoli, vt ſuo, ac cæterorum communi, atque maturo conſilio, quæ infirmare, vel confirmare; corrigere, ſiue denuo ſtatuere ſãctiones oportere adiudicaſſent, ea omnia infirmarent, confirmarentue; corrigerent, ſiue denuo conſtitutiones conderent, pro ut melius communi vtilitati conſultum fore arbitrarentur. Vnde Reuerendiſſimus Generalis, & cæteri Reuerendi Patres delecti, munus ſibi iniũctum exequi cupientes, inter alia (quæ ſuo loco dicentur) hoc etiam decreuere; vt ſcilicet in deligendis ad noua comitia diſcretis, iuxta Aureæ bullæ tenorem procedatur, perinde ac paucis ab hinc annis fieri conſueuerat; hoc vno tamen excepto, quòd clerici ſacris ordinibus inſigniti hac in electione actiua tantùm voce gaudeant; & ſolum qui fuerint ſacerdotij dignitate decorati, munus iſtud obire valeant. Ea propter qui ex ſingũlis Monaſterijs deſtinandi ſunt, hoc modo, & forma eligantur. Poſt feſtum omnium ſanctorum, cùm id primum ſuperiori commode ceſſerit, ac ei placuerit; Abbas in loco capitulari euocet ad ſe omnes ſui Monaſterij Sacerdotes, & Clericos ſacris Ordinibus initiatos: exceptis illis, qui forte tunc temporis voce priuati fuiſſent, nec dum ea (vt mos eſt) à Capitulo Generali donati eſſent; quibus ſe decreuiſſe dicet, vt diſcretus declaretur, eiſq; verba faciat, quæ tẽpus, et res ipſa expoſcunt. Deinde flexis genibus in hunc modũ orẽt. Prius dicatur Pſalmus. Ad te Dñe leuaui animã meã. Hymnus Veni creator ſpiritus. ℣. Emitte ſpiritũ tuũ. ℟. Et renouabis faciẽ. ℣. Sit nomen domini ℟. Ex hoc nunc. ℣. Domine exaudi. ℟. Et clamor meus. ℣. Dominus vobiſcũ. ℟. Et cũ ſpiritu. Oratio. Deus, qui corda fideliũ ſancti ſpiritus illuſtratione docuiſti, da nobis in eodẽ ſpiritu recta ſapere, & de eius ſemper conſolatione gaudere. Oratio. Cõcede nos famulos tuos, quæſumus Domine Deus, perpetua mentis, & corporis

sanitate gaudere, & gloriosæ Beatæ Mariæ semper Virginis intercessione à præsenti liberari tristitia, & æterna perfrui lætitia. Oratio. Deus, qui Christianam familiam Benedicti sanctissimi miraculorum floribus roboras, doctrinæ, virtutumq; fructibus instruis; da, vt cuius memoriam colimus, eius imitemur vestigia, & sic ad Paradisi gaudia misericorditer perducamur. Per Christum Dominum nostrum. ℟. Amen. His expletis considean; & vbi per patrem loci fuerint breuiter, ac religiosè admoniti, vt omnia fiant in Charitate, assignent Abbati loci duos scrutatores, siue sint de gremio capituli, siue non, nihil refert; dummodo per maiorem capituli partem, & per secretas fabas eligantur: quæ quidem ponantur in vase ad hoc præparato, & taliter dispositio, vt discerni non possit, quot, vel quæ fabæ sint fauorabiles, & quæ non; nisi prius de eo vase fuerint extractæ coram omnibus. Deinde ponatur aliud vas expeditum, & desuper apertum, in quo quilibet Monachus habens vocem ordine procedendo, inchoãdo à superiore, complicatam schedulam ponat, quam ipse scripserit, vel scribi fecerit, suo suppresso nomine, sub his verbis. Ego eligo in discretum Capituli Generalis Domnum. N. de tali loco. Hic omnes monitos esse volumus, vt eis dumtaxat suffragentur, qui fuerint sacerdotio insigniti. Inde ab Abbate, & scrutatoribus è vase schedulæ extrahantur: & qui primo scrutinio inuentus fuerit plura habuisse suffragia, licèt medietatem suffragiorum non excesserit, ille intelligatur discretus electus ad proxima noua comitia; cui committi debeant vices, & voces, tam in electione Generalis, quàm in reliquis in Capitulo peragendis. At si duo, vel plures concurrerint numero suffragiorum pares, extrahantur per sortes è vase ad hoc præparato per seniorem secundum regulam ex duobus scrutatoribus à Capitulo assignatis; et schedula prima, quæ extracta fuerit, legatur, & publicetur, & ille, qui inuentus fuerit in ea, sit electus, & vadat ad Capitulum Generale. Schedulæ autem statim comburantur: & delectus pro accepto munere, primùm quidẽ Deo, deinde Patribus gratias agat. Hoc vbi confectum fuerit, à loci superiore (vt primùm commode fieri poterit) Abbas Generalis eius rei per litteras certior fiat.

QVID IN MONASTERIIS AGERE DEBEANT ij, qui ad Capitulum non accedunt. Cap. IIII.

QVi Capitulo Generali non sunt interfuturi, in assignatis Monasterijs diuino cultui, & orationibus vacent: maximè verò pro fœlici rerum nostrarum successu Deum orare synceris affectibus non desistant. Publicæ verò orationis ea de causa faciendæ forma talis erit: Vt feria quinta ante statum diem Dominicum, qui

tertius

tertius à Pascha est, celebratur Missa Spiritus sancti: nisi aliquod solemne festum id impediat: Feria sexta celebretur Missa Beatæ Mariæ Virginis: Sabbato celebretur Missa Beati P. Benedicti Quibus diebus singulis post Missarum solemnia Psalmi pœnitentiales cum letanijs dicantur. Cùm primum verò Res in Capitulo per Patres determinatas esse probabiliter existimari poterit; agantur gratiæ Deo, & celebretur Missa Sanctissimæ Trinitatis. Vt autem antiquæ consuetudini nihil derogetur, suis olim statutis diebus Missæ consuetæ celebrentur. Quæ quidem obseruatio rituum, & sacrificiorum seruetur infra biennium, quando breue celebrabitur Capitulum. Porrò districtè mandamus, ne quis loci superior prædictis diebus vagari monachos permittat; minimè verò extra claustra pernoctare, præter loci Procuratorem, si qua tamen vrgens incesserit necessitas.

PROVISOR, ET HEBDOMADARIVS CAPITVLI Generalis eliguntur, & eorum officium declaratur. Cap. V.

Omnibus, qui Capitulo sunt interfuturi, vndique collectis, die Sabbati, quæ memoratum diem Dominicum præcedit, Abbas Generalis cum Visitatoribus eligat Patrem vnum industrium, & idoneum; quem instituat Capituli Prouisorem: Cuius quidem authoritas super omnia dispensanda, & administranda erit; Cui, inquam, omnes siue de gremio, siue extra gremium Capituli obediant, cuius locus iuxta Visitatores censeatur toto tempore Capituli. Idem Abbas Generalis Hebdomadarium Capituli instituat, qui tam in Ecclesia, quàm in Cœnaculo Primus (nisi Generalis Abbas adesset) intonet voces. Constituat quoque omnes alios ministros Abbas Generalis tam in Ecclesia, quàm in Cœnaculo pro quotidianis famulitijs; qui omnes ita dispositi Prouisori obedire studeant; per quem admoniti omnes ad prandium conueniant; & lector ad primum signum post prandium distinctè legat altaris ministros, cantores, & cæteros officiales: vt ordinatè cuncta succedant. Et nequis de agendorum ignorantia sese excuset, Prouisor Capituli pagellam distributiones eiusmodi continentem ad templi, vel cœnaculi valuas affigat: vt ab omnibus inspectari possit. Omnia sint illi curæ, vt ritè procedant: præcipuè vero det operam, vt horæ Canonicæ in Ecclesia tam diurno, quàm nocturno tempore persoluantur; idque vt exactè seruetur, dispertito onere (si hoc opportunum duxerit) modo his, modo illis matutinas preces absoluendas committat. Vt verò libentius ei obtemperent omnes, indulgentias, siue licentias ab eo monachi accipiant, & recognoscant.

DE MISSA CANTANDA PRIMA DIE CAPITVLI, de exhortatione habẽda ad Patres; de abdicatione Generalis; & penes quem interim sit auctoritas, quousque nouus Generalis deligatur; de dubijs vocibus approbandis, vel improbandis; de Apostolico diplomate legendo; de precibus ad Deum fundendis, & vno tantùm suffragio in scrutinio ferendo. Cap. VI.

PRima die Capituli summo mane cucullati omnes ad Ecclesiam conueniant, & dicta Prima, per Reuerendum Vicarium Generalem cum ministris indutis rubea indumenta, sollemniter celebratur Missa Spiritus sancti. Qua celebrata, pulsetur ad Capitulum tribus vicibus; vt siqui fortè non adsint, mox conueniant, & res tractentur legitimè. Cùm verò in locis suis quietè consederint omnes, & Tranquillo animo, vnus, cui fuerit antea demandatum, assurgens procedat in medium, ac genuflectat ad pedes Abbatis Generalis, & ab eo benedictionis munere accepto, in locum huic rei apparatum sese recipiat, Inde aperto capite stans, orationem habeat luculentam, sed breuem; perspicuam, sed religiosam. Qua in deliberando, animos disponat omnium, vt ad Dominum nostrum Iesum Christum actiones, nostræ dirigantur, & inde auxilium pro nouo Præsule cooptando, atque deligendo expetatur. Dicat hic quousque voluerit, nisi ab Abbate Generali reticendi signum acceperit: tunc obsequiosè pareat, ac resideat. Hinc facto silentij paruo interuallo, Generalis Abbas pro grauitate rei de se dicat quæ volet, modo ad temporis angustiam ratio habeatur, Tum pronpta fronte, ac lubenti animo hæc verba promat.

Ego Domnus talis de tali loco hactenus Generalis Abbas nostræ sacræ Religionis, nunc completo tempore mei officij, sponte cedo, & renuncio eidem Generalis Abbatiatus mei officio mihi iniuncto, & competenti, tam ex electione, quàm ex confirmatione, & mihi tradita possessione. Quibus dictis, statim se humi prosternat in medio concionis. Vnde Vicarius Generalis assurgens eum reuerenter suscipiat; & prope se collocet: statim partes omnes curæ vniuersalis apud se retenturus, donec alius Generalis Abbas suffectus fuerit. Tunc exclusis vocem ibi non habentibus, claudantur ianuæ, ne quis inde egrediatur, nèue alius ingrediatur. His ita dispositis, Per Vicarium Generalem, vel Prouisorem intimetur, siquis forte causas haberet, vt quispiam assidentium sit improbandus, ne vocem habeat in electione Generalis instituendi. Quod si nemo allaturus huiusmodi causas improbandi alicuius assurrexerit, tunc

omnia

omnia suffragia vera, ac legitima habeantur. At si quæ vota dubia essent, num forent improbanda; ne longius negotium protrahatur; per maiorem partem Capituli, vel admittantur, vel reprobentur. Si verò compertum fuerit Conuentum misisse non legitimè electum, vel non seruatis seruandis declaratum in discretum; per Abbatem Generalem, & Visitatores ita seuerè puniantur tam electus huiusmodi, quàm qui elegerint, vel declarauerint; vt id in posterum cæteri non præsumant. Inde Vicarius Generalis, vel alius idoneus, cui ipse præceperit, cunctis audientibus, legat distinctè, & apertè sermone prius latino, deinde materna lingua propter minus peritos, statutum Apostolicum infra positum; vt facilè, quæ pœnæ ijs infligantur, qui indecenti affectu, non ratione ducti suffragarentur electioni celebrandæ, intelligant omnes. Tenor autem Apostolici diplomatis talis est.

Ad comprimendam pestiferam ambitionem, quam inimico fallente sæpe incurrunt Deum præ oculis non habentes: vt quos Dei timor non reuocat à malo, grauior pœna coerceat à peccato. Statuimus, & ordinamus: quod Abbas Generalis Ordini Montoliueti existens pro tempore suo durante, vel cessante, vel quomodolibet Abbatiatus officio expirante, uel alius quicunque per se, vel per alium, seu alios directè, vel indirectè, quouis quæsito colore, publicè, vel occultè circa electionem futuri Abbatis Generalis huiusmodi nequaquam seorsum inordinata, vel indecenri affectione, quæ forsitan ex odio, vel amore priuato procederet, tractaturus procurare, vel solicitare, vel ad hoc, quod de aliqua singulari persona tunc futura in proximo, vel quandocumq; celebraretur electio, quemquam inducere, seu exhortari præsumat: alioquin, tam ipse, quàm in ea parte sibi adhærentes, vel complices, præter excommunicationis sententiam, quam incurrant eo ipso, si contrafecerint; & à qua non nisi consultis Generali Abbate, & Visitatoribus possint absolui, præterquam in mortis articulo constituti. Incurrant etiam pœnas, de quibus Abbati, & Visitatoribus expedire videbitur; vestram, & ipsorum conscientiam onerando. Postea Vicarius Generalis quibusdam præmissis, breuem sermonem habeat; quo mentes itidem disponat, vt religiosè, ac piè sentiant de tractanda electione. Et in primis formidinem incutiat; ne decreto Pontificis, vel tantillum impingant; tot pœnas, si contrafecerint, subituri. Et claris verbis præcipiat in virtute sanctæ obedientiæ authoritate Sedis Apostolicæ, etiam sub pœna maioris excommunicationis, ipso facto incurrendæ iuxta formam supradicti Apostolici statuti: Si quis potius promissionis, vel alicuius commodi gratia, quam Dei intuitu, electioni suffragetur. Sed is eligatur, qui existimabitur pacificum statum, Diuinum cultum, & animarum

 salutem,

salutem, quibusuis alijs curis, & actionibus, rationibusq; ante positurus. Mox alternatim, ac religiosè flexis genibus, Deo fundantur preces ad hunc modum. Dicatur Psal. Ad te Domine leuaui animam meam. Pater noster. ℣. Et ne nos. ℟. Sed lib. ℣. Saluos fac. ℟. Deus. ℣. Mitte nobis. ℟. Et de sion tuere nos. ℣. Esto nobis. ℟. A facie inimici. ℣. Nihil proficiat inimicus in nos. ℟. Et filius iniquitatis non apponat nocere nobis. ℣. Domine exaudi. ℟. Et clamor. ℣. Dominus vobiscum. ℟. Et cum spiritu. Oratio. Prætende Domine famulis tuis quæsumus dexteram cœlestis auxilij; vt te toto corde perquirant: & quæ dignè postulant consequi mereantur. Per Christum Dominum nostrum. ℟. Amen. Quibus ritè perfectis, Vicarius Generalis præcipiat in virtute sanctæ obedientiæ, sub pœna maioris excommunicationis, ipso facto incurrendæ, ne quis audeat, vel præsumat ponere in vase congruo, & ad hoc præparato, nisi vnam dumtaxat schedulam.

DE MODO ELIGENDI ABBATEM GENERALEM; de scrutatorum lectione, & ipsorum authoritate, & de iureiurando eis tradendo; & de modo pronunciandi electum Generalem. Cap. VII.

QVoniam in rebus serijs non est nisi sapienter, & canonicè procedendũ; propterea nemini mirum sit, si hoc in loco partis Aureæ bullæ, à Paulo III. congregationi concessæ, quæ ad istud negotium pertinet, facimus mentionem: quandoquidem Reuerendi Patres reformatores electi anno 1568. (vt præmisimus cap 3.) decreuere priscum Abbatis Generalis deligendi modũ posthac seruari debere; iuxta Aureæ bullæ rationem, & formam: itaq; ne adimantur addenda, dicimus, præfatum Pontificem mandasse; quod quilibet monachus habens vocem in Capitulo Generali, scribat, vel scribi faciat hæc, vel similia verba, suum reticendo nomen. Ego eligo in Abbatem Generalem Dominum N. de Tali loco. Et prima die celebrationis Capituli peracto sacrificio, & cærimonijs consuetis (pro vt superius dictum est) Promissor Capituli euocet omnes, & singulos vocem habentes in dicto Capitulo secundũ locorum prioritatem, & posterioritatem. (veluti hactenus factum est) & quilibet vocatus ponat suum suffragium, quod scripserit, uel scribi fecerit, in vase ad hoc deputato, videntibus, & circunstantibus octo scrutatoribus, hoc modo scilicet assignatis. Duo ponantur uasa in congruo loco, in quorũ altero tot ponantur fabæ, quot sunt prælati oriundi vltra apenninum, exceptis Visitatoribus; inter quas erunt quatuor tantùm nigræ, cæteræ verò albæ. Similiter & in altero ponantur tot fabæ, quot

sunt

sunt Prælati oriundi citra Apenninum montem, exceptis Visitatoribus; inter quas pari modo erunt quatuor nigræ. Dictæ autem fabæ extrahantur per seniorem visitatorum à die suæ professionis ex his duobus vasibus. secundum locorum prioritatem, sub nomine omnium Prælatorum, & illi, sub nomine quorum supradictæ fabæ nigræ fuerint extractæ, syndicorum, & scrutatorum officio fungantur; tam in electione Abbatis Generalis, & aliarum eligendarum, terminandarum, & definiendarum rerum in Capitulo Generali, quam in syndicandis Generali Abbate, & Visitatoribus, vbi eorum biennium (iuxta nostra regularia instituta) compleuerint; ipsorum gesta infirmando, vel confirmando, vt de iure fuerit opportunum. Mox Vicarius Generalis conuocet ad se delectos scrutatores, & authoritate Apostolica, & totius capituli, qua per illud tempus fungitur; sub attestatione Diuini iudicij, & in virtute sanctæ obedientiæ eis præcipiat, vt fideliter, ac syncerè tractent, & peragant negotium tam arduum, sibi commißum, & præcipuè secretum teneant scrutinium, nec audeant, seu præsumant alicui aliquid dicere; ne quid inde scandali exoriatur. Demum ab eis exigat expreßum, & publicum iusiurandum, quo polliceantur summa integritate omnia seruaturos. Hoc peracto, se conferant ad scrutinium peragendum eo ordine (vt præmisimus) quo expleto, ac ipsis schedulis in vase (vt præfertur) positis, & assignatis, senior à die professionis ex eisdem scrutatoribus, illas ex dicto vase, vel vrna extrahet; & singulas leget: & alij scrutatores interim adnotent personas in eisdem schedulis electas, & nominatas; & quem repererint plura habuiße suffragia, in nostræ congregationis Abbatem Generalem pronuncient. Ita tamen quod per maiorem partem capituli delectum esse conspiciant; alioquin dicta electio nulla sit, & pro nihilo habeatur. Quare si in primo scrutinio (vt præfertur) facto, aliquem in dictis schedulis per maiorem partem capituli nominatum esse non inuenerint, eisdem schedulis combustis, ad secũdum scrutinium modo superius dicto procedatur. Quo iterato, & denuo extractis schedulis ex vrna, is, quem plura habuisse suffragia repererint, etiam si medietatem suffragiorum non excessißent, neq; attingißent; omnium eligentium vota habuisse censeatur, & in Abbatem Generalem habeatur, atque pronuncietur, modo vt infra dicetur. At si duo, vel plures eundem numerum suffragiorum haberent; eo casu senior à tempore suæ professionis Abbas Generalis existat, & pronuncietur; vt dicemus. Verum caueant patres, ne incepto scrutinio electionis huiusmodi, etiam ipsi scrutatores, ne dum aliæ personæ in loco consistentes, in quo scrutinium fit, inde exire possint, vel audeant aliquo pacto; nisi completa, & ex integro publicata noui Generalis electione. Et quia virtute ipsius Aureæ bullæ hucusque seruatum est,

vt ad

vt ad dignitatem Generalis, qui peruenerit, ei, si fuerit citra Apenninos montes, subsequatur alius, qui sit vltra prædictos montes, & hoc alterna successione; statutum est denuò, vt hoc perpetuò futuris temporibus obseruetur: lege tamen, ac more seruato, ne aliquis eorum, qui Generalatus fuerint dignitate perfuncti, reassumi ad eandem possit, nisi sex vacarit annos: sed neque aliquis ex eadem ciuitate, vel Diœcesi oriundus ad Generalatum promoueri possit; nisi dicto sexennio elapso. Quæ autem Prouinciæ, siue nationes, & Monasteria sint citra, & quæ sint vltra Apenninum, id ex secunda constitutionum parte, & ex cap. 32. petendum. Sed modus pronunciandi nouum Generalem sit iste. Senior ex scrutatoribus à die suæ professionis pronunciet, & omnes lætabundi intelligant, Abbatem iam electum esse; & alta voce promat. Abbatem habemus. Deinde cum cæteris scrutatoribus ad vniuersam concionem deueniens, dicat hæc verba. Patres, & fratres per maiorem partem huius sacri capituli vnus Monachus nostri ordinis fuit nominatus, & legitimè electus in Generalem, secundum decreta Domini Papæ Pauli III. Vultis, vt pronuncietur? Et cunctis respondentibus purè atque affirmatiuè, volumus. Tunc voce confirmata, & clara verba proferat, quæ sequuntur.

Ego Dominus. N. de tali loco nomine, & vice totius Capituli, & authoritate Apostolica Priuilegij nostri, eligo, & in Abbatem Generalem totius ordinis nostri pronuncio Dominum talem de tali loco. Cui ille electus, benignè, ac venustè annuens, & acquiescens, confestim de more se prosternat in loco iamdudum parato coram altari: Et cantores incipiant: Te Deum laudamus. Quo dicto sequatur hymnus. Veni Creator spiritus. ℣. Emitte spiritum. ℟. Et renouabis. Oratio. Deus, qui corda fidelium sancti Spiritus illustratione docuisti: da nobis in eodem spiritu recta sapere, & de eius semper consolatione gaudere. Per Dominum nostrum. in vnitate eiusdem sp. Qua terminata, dicatur à cantoribus. ℣. Benedicamus Domino. ℟. Deo gratias. Peractis sacris ritibus, Abbas Generalis, qui prostratus iacuerat, per duos seniores scrutatorum, alijs nihilominus accedentibus, reuerenter subleuetur; & auspicijs Dei Omnipotentis, ac sanctorum omnium, in primo, sublimique subsellio collocetur, & tamquam verus, ac omnium Generalis Abbas, in Generalatus possessionem deueniat. Cuius rei celebratio, tametsi cæteræ, quæ de iure communi requirerentur, demptæ sint solemnitates, vim habet confirmationis, & roboris firmitatem ex decreto Apostolicæ Sedis, piè nobis indulto, quo dictus Abbas legitimè sit electus, & apud omnes vniuersam retinet dignitatem: atque administrandi tam in spiritualibus, quàm in temporalibus eiusdem monasterij principalis, & cæterorum locorum sibi subiectorum legitimam, plenam, ac liberam facultatem possidet, inte-

grè

grè tamen seruata Priuilegiorum, Regulæ, & Constitutionum ordinis forma. Cuius dignitas duret à die Dominicæ tertiæ post sanctum Pascha, vsque ad eandem diem in suo biennio deuenientem. Quo tempore dictus Abbas disponat sui officij abdicationem: quam humiliter, ac animo volenti, immediatè, & omni prorsus dempta mora postulet. Quod si renueret, ac subterfugeret (quod Deus prohibeat) mox sit, & esse intelligatur absolutus, ac priuatus dicto officio. Attamen, si vacatio officij Abbatiatus infra tempus per mortem contingat, vel alia causa, siqua tam vrgens oriretur; tunc secundum statuta Pontificum, & nostri ordinis, Vicarius pro tempore Generalis vnà cum octo Visitatoribus, dignitatem Abbatiatus retineat, & exerceat, vsque ad tertiam diem Dominicam post Pascha proximè occurrentem. Et tunc Capitulum Generale conueniat, & celebretur: in quo eligatur nouus Abbas Generalis, qui duret, præsit, & vacet modo, & forma supra dictis. Electus autem nouus Abbas (vt supra dictum est) dicat si quæ volet; sed breuibus: ne tardior hora longius protrahatur. Agat in primis sancto Spiritui summas gratias, & Patribus, qui astant benignum se præstet, ac significet, tametsi sub tanto pondere ingemat, ac grauetur. Et facta super his breui oratione, Collegium dimittatur. Verùm loco decedentes, vt animorum testificentur certissimam gratulationem, nouo Præsuli occurrant omnes, & procidant, & gratulentur, manusq; deosculentur.

ABDICATIO MAGISTRATVVM, ET OFFIciorum; & obedientiæ promissio nouo Abbati Generali. Cap. VIII.

POst horam nonam eiusdem diei, dato triplici signo pulsationis, & collecto cœtu in Ecclesia, cum Abbas considentibus cæteris dixerit pauca (si videbitur) Vicarius Generalis omnium primus prosternat se coram Generali Abbate sese accusans, si quæ negligenter in suo commiserit magistratu, vel omiserit: & sic eidem magistratui sponte cedat, & renunciet. Abbas verò annuat, ac talem recipiat abdicationem; & illum absolutum nutu significet, atque ab eo signum dignitatis in sigillo reposcat, & accipiat. Hunc modum seruent singillatim, & ordine composito reliqui & singuli Prælati secundum locorum prioritatem, & posterioritatem per Prouisorem Capituli vocati. Officiales verò Monasterij Mont Oliueti vel illius Monasterij vbi Capitulum Generale contigerit celebrari, idem faciant renunciando officijs per claues, præterquam quod culpam non dicent, nec se prosternent.

Quæ

Quæ forma renunciationis in singulis seruetur Capitulis Generalis. At si quis Prælatorum, vel officialium talem renunciationem facere renueret, vel quoquo modo resisteret; statim priuatus intelligatur iuxta decretum Pontificium de hac re Ordini nostro concessum. Et insuper per spatium anni vnius in carcerem detrudatur, disciplinis, & abstinentijs per Generalem Abbatem, & Visitatores plectendus: neque ad aliquod officium in nostro ordine assumi vmquam valeat: nec aliqua donari dignitate. Hac verò renunciatione peracta, singuli in locis pro Regula conuenientibus sedeant: nulla dignitatum, quibus iam renunciatum est, habita ratione; præter octo Visitatores ordinis: qui licet magistratu se abdicarint Prælationis, tamen retinent Visitatoratus dignitatem: & propterea locorum quoque decorem tenere omnino debent. Verùm in Capitulo infra biennium, quando non fit eiusmodi abdicatio dignitatum, & officiorum; necnon tempore Capituli Generalis, extra locum, vbi celebratur Capitulum, in assignatis Monasterijs magistratuum teneant dignitatem; & administrationem omnes exerceant: donec Generalis Abbatis, & Visitatorum literas scriptas quacumque forma (quamuis simplici) receperint de confirmatione, vel mutatione. Quibus literis de more acceptis, quemadmodum fuerit ordinatum, stent, vel vadant, omni prorsus dempta cunctatione, vel quauis appellatione; vt omnino præstetur exacta (vt decet) obedientia. Expedita renunciatione (vt superius dictum est) surgat qui primus extat in ordine Vicarius Generalis; & genuflectens coram Generali Abbate immittat suas intra illius manus, dicens. Promitto tibi Pater obedientiam secundum modum meæ professionis: Et Abbas illum ad pacis osculum recipiens benignè, dicat. Et ego tibi promitto vitam æternam: & munus illi condonet benedictionis. Inde in suo loco ille consideat; quem modum singuli teneant, veluti in renunciatione dictum est. Et omnes hoc ipsum seruent, tam Patres de Capitulo, quàm qui in eo Monasterio reperiuntur, vbi Capitulum eo tempore celebratur. Veruntamen ne confusio exoriatur, ordinet Generalis Abbas; vt Vicarius Generalis, & reliqui loci officiales interim ministrent; atque sua de more curent officia: donec aliter fuerit dispositum in publica nouæ familiæ declaratione. Idem seruabitur alibi; si alibi contingat Capitulum celebrari.

QVAE SIT AVTHORITAS ABBATIS GENERALIS, & quæ Visitatorum, & Residentiæ quæ sint partes. Cap. IX.

NAm quia non soli Abbati rem tractare communem expedit; octo sibi viros, quos Visitatores appellamus, adiungat: quorum tam consilio, quàm consensu

omnibus

omnibus in rebus vti, iuxta Pontificis auctoritatem, debeat. Quæ autem pro conseruatione ordinis fore necessaria videbuntur, ipse Collegio proponat. Nam ad illum tantùm spectat hoc proponendi onus, vel cui permiserit. Præterea, si qui instituendi, vel destituendi sint Prælati; ad solum Abbatem Generalem spectat proponere: & in primis matura inter se deliberatione habita, eligant Vicarium Generalē, & quatuor Visitatores reciprocata vice; vt semper quatuor instituantur annis singulis, totidem scilicet, quot ea dignitate expleto biennio functi fuerint; quorum officium per biennium quoque perseueret à die institutionis factæ tam in Capitulo Generali, quā infra biennium. Illi verò quatuor Visitatores, quibus vacare contigerit; non possint in eandem dignitatem amplius reassumi; nisi per biennium prius vacationem fecerint. Verùm si aliquem ex ipsis per mortem, vel ob aliam causam, vacare ante completum biennij tempus supradicti euenerit; alium subrogare Abbas in eius locum (si sibi, & alijs Visitatoribus, vel maiori parti videbitur necessariū) possit ex Prælatis, qui fuerit idoneus, vt talem magistratum exerceat. Hic autem, qui suffectus fuerit, completo biennio sui præcessoris, intelligatur omnino absolutus: nec confirmari, vel assumi iterum possit; nisi saltem tanto tempore vacauerit; quantum pro suo præcessore constiterit suppleuisse. Omnia verò alicuius momenti negotia discutiantur, & terminentur in scrutinio per secretas fabas, iuxta Domini Papæ Pauli III. Olim decretum. Negotia verò alicuius momenti dicimus illa esse, quæ ab ipsa residentia (Residentiam appellamus Abbatis Generalis, & Visitatorum Collegium) declarabuntur. Sic enim Dominus Papa in suo decreto tacitè videtur innuere. Si quos verò vel instituere, vel destituere velit Abbas Prælatos; necesse est, vt quatuor ad minus vota Visitatorum cum suo voto concordent. Et si quem Visitatorum abesse contigerit; alij cuiquam votum suum committere non possit. Supradicto modo Procurator ordinis eligatur: cæteros verò officiales, præter Prælatos, ab ipso Abbate Generali institui, & deponi, consilio vnius Visitatoris (si adsit) posse declaramus. Regimina autem Monasteriorum, & locorum assignationes tam Prælatis, quàm familijs à sola Generalis dispositione iuxta declarationem Patrum dependeant. His enim in rebus consilium à Visitatoribus, non consensum, quærere potest. Assignet autem Abbas Generalis cuique Visitatorum locum regiminis. Si quæ verò fierent, vt solent, depositiones Prælatorum ad libitum Generalis, cum consensu maioris partis Visitatorum esse volumus; velut antiquitus extat obseruatum; ne lites, & controuersiæ in Congregatione oriantur. Declaramus insuper Prælatos, qui coram nouo Generali Abbate prima die Capituli pro ritu dignitatibus se abdicauerint; eas non aliàs oportere per secretas fabas ipsis restitui; si tamen restituendæ iudicabuntur: quoniā

iam ad dignitates recepti fuerant. Secus si fuerint destituendi: quia per fabas faciendum est. Idem dicimus de Generali Vicario, & Procuratore Ordinis, si Generalis Abbas pro eorum meritis, & virtutibus eos confirmare decreuerit. Cùm vero in tempore occurrit Prælatorum vacatio; vel per mortem, vel per aliam quamuis causam, eadem forma instituendi, destituendiq; seruabitur. Aduertendum autem, nullũ posse ad aliquem dignitatis gradum promoueri; nisi octauum compleuerit annum in ordine à die suæ professionis, iuxta determinationem Apostolicæ Sedis per Paulum III. Ad prælaturam verò non possit quis promoueri, nisi annos ætatis triginta, & in Congregatione duodecim compleuerit; vt habetur Cap. 30. secundæ partis.

VICARIVS GENERALIS, VISITATORES, Prælati, & cæteri Officiales instituuntur, & destituuntur, & proponendi facultas in deliberatorio datur. Cap. X.

SEcunda die Capituli sollemni ritu celebrabitur missa Beatissimæ Virginis Mariæ per Reuerendum D. Abbatem Senensem cum ministris indutis alba indumenta. Generalis autem Abbas, & octo Visitatores ordinis, audita missa, ad residentiam sese summo mane recipiant. Et Clauso ostio orẽt, antequam agere quidquã incipiant, ad Dominum: & genibus flexis, hos quos subscripsimus psalmos deuotè dicant. Ad te Domine leuaui animam meam. Item, Deus in nomine tuo. Deinde Hymnum. Veni Creator Spiritus. Pater noster. ℣. Emitte spiritum. ℞. Et renouabis. ℣. Sit nomen Domini. ℞. Ex hoc. ℣. Domine exaudi. ℞. Et clamor. ℣. Dominus vobiscum. ℞. Et cum spiritu. Oratio. Deus, qui corda fidelium sancti spiritus illustratione docuisti; da nobis in eodem spiritu recta sapere: & de eius semper consolatione gaudere. Concede nos famulos tuos quæsumus Domine Deus perpetua mentis, & corporis sanitate gaudere; & gloriosæ Beatæ Mariæ semper Virginis intercessione à præsenti liberari tristitia; & æterna perfrui lætitia. Deus, qui Christianam familiam Benedicti sanctissimi miraculorum floribus roboras; doctrinæ virtutumq; fructibus instruis; da, vt quem veneramur memoria, eius imitemur vestigia & sic ad paradisi gaudia misericorditer perducamur. Per. Quibus ritè completis, suis in locis quisque resideat. In primis & ante omnia Generalis Abbas, Vicarium Generalem per secretas fabas destituendum proponat: si tamen ipsi destituendus ille videbitur. Secus autem si confirmandum iudicauerit. Quæ quidem confirmatio in

arbitrio Abbatis Generalis tantùm ponitur: moxq; creandus est nouus Vicarius, post quem, alij quatuor Visitatores eodem modo, ac forma subrogandi erunt. Si quem verò Prælatorum Abbas Generalis deponere tentauerit; supradicto instituendi ordine vtatur. Admoneat item omnes Censores, vt quæ corrigenda, siue punienda per loca visitando repererint; palàm faciant, & detegant: & breuibus, quæ explananda sunt, dicant: vt Abbatem Generalem non prætereat; quem nam Prælatorum, siue officialium, aut monachorum à suis locis, aut dignitatibus amouendum proponere debeat. Cùm primùm, aliquem nominari contigerit; confestim surgat, qui illius prouinciæ Visitator extiterit; & causas dicat, cur amouendus sit talis de loco, siue dignitate Monachus, vel Prælatus; & quas debeat luere pœnas: id tamen omni cum charitate, & in fratres summa pietate fiat absque vlla personarum acceptione. In omnibus Dei honor, ordinis obseruantia, atque locorum vtilitas præferatur. Post horam verò diei nonam, dato triplici signo, publicè conueniant omnes: & vbi sederint modestè intendentes, Abbas in hunc modum ad concionem loquatur. Patres mei dilectissimi, Quæ quidem verba materna lingua pronuncianda sunt, neminem vestrũ latet nostrum viuendi modum, & ordinis nostri normam: Vnde conuenistis omnes ad Capitulum, noui præsulis deligendi gratia, & vt rebus communibus cõmuni consilio consuleretis. Si qua igitur immutanda, vel addenda, aut statuenda sunt; omnibus, & singulis sit æqua potestas dicendi, proponendi, atque suggerendi, quæ vtilitati communi expediunt. Nemo tamen contra charitatem, & ordinis quietem, ac pacẽ ad dicendum consurgere audeat; & ille, qui dicturus est, aperto dicat capite. Si verò Generalis Abbas alicuius sermonem truncare, ac reprimere vellet; nullus præsumat amplius verbum verbo addere: eundemq; ordinem, cùm Vicarius Generalis Capitulo præfuerit; seruari statuimus: eaq; omnia, quæ ab aliquo ibi proposita fuerint; notentur sedulò per scribam, quem Generalis instituerit: & ad Patrum residentiam deferantur; vbi prius secreto scrutinio discutiantur; si qua discutienda videbuntur. Illa autem, quæ per residentiæ Patres obtenta fuerint; scrutinio rursus Capituli Generalis diffinienda, & approbanda deferantur, Et ita omnes determinationes diligenter à scriba exarentur in libro Decretorum Generalium. Scribæ autem officium est; omnia diffinitiua in Capitulo Generali describere, & in Librum determinationũm residentiæ referre: necnon memorias nostrorum defunctorum reseruare: professiones Monachorum, & litteras deuotis ordinis concessas, & priuilegia custodire: apostatarum causas, priuationes vocum, & restitutiones earum, & licentias alicuius monachi scriptis demandare; vt omnibus omnia constent.

ELIGANTVR QVI VISITENT MONACHOS Capituli Generalis; & qui rationes Monasteriorum inspiciant, & Syndici statutis horis causas audiant. Cap. XI.

EAdem die eligat Abbas cum Visitatoribus nonnullos ex Prælatis, qui sunt in Capitulo; qui visitent cæteros Prælatos, & discretos: necnon et Cõuentum illius Monasterij, vbi Capitulum Generale celebrari contigerit: atque examinantes præcipiant eis in virtute sanctæ obedientiæ; vt veritatem sibi de omnibus dicant. Deinde discretos interrogent; quomodo quisque suus Abbas res Monasterij cùm temporaliter, tum verò spiritualiter administrauerit: an secundum Deum, iuxta charitatẽ, et morum honestatem erga sibi subditos se gesserit? Et tandem protendatur examen usque ad omnes familias Cõgregationis; vt hinc facilè diiudicari possit, qui nam præmio, aut pœna digni sint. Et si quos in via, Dei otiosos, & legum transgressores inuenerint; Abbati Generali annuncient: à quo sciant se diuersis pœnis multandos esse. Syndici verò post nonam, dato prius triplici signo Campanellæ, per duas horas quotidie audire debeant quoscumque incipiendo à die lunæ, vsque ad terminationem nouæ familiæ. Et quod per eos pronunciatum fuerit, volumus inuiolabiliter obseruari. Quorum auctoritas (quam iudicamus esse maximam) tanta omnino sit apud omnes, & habeatur; quantam esse debere Aurea Bulla decretum est. Et quia maiori honore afficiendi sunt, qui maius onus sustinent; idcirco declaramus (sicut in diffinitorio per secretas fabas est obtentum) vt Syndici, durante eorum officio, cæteros antecedant Prælatos; exceptis illis, qui aliàs Generalatus dignitate insigniti fuerunt. Visitatio verò siue discussio rationum Cellerariorum iniungatur alijs duobus in hac arte peritis, & viris boni testimonij, ad perficiendum opus idoneis.

DENVNCIANTVR ABBATI GENERALI Visitationes factæ; & Rationes Monasteriorum recensentur. Cap. XII.

TErtia die Capituli Missa sollemniter celebretur Beatissimi Patris Benedicti, per Reuerendum D. Abbatem Aretinum, cum Ministris indutis (vt moris est) alba, vel præcipua indumenta. Post nonam autem, facto de more, triplici signo, conueniant omnes in locum publicæ Concionis: & tunc Generalis Abbas ad vniuersum cœtum breuem sermonem habeat: quo moneat omnes, & inflammet ad virtutes sectandas;

sectandas; & æquè vitanda vitia. Itemque annunciet præmia virtutum, & pœnas peccatorum: omnesque adhortetur in Domino; vt per viam salutis inoffenso pede transire studeant. Postea diligenter auscultet, & audiat delationes, accusationesque eorum (vt supra electorum) qui visitationis munus subierant: vt hinc improborum, & proborum causis elucidatis; optimè sciat quæ castiganda, siue præmianda sunt. Deinde rationes Cellerariorum redditas, examussim inspectet: si quem videlicet non fidelem dispensatorem inueniret; quem acrius puniendum esse censeret; seruata semper in omnibus modestia puniat: quia summum ius summa iniuria. Admonemus omnes, ne de rebus occultis obiurgatio publica fiat; iuxta illud. Quod tibi non vis fieri; alteri ne feceris. Publica verò publicè punienda sunt, iuxta textum sanctissimæ Regulæ: Peccantes coram omnibus, arguantur; vt cæteri metum habeant.

ANNIVERSARIVM SOLEMNE AGITVR PRO Propinquis, & Benefactoribus; & deliberantur quæ deliberanda sunt. Cap. XIII.

S*Tatuimus quoque, & ordinamus (sicut alias ordinatum fuit in Capitulo Generali, & obtentum) vt quarta die Capituli, nisi solemne festum intercideret; quo transferri ad aliam diem (quæ tamen intra publicationem nouæ familiæ sit) oporteret, Anniuersarium Generale prò nostræ Congregationis fratribus, sororibus, affinibus, propinquis, Protectoribus, ac benefactoribus celebretur. Et cantata vigilia (vt moris est) solemniter Hebdomadarius Missam pro mortuis celebret cum ministris (vt consuetum est omnibus diebus Capituli Generalis) nigris indumentis indutis, vna tantùm collecta, scilicet: Deus Veniæ largitor, & humanæ salutis amator, quæsimus Clementiam tuam; vt nostræ Congregationis fratres, sorores, affines, propinquos, Protectores, atque benefactores, qui ex hoc &c. Post missam statim cantores incipiant. Libera me Domine de morte æterna, cum suis versiculis, & oratione supradicta. Et hunc ordinem volumus inuiolabiliter obseruari. Quibus ritè perfectis, vnusquisque ad sua perficienda negotia, iuxta Prouisoris dispositionem, siue voluntatem, vadeat. Post horam verò diei nonam triplici dato signo (si Abbati visum fuerit) conueniant omnes ad maiorem deliberatorij locum; vbi discutientur ea, quæ discutienda erunt.*

SANCTISSIMAE TRINITATI SOLEMNI sacrificio gratiæ persoluuntur, Nouę familiæ recitantur; Itemq; locus in ordine vnicuiq; assignatur. Cap. XIIII.

VLtima die Capituli dicta prima, Reuerendus Pater Abbas Generalis solemni (vt decet) ritu vna cum ministris indutis vestibus auro textis (si adsunt) Missam Sanctissimæ Trinitatis cantet: Ad quam omnes, tam Vicarius Generalis, quam etiam Visitatores, & Prælati cum discretis, ac omnibus prædicti Monasterij monachis conuenire teneantur: Et nemo audeat, neque præsumat hanc gratiarum actionem quoquo modo prætermittere. Quinimò adhortamur omnes, vt summa cum deuotione sacrificium offerant Sanctissimæ Trinitati: eamq; celebrationem nulla causa à Reuerendissimo P. Generali prætermitti admonemus; nisi aliquo id iusto impedimento fiat. Et si (quod absit) contingeret; eius loco Vicarius Generalis, siue ex Visitatoribus vnus persoluat munus. Et Deo omnes intenti gratias agant Optimo Maximo; Qui his præcipuè diebus egit nobiscum secundum multitudinem miserationum suarum: supplicantes, quod sicut contulit nobis gratiam; ita & nos inueniamur digni, & grati: ne post collatum beneficium, propter ingratitudinis vitium pœna plecti mereamur. Tandem sacrificio (vt mos est) expleto, ad processionem deueniatur; in qua maior pars Capituli, sicut à Prouisore fuerit dispositum, & ordinatum, vestibus sacris (quoad fieri poterit) exornetur. Deinde reliquias, calices, & id genus alia, quæ ibi reperiri possunt vasa ad has solemnes supplicationes circunferenda mandamus. Quos omnes Generalis Abbas, vel qui Missam celebrauerit, crucem deferens prosequatur. Cum autem in medium chori peruentum fuerit; Diaconus facta prius reuerentia cum ministris Sanctissimo Sacramento, dicat altius. ℣. Procedamus in pace. ℟. In nomine Christi, Amen. Deinde solemniter incipiant cantores. Te Deum laudamus. Veni Creator. Aue Maris stella, &c. pro dispositione cantorum. ℣. Benedicamus Patrem. ℟. Laudemus, & super. ℣. Domine exau. ℟. Et clam. ℣. Dominus vob. ℟. Et cum sp. cum his sequentibus orationibus. Omnipotens sempiterne Deus, qui dedisti famulis tuis in confessione veræ fidei æternæ Trinitatis gloriam agnoscere; & in potentia Maiestatis adorare vnitatem; quæsumus: vt eiusdem fidei firmitate ab omnibus semper muniamur aduersis. Concede nos famulos tuos quæsumus Domine Deus perpetua, mentis, & corporis sanitate gaudere; & Gloriosæ Beatæ Mariæ

semper

semper Virginis intercessione, à præsenti liberari tristitia, & æterna perfrui lætitia. Deus, qui Christianam familiam Benedicti Sanctissimi miraculorum floribus roboras, doctrinæ, virtutumque fructibus instruis; Da, vt quem veneramur memoria, eius imitemur vestigia; & sic ad Paradisi gaudia misericorditer perducamur. Per. D. ℣. Dominus vo. ℟. Et cum sp. ℣. Benedicamus Domino. ℟. Deo gratias. Hoc autem processionis officium agat hebdomadarius. Et his finitis, cum Generalis Abbas, uel qui Missam cantauerit ad supremam templi aram, vbi missam cecinit ipse, peruenerit; in cornu sinistro altaris, munus omnibus benedictionis hoc modo impendat. ℣. Sit nomen Domini. ℟. Ex hoc. ℣. Adiutorium nostrum. ℟. Qui fecit. ℣. Benedicat vos Diuina Maiestas Pater, & Filius, & Spiritus sanctus. ℟. Amen. Quo facto, si Abbati videbitur, ter pulsabitur ad Capitulum; sin autem post nonam prorogabitur: & facto de more triplici signo, ad Ecclesiam conueniant omnes. Adueniente verò Generali Abbate, ac Visitatoribus, habita reuerentia dignitatis, surgant omnes: Et tunc Generalis silentibus omnibus adhortetur ad patientiam quoscumque, adducens in medium illud Euangelicum. Non veni facere voluntatem meam; sed eius, qui misit me. Et cum teneantur obedire; libenter, & æquo animo ferant omnia: quippe qui non ignorant à summo Deo mercedem se accepturos; cogitantes semper, nihil actum esse in Capituli determinationibus, nisi diuino numine suggerente. Moneantur quoque tam Prælati, quàm cæteri; vt in itineribus se morigeratos exhibeant; ne proximis scandalum oriatur. Admoneat quoque; vt Prælati ad Ecclesiam non sint pigri; et super infirmos inuigilent, piam Domini recolentes sententiam, qua dicit. Infirmus fui, & visitastis me. Item pauperibus, & peregrinis hospitalitatem, & eleemosynam impendant. Deinde si qui Congregationis domestici, vel familiares, vel Principes, siue alij commendandi forent à quoquam; aduertat Abbas, vt is surgat, & ea, qua decet venustate, ac reuerentia eos commendet. Et quoniam post Dei cultum, nil nobis animarum cura antiquius esse debet; quibus cum nil magis officiat, quam si excommunicationis laqueo quoquo modo irretiantur; ea de causa, vt loti, ac mundi sint ferentes vasa Domini, summa ope inuigilandum, ne huiusmodi vinculo implicentur. Quare operæpretium esse duximus, vt non modo absolutis matutinis horis, & post peractas visitationes monachi (vt suo loco dicetur) absolutionis munus accipiant, verum & ante quam nouarum familiarum publicatio auspicetur, velit delectus Generalis Abbas, vel alius, cui commiserit ipse (modo non sit de Capituli gremio, & consensu patrum visitatorum prius accepto) omnes totius Congregationis monachos, & fratres tam præsentes, quàm absentes absoluere, & dispensare hoc modo, & forma.

Primùm talem iniungat omnibus pœnitentiam; vt vnusquisque seorsum dicat Hymnum. Veni Creator spiritus, & Ter orationem dominicam, & totidem salutationem Angelicam, cum orationibus. Deus, qui corda fidelium. Concede nos famulos tuos. Deus, qui Christianam familiam. Sed conuersi, & oblati septies eandem orationem Dominicam, & salutationem Angelicam dicant. Deinde dicatur ista absolutio clara, atque distincta voce. Misereatur nostri, &c. Indulgentiam, & absolutionem, &c. Dominus nos absoluat, & ego authoritate, qua fungor in hac parte, & in quantum possum, absoluo vos ab omni vinculo excommunicationis maioris, vel minoris, & suspensionis (si tenemini) & restituo vos Sacramentis sanctæ matris Ecclesiæ: & etiam in quantum possum dispenso vobiscum super irregularitate quotiescunque, & qualitercunque contracta: in nomine Patris, & Fil. & Sp. Amen. Quilibet autem Prælatus, cum primùm ad Monasterium sibi assignatum peruenerit, inter disponendum res familiæ suæ, moneat omnes; vt supradictam pœnitentiam persoluant. Et ipsi cum videbitur, Missa sanctissimæ Trinitatis, & Beatæ Mariæ Virginis, sanctiq; Patris nostri Benedicti, vel cantabitur, vel legetur.

His expletis, Generalis nouæ familiæ librum vni ex Visitatoribus, vel alij assignet legendum: qui stans aperto capite; clara, & distinctà voce nouas familias legat hoc ordine; videlicet. Primò Monasterij Montolіueti principalis Vicarius Generalis, officiales, ac familia, siue Conuentus pronuncietur: & dum leguntur; prosternant se omnes in loco coram altari parato in medio chori. Qua familia expleta, dicat Generalis Abbas, facto signo. Surge fili, accipe officij tui signum ad tuæ salutis augumentum, filiorumq; profectum. Tunc surgens præfatus Vicarius Generalis vna cum reliquis, vertat se ad vtrumq; chorum: & clarè, & ea, qua decet venustate, hæc verba promat. Patres, & fratres mei dilectissimi, rogate Dominum nostrum Iesum Christum, ut istud onus suscipiatur à me, & terminetur secundum beneplacitum suæ sanctissimæ voluntatis. Quibus dictis, ad Abbatis pedes accedat: quem erigat, & ad pacis osculum recipiat, detq; ei sigillum, & benedicat. Reliqui verò eius familiæ manum Abbatis ordine deosculentur: verùm ad pacis osculum illos admitti dicimus non oportere. At cùm surgit sessurus in loco sibi competenti, surgant pariter omnes fratres, stentq; capitibus inclinatis, & illo sedente, sedeant omnes. Deinde legatur Abbas Senensis cum suo Conuentu. Item Aretinus; qui eodem ordine, & modo supradicto faciant. Omnes namq; dispositiones familiarum secundum prioritatem, vel posterioritatem legendæ sunt: pro vt in libro familiarum Monasterij principalis ordinantur. Recitata verò vnius loci determinatione, ad aliam eodem modo procedatur. At si contigerit aliquem ex Prælatis abesse; volumus, vt eius Vicarius,

seu

seu illius loci alius, si quis adfuerit, ab Abbate Generali simplici forma, cæteris omissis signo surgendi accepto, se eleuans ad Generalem accedat; Et cum manus tantum fuerit deosculatus, sigillum accipiat; si Generali videbitur assignare: vt postmodum suo Prælato resignet. Vltimò verò loco legantur Patres Visitatores: & primo Visitatores antiqui; deinde subrogati. Aduertant item omnes iuxta id, quod aliàs diffinitum est; quòd post Gener. Abbatem Vicarius Generalis, deinde Visitatores pro suarum tẽpore professionũ; præcedere debeant. Deinde Prælati omnes iuxta vniuscuiusque professionis locum consideant. Generales autem Abbates, qui extitere in ordine nostro, vt officij dignitas vbique, & semper conseruetur, volumus, & ordinamus, quemadmodum per Capitulum Generale decretum fuit: vt ante omnes Prælatos ub omnibus honorentur; & immediatè post Visitatores in singulis locis subsequantur; tametsi professionis ordine locus eis non competeret: solus autem Prælatus loci, vbi illos adesse contigerit, dignè præcedat, cui locum cedant libenter. Procurator item ordinis, cùm sit de numero Prælatorum (vt diffinitum est) locum suæ professionis inter Prælatos teneat. Cellerarium verò Montoliueti maioris cæteros antecedere Cellerarios, atque Magistrum nouitiorum cæteros anteire Magistros declaramus. Item fuit constitutum; vt scriba vbique locorum præcedere debeat quoscumq; monachos, præter officiales ordinis. Cæteri verò monachi iuxta professionum suarum tempora præcedant, præterquam quod Vicarius in monasterio sibi assignato præcedat quoscumque illius monasterij, præter Abbatem: Quem vtique Vicarium immediatè subsequitur Cellerarius; deinde nouitiorum Magister. Conuersi post omnes clericos locum in ordine teneant; quamuis priores ad habitum se receperint. Oblati verò post conuersos locum teneant, & nihilominus inter se ordinem seruent ab ingressu Religionis, iuxta antiquam consuetudinem. Vltimò declaramus (sicut ordinatum est, & obtentum) quòd si quis dignitati sibi iniunctæ obedire renueret, abstinentijs affligatur. Et si contumax repertus fuerit, carceri mancipabitur (quò cæteri metum habeant) donec Abbati Generali visum fuerit. Perfectis itaque sacris hisce cærimonijs, vnusquisque quamprimum benedictione petita ab Abbate Generali, & eius Vicario (quæ ab vtroque semper accipienda est, vel eundo, vel veniendo) ad propria redeat; ratione semper habita inopiæ loci. Præcipimus autem vniuersis, & singulis Prælatis, vt quamprimum ad Monasteria sibi assignata peruenerint; mox ante quàm nouæ familiæ legantur, adhibito secum Prælato, vel alio, qui non sit de gremio Capituli (si adest) vel certè illius monasterij seniore grauissimo, visitent locum. Et in primis perlustrato sanctissimo Sacramento, conuocet monachos singillatim; & si quid, quod Deum,

siue Religionem offendat, inuenerint, quod animaduersione dignum sit; quamprimum significent Abbati Generali: vt omnia secundum Deum, & iuxta voluntatem Patrum sanctissimè conseruentur.

AVCTORITAS VICARII GENERALIS, & cæterorum Vicariorum declaratur. Cap. XV.

QVoties Abbatem Generalem qualibet de causa abesse contigerit, Vicarius Generalis omnia, quæ forent per Generalem Abbatem prouidenda, prouideat. Sciat nihilominus nullam sibi facultatem esse concessam instituendi, vel destituendi. Cætera verò, quæ vel tractanda, vel agenda erunt, cum consensu Visitatorum (si adsint) vel vnius ad minimum, vel saltem seniorum illius Monasterij, in quo fuerit, expediat. Hic etiam ordinamus; vt quocumque ille accesserit, omnes tam Visitatores, quàm prælati cedant, & venerentur. Verùm si Abbati Generali visum fuerit priusquam abscedat, eius auctoritatem limitare, aut restringere; quæ fuerint illi taliter prohibita, nullatenus agere præsumat. Idem de cæteris locorum Vicarijs declaramus; qui cum vice fungātur suorum Prælatorum, dum illi absunt, non debeant, nec possint contra voluntatem, & ordinationem sui Abbatis quidquam agere, vel disponere. Quod si secus facere tentauerint, non solum officio priuandos, sed etiam grauiter puniendos esse decernimus. Ipsis tamen omnes vbique locorum nostri ordinis tamquam Prælatis obedientiam præstent: & in Ecclesia secundum secundi chori subsellium teneant.

IN SINGVLIS MONASTERIIS PER PROPRIVM Abbatem officiales, & alia quædam ordinanda. Cap. XVI.

ORdinamus insuper, vt cum primùm Prælatus ad Monasterium sibi assignatum peruenerit, mox die Dominica, vel solemni, quæ prima occurrerit; aduocatis omnibus in vnam concionem ad locum Capituli, & prius habito sermone, quo subditorum animos ad diuina inflammet obsequia; ordinet, ac disponat seruitia, & quæ per annum perseuerent: vt vna actione commoniti, sciant omnes quæ sibi cura mandetur: Et deinceps munera subeant hilares, & expediti, certè magna inde præmia recepturi, si vniuersa, quæ sibi mandata fuerint, dedito studio, ac diligentia, & absque animi molestia exequantur. Ordinet etiam Abbas quomodo diuino cultui ab omnibus iugis

nauan-

nauanda sit opera. Inde quæ charitatis infirmis primùm, necnon senibus, ac hospitibus, atque aduenis in tempore aduenientibus præstanda fuerit: Supellectilium quoq; administrationem committat: & omnium denique loci armamentorum nihil reliquum faciat, ac negligat; quin singula seruitia, singulis committat. Item det singulis solatia; quibus citra molestiam libenter opera subeant, & perficiant. In primis sacristæ socium assignet: inde ostiario; tum coadiutori siue minori Cellerario. Itidem hospitalarium, tonstrinæ curatorem, mensarum, & coquinæ ministros, necnon lectorem tum mensarum, tum collationum Patrum, quæ ante completorij tempus leguntur; & præ cæteris infirmorum ministros, qui, cum illi, qui vicissitudine mutata per hebdomadas variantur, aliqua causa defecerint; officia subeant; ne turbatio in domo Dei oriatur. Quibus omnibus si opus fuerit, solatia instituat. Officiorum verò ordines, de quibus supra dictum est, hi sunt. Prima hebdomada vasa purgentur coquinæ; secunda legatur primis mensis; Tertia inseruiatur eisdem; Quarta legatur secundis mensis; Quinta eisdem inseruiatur; Sexta hospites recipiantur; Septima circa infirmos occupentur: Et sic successiuè alter alteri succedat. Cùm verò ablutio pedum diebus Sabbati fieri contigerit; in cœnaculo publicè fiat: & dum cæteri Christi mysteria alternatim canunt; bini cum ea, qua decet honestate, & deuotione abluantur: quod officium exerceat vterque, vasorum coquinæ curator, qui scilicet fuerit officio functus & qui subintrat: abstergat item vterque accolitus. At peracta ablutione, genuflectant omnes; & dicant, Suscepimus Deus misericordiam tuam in medio templi tui. Gloria patri. Sicut erat. ℣. Ostende nobis Domine misericordiam tuam. ℟. Et salutare tuum da nobis. ℣. Domine exaudi. ℟. Et clamor. ℣. Dominus vob. Et cum sp. Oratio. Omnipotens sempiterne Deus da nobis fidei, spei, & charitatis augmentum; & vt mereamur assequi quod promittis; fac nos amare quod præcipis: per Christum Dominum nostrum. ℟. Amen. In quinta autem feria maioris hebdomadæ eodem modo Pater Monasterij pedes abluat omnibus ad imitationem Domini Iesu Christi; Et duo officiales, vel seniores abstergant. Quibus ritè peractis, dicant. Christus factus est pro nobis obediens vsque ad mortem. Postea absolutè hebdomadarius dicat orationem: Respice quæsumus Domine super hanc familiam tuam; &c. Et vt clerici, & cæteri sacris initiati, diebus festis quietius diuinis incumbant, teneantur pro singulis quibusque conuersi, & oblati, vicissim officium vasorum purgandorum exercere; & mensis ministrare, quæ si neglexerint, ab Abbate puniantur. Mandet insuper Abbas, vt rerum omnium quisque faciat inuentarium; vt sciant omnes quid tandem sint reddituri; iuxta sanctissimi Patris normam. Ordinet præterea diligenter, exactaque consideratione eos, qui per annum sacerdotum, sunt confessiones audituri. Nam

clericos in confessione audire (vt moris est) sibi reseruet; præter nouitios, qui suo Magistro in pœnitentia confiteantur. Et si ipse Abbas voluerit cum Vicario suo, vel alio seniori onus impertiri audiendis conuersis, & oblatis, illos proponat. Huius autem oneris distributionem maturo consilio, & discusso negotio Abbas decernat; sciens proculdubio hanc esse summam rerum, quarum rationem Deo Opt. Max. redditurus est. Propter quod sacros canones sequatur: Et quod obseruat sancta Mater Ecclesia ipse obseruet, & faciat. Constituat etiam sæcularium per annum, siue laicorum aduenientium confessores, secundum formam, & ordinem sacri Concilij. Ordinet etiam, qui hospites aduenientes comitentur, ac benignè suscipiant, & venerentur: necnon per loca visenda perducant. Cui studio summoperè incumbendum monemus, precamurque accuratius. Confessionum autem audiendarum præfixum iam tempus statuat monachis ipsis; vt videlicet octauo quoque die, qui non fuerint sacerdotio insigniti, omnino recurrant ad pœnitentiæ fontem, & abluantur. Qui verò neglexerint, & terminum prætermiserint, puniantur. Possit tamen consensu suorum superiorum; si honestam causam exposuerint; absque pœna plus vltra differre. Sacerdotes verò, qui saltem semel in hebdomada missarum sacrificium debent pro Religione sancita offerre; non oportere ducimus aliter instruere. Iam satis monitos esse volumus, vt mundos ad offerenda se conferant sacrificia. Hortamur nihilominus prælatos, & locorum superiores; vt longè maiorem curam rebus adhibeant spiritualibus, quàm quibuisnis actionibus; ne præposterè res agatur. Porrò sacramentum Eucharistiæ semel saltem in mense omni deuotione, & mentis puritate (vt decet) qui non sunt sacerdotio donati nullatenus prætermittant: & idem faciant sacerdotes, qui vel senio confecti, vel infirmitate aliqua depressi, nequiuerint celebrare. Verum sacerdotes, qui ob causas superius enarratas, conficere nequiuerint; cùm ad sumendam Sacram Eucharistiam accesserint, ornati stolis incedant. Quam obseruationem sacerdotalis dignitatis in quinta feria maioris hebdomadæ cùm omnes recipiunt a Patre Monasterij sacramentum; volumus etiam retineri. Tempore autem Aduentus, & Quadragesimæ clerici, conuersi, & oblati teneantur singulis dominicis diebus sanctissimam Eucharistiam sumere, iuxta antiquam ordinis nostri consuetudinem. Vt verò integrè Regula sancta, traditionesque nostræ seruentur, ordinet Abbas; vt statutis quibusdam diebus, vel ad mensam, vel post nonam legantur: ita vt quater in anno recitentur.

QVA-

QVALES ESSE DEBEANT CELLERARII, & Magistri Nouitiorum. Cap. XVII.

Cellerarius Monasterij eligatur, qui sit sapiens, maturus moribus, sobrius, non multum edax, non prodigus: curam gerat de omnibus rebus Monasterij; nihilque sine iussione Abbatis (vt patet in Regula Beatiss. Patris nostri Benedicti) faciat. Supellectili domus vacet; nihilque ducat negligendum. Item infirmorum, infantum, senum, hospitum, pauperumque omni cum sollicitudine curam gerat. Admonemus tamen omnes Cellerarios districtè præcipientes eis; vt curam quàm maximam adhibeant in libris suis conscribendis: vt introitus, ac exitus pari ratione iustæ, ac sinceræ sint clausulæ. Et sub pæna priuationis eorum officij, teneantur singulo mense rationes suas coram Abbate, & deputatis recognoscere: vt ita res domesticæ fidelius tractentur. Qui quidem Cellerarij retineant in Ecclesia tertium secundi chori subsellium. Officium verò Magistri illud esse declaramus; vt vbi ab Abbate nouitiorum cura sibi assignata fuerit; omni cum charitate, ac modestia, summaque discretione illos regat, & custodiat: eosq; tum bonas literas, & sanctas, tum verò optimos mores doceat. Nec illis Regulam, traditionesque nostras exponere negligat. Possit quoque illos delinquentes verberare (regulari tamen disciplina, & modo honesto citra iram) pro seruanda tamen concordia, omnes tam Magister, quam nouitij loci Prælato obediant: & sine illius licentia non liceat Magistro suis discipulis edendi, siue bibendi, aut aliud aliquid agendi copiam facere. Confessiones eorum octauo quoque die saltem audiat: licet magis vtile, & laudabile esset; si id bis in hebdomada agere curaret: vt in conspectu Dei puriores apparere mererentur; Et aduertat Magister: vt ab eis perpetuò, & maximè nocturnis horis (nisi ille permittat) seruetur silentium. Caueat præsertim, ne strepitus, aut clamores audiantur in dormitorio. In Ecclesia autem tertium primi chori subsellium teneat: vt oneri succedat honos.

SACRISTAE QVALES ESSE DEBEANT. Cap. XVIII.

Eligantur Sacristæ, qui sint vigiles, & prudentes; qui probati nominis, & famæ bonæ apud omnes sint: non pigri sint, sed sollicitè curent, quæ sibi committuntur. Sint fideles, si qua elargiuntur. Et ante omnia sæcularium

commmer-

commercia deuitent; ne propter facilitatem conuersationis eorum, scandala oriantur. Aduertant præcipuè, vt sacra vasa sint semper mundissima: vestes absque macula (quamuis minima) non laceræ, non segniter compositæ. Horas verò hoc modo partiantur. Vesperarum hora dici vigesima, completorij tertia supra uigesimam. Matutinorum verò officia æstiuo tempore, significent ad horam quintam; hyemali autem ad octauam, iuxta textum Regulæ; vt Prophetæ illud implere videantur. Media nocte surgebam ad confitendum tibi. In horis autem primæ, tertiæ, sextæ, & nonæ significandis, communem sequantur morem: & omnia cum commissione Abbatis faciant. Ab Idibus autem Septembris vsque ad Pascha, post expeditionem sacrificij maioris, horæ vnius spatium, ad tertiam vsque horam silentio ti ansigatur, priuatis vel lectionibus, vel orationibus incumbendo. Sed si æstiuum fuerit tempus; expedita hora sexta, ad prandium se conferant: post quod silentium seruabitur: & post eandem horam sextam, si ieiunium celebratur; itidem silentium fiat. Quo etiam tempore ieiunij tam in æstate, quàm in hyeme hora completorij detur signum; vt omnes in cœnaculum conueniant, ad audiendas sanctorum Patrum collationes: vnde ordine ad Ecclesiam procedant. Interim verò dum lectio recitatur (sicut antiquitus extat ordinatum) benedictio uini per hebdomadarium fiat hoc modo. Largitor omnium bonorum benedicat potum seruorum suorum. ℟. Amen. Et ita minister ter circunferat vinum: quo hausto, nihil amplius gustent. In festis verò solemnibus ad horam vesperarum, ac matutinorum fiat trina omnium campanarum pulsatio, socio sacristæ, omnibusque oblatis ferentibus auxilium; Et præcipuè nocturnis horis. Ad missas autem solemnes vna tantùm, sed omnibus campanis simul. Reliquis autem diebus in quaque horarum significatione fiat, pro vt continetur in libro; qui tractat de cærimonijs ordinis nostri. Aduertat insuper, & inuigilet Abbas; ut fores Ecclesiæ sint (præcipuè nocturno tempore) bene clauibus obfirmatæ: ne propter incuriam, & negligentiam sacristæ damno, & dedecore afficeremur. Ad abundantiorem autem cautelam, volumus, vt mox clausis vesperi Ecclesiæ ianuis assignentur claues Abbati, vel, cui ipse commiserit.

MODVS VISITANDI CONGREGATIONEM. Cap. XIX.

MOdus visitandi ordinem nostrum talis est; vt bis per annum Monasteria singula visitentur ordinariè: Quæ quidem ab Abbate loci (etiam visitari si opus fuerit) debent; præter illam, quam supra meminimus visitationem: quæ

quæ in vno quoque nostri ordinis Monasterio ante recitationem nouæ familiæ fieri solet. His autem statutis temporibus visitationes institui ab Abbate Generali debent; post Natiuitatem videlicet Beatæ Mariæ Virginis: & post Domini Epiphaniam. Distributio autem visitationum, vt bini mittantur; ad solum Generalem spectat: qui quidem totam Congregationem, præter Siciliam, quæ longè distat, ac periculosa est; in suo biennio, nisi à maiori negotio libertatem, & vniuersale commodum Congregationis concernenti, impeditus fuerit; visitare debet. Cum verò ipse visitauerit: pro decoro officij resideat in sua dignitate, & duo alij Visitatores officium exequantur: nisi forte aliter ei visum fuerit, vt se negocio ingerat. Illi tamen omnia ad Generalem passim deferant, & eius consilio in omnibus vtantur. Abbas Generalis (vt est superius dictum) dignitatis locum vbique retineat, & signa quæque faciat præeminentiæ; assistat in primo primi chori subsellio: Prælatus verò loci proximè sequatur. Visitatores autem in ipso visitationis actu, superiores omnibus vbiq; locorum existant, & primum secundi chori subsellium teneant, atque interim ab Abbate loci primum dextri chori subsellium reuerentiæ ergo vacuum relinquatur Visitatoribus coram existentibus: nisi fortasse Abbates illi fuerint, qui Abbatiatus Generalis dignitatem aliàs fuerint adepti. Qui tamen facto signo reuerentiæ, in loco primi subsellij remaneant. Ipsis verò Visitatoribus is honos, atque ea reuerentia habeatur, quæ tantis viris tali Magistratu præcellentibus, habenda est: ac tum præsertim, cum ad eorum conspectum monachi se conferunt visitationis tempore: quibus tam sacerdotes, quàm clerici, illi quidem stantes, hi verò genuflexi, aperto capite modestè astent; ac omni officiorum genere humillimè eos colant, & venerentur. Deuenientes autem ad actum visitationis, in primis coadunatis monachis benedictionis munere nomine Abbatis Generalis benignè impenso; senior, qui fuerit, causam aduentus sui omnibus aperiat; eosque ad opera charitatis, obedientiæ, & castitatis amplexanda suadeat. Et ante omnia illos monere studeat: vt si qua occurrerint emendanda, alter in alterius salutem referat; seruato semper textu Euangelij, vbi ait. Si peccauerit in te frater tuus, vade, & corripe eum inter te & ipsum solum. Et vt tutius relationes habeantur, volumus: vt illæ secretæ teneantur: & nulli penitus, nisi Abbati loci (si opus fuerit) & Generali, cui nihil occultum esse debet, semper referantur. Et nemini liceat aliquid de fratre suo, quod aliàs ab Abbate emendatum fuerit, prodere. Deinde detestari incipiat vitium (vt solitum est) proprietatis. Verum antequàm munus officij exercere incipiant, Sanctissimum Sacramentum de more visitent, omnibus prorsus monachis monasterij astantibus summa cum reuerentia; atque diligenter

inspiciant: an summo cum decoro seruetur: si infra quindecim dies (pro vt ordinatum fuit in Capitulo Generali, & calculis secretis obtentum) innouetur: Si vas mundissimum, si locus congruus, & supra modum honestus sit. Videantque postea altaria singula, & calices, & sacerdotalia indumenta, & quæcumque alia ad sacratissimas missas celebrandas attinent: & magno studio dent operam: ne sacræ res vllo pacto negligantur. Visitent deinde monachos seorsum singulos; à minimisque incipiant: & perquàm diligentissimè inquirant; an Prælatus omnia secundum Deum, Regulamq; sanctam, & traditiones Patrum disposuerit agenda: quomodo rationum tenuerit libros; et Monasterij substantia, in Dei laudem, pauperumque, & hospitum sustentationem distributa fuerit: & quæ fuerit Magistrorum cura erga nouitios. Et si qua videbuntur corrigenda, corrigant; nemini parcentes: nec Prælatis quidem. Nam si eos suspendendos esse ab officio iudicauerint; secum, vbi Generalis Abbas residet, ducant. Cæteros verò officiales, si priuandi erunt; cum voluntate Generalis priuent. Et si quos amouendos duxerint; amoueant. In secundis verò visitationibus libellos secum deferant; in quibus omnes familias, quas visitauerint, nouitios nuper admissos: nec non professionis diem, rationes itidem Monasterij; Data, & accepta cuiuscunq; nostri loci adnotent: ne confusio in ordine, vt sæpius contigit, oriatur. Si cui verò indulgentias concesserint, in scriptis relinquant; Appositione tamen sigilli dignitatis munitas: vt veritas rei pateat. At vbi visitationes absoluerint; conuocent omnes ad solitum Capituli locum; dato prius triplici (vt moris est) pulsationis signo: vbi quæ publicè commissa fuerint manifestè accusent: quæ verò laude digna inuenerint, summoperè extollant: vt virtus laudata crescat. Errata verò per secundum Visitatorem referenda esse declaramus (hoc tamen Visitatoris iussu senioris) Attamen tam primæ actioni visitationis, quàm secundæ, vbi munus exercuerint: Prælatus loci, si Visitator fuerit, aut aliàs Generalatus dignitate insignitus, vt intersit; non refert. Et admoneantur omnes, vt pro Ecclesia sancta Dei, pro summo Pontifice, pro Protectore nostro, pro Generali Abbate, pro eius collegis, & vniuersa Congregatione orent ad Dominum: vt totius Religionis Christianæ, & nostræ pariter res prosperè cedant. Tandem recognitis publicis, quæ publicè recognoscenda erant: & occultis delictis, occultè compositis, facto signo, prostrati omnes humi procumbant, expectantes pœnæ declarationem à secundo infligendæ Visitatore, pro vt delinquentium merita exegerint. Sin autem Psalmorum pœnitentialium ordinariam: quam quidem pœnitentiam arbitrio superioris loci dicendam (modo infra quindecim dies persoluatur) relinquimus. His peractis; absolutionis munus de reatibus max accipiant; iuxta consuetam, & solitam formam:

Sed

Sed per Reuerendos Patres Reformatores delectos (vt diximus cap. 3. partis huius) secreto fuit scrutinio obtentum, Vt Abbas Generalis semel tantum in suo toto biennio mittat Visitatores idoneos ex prouincijs, quæ sunt citra pharum, ad visitandum Monasteria insulæ Siciliæ; quod quidem suo arbitrio faciat, vel primo, vel secundo anno sui Abbatiatus. Eo verò anno, quo Visitatores exteros non destinabit; pro visitatione dictorum Monasteriorum, mandet per literas; ut Abbates eorundem Monasteriorum alter alterius cœnobium cum socio per Abbatem Generalem deputato visitent: idest Abbas Sanctæ Mariæ in nemore cum socio monasterium Panormitanum; & Abbas Panormitanus cum socio prædicto Monasterium Sanctæ Mariæ ad nemus: & ambo simul prædicti Abbates visitent monasterium Marinei: quod munus iniunctum fideliter, ac diligenter exequi debeant; atque de omnibus à se gestis Abbatem Generalem faciant certiorem. Teneantur autem prædicta Monasteria soluere Visitationum Taxas annis singulis, ac si Visitatores mitterentur: Similiter cætera onera, & solutiones Congregationis. Insuper præfati Reuerendi Patres decreuere, vt Monasteria Sicula non teneantur soluere pro expensis Visitatorum, qui mittuntur ex prouincijs citra Pharum, nisi ad summam Scutorum auri (quos vocant) quadraginta. Verùm si dictæ expensæ prædictam summam excesserint, totus excessus de pecunijs, & taxis Abbatis Generalis suppleatur.

LATRIA, SIVE DIVINVS CVLTVS. Cap. XX.

Ecclesiam intrantes monachi, omnes primò aqua se conspergant benedicta, præter nouitios; quos decentius illorum Magister ordine positos conspergit. Deinde genuflectant ante supremam aram, vbi veneramur Dominici corporis Sacramentum: & aperto capite orent spatio Dominicæ, & Angelicæ orationum. Postea ad Chori sua quisque loca se conferat. Aduenienti verò Prælato omnes assurgant, detecto capite: Sacerdotes autem aduenientes parte capitis ad dimidium vsque aperta, venerentur: reliquos verò capitis tantùm nutu. Si consederint, assurgant in superiorum consessu: nec resideant, priusquàm illi. Qui serò aduenerint, post aræ venerationem, choro se inclinent; præter chori superiorem. Si verò aduentus post primi psalmi in quolibet officio expletionem fuerit; non possit quisquam genuflexus surgere, nisi prius accepto signo à superiore: & tunc primùm facta capitis ad partem chori alteram demissione pro accepta gratia, eo modo ad subsellium se recipiat. In subsellijs autem summa, ac deuota veneratione consistant,

sistant, oculorum aciem nullibi habentes; sed tantum mentis intuitu sursum intendentes, & officij sacra sensa animo secum deuoluentes, promant verba sonora, & concordi voce; non concussa, non concita, non demum, vel parum lasciuiente. Si quis in aliquo defecerit, vel etiam pauxillum errauerit; telluris faciem summis contingat digitis: & errorem significans, ad cætera sese expergefaciat. Possint in longa psallendi mora aliquantisper subsellijs honestè tamen, & summo cum decoro incumbere; præterquam vbi Cantica, Magnificat, & Benedictus, Nunc dimittis, & Lectio itidem Euangelica recitantur: quandoquidem omnino volumus, tunc temporis omnes pedibus consistant; & capite penitus aperto: quam obseruationem ita consistendi à iunioribus continuam volumus retineri: quò honestis moribus assuescant, donec ad gradum peruenerint sacerdotij. Et tam conuersi, quàm oblati, ne ab officio vacent; pro qualibet horarum canonicarum septies recitent orationem Dominicam, & totidem Salutationem Angelicam: pro Vesperis verò bis septies; & pro matutinis quater septies. Et illi quidem ad matutinum Conuentum teneantur accedere; & si negligenter se gesserint; à superioribus loci corripiantur, & cogantur adesse: nisi hora illa occupati fuerint in aliquo sibi demandato opere. Porrò cætera vniuersa ad Diuinum officium spectantia, seruentur, & fiant in singulis Monasterijs nostræ Congregationis ab omnibus, & singulis monachis, pro vt in antiquis Constitutionibus ordinis nostri continetur: nec non in libro, qui de nostris tractat cærimonijs.

DE MEMORIA DEFVNCTORVM. Cap. XXI.

MEminisse debent omnes, quod scriptura Diuina dicit: Eadem mensura, qua mensi fueritis, remetietur vobis: quare si obsequia orationum defunctis libenter præstiterimus; nobis quoque, qui residui sumus; post hanc vitam à superstitibus auxilia impendi, non dubitabimus. Ea propter, vt vnusquisque certò sciat quid, vel quando orandum pro defunctis sit; ordinem rei studiosè apponimus: vt absoluto Capitulo tam Generali, quàm intermedio, statim, cùm ad loca sua peruenerint Prælati, ordinent; vt decantato prius mortuorum officio, Missa solemniter pro vniuersali memoria tam Monachorum, quàm benefactorum, & deuotorum ordinis; sed pro eis præcipuè, qui, vel quæ obtinuerunt literas participationis orationum ab ordine nostro; Missa inquam cum ministris nigris vestibus indutis celebretur.

bretur. Singuli autem Sacerdotes debeant dicere tres Missas; Clerici verò ter dicant officium mortuorum: conuersi, & oblati ter centies Pater noster, & Aue Maria, Requiem æternam in finem cuiuslibet adiungentes. Cùm verò contigerit mori aliquem de nostris Monachis, siue nouitijs, siue oblatis, vel ex benefactoribus, aut ex habentibus literas participationis; præter illa, quæ Abbas Generalis imposuerit in Capitulo Generali, vel intermedio; Et præter Missas sepulturæ, & exequias factas in loco, vbi fuerit defunctus, vel defuncta: & Missas Sancti Gregorij, quæ loci quisque Prælatus curet celebrentur pro anima defuncti, vel defunctæ, incipiendo statim die sequenti post obitum eius: singuli Sacerdotes quamprimum nuncium acceperint de obitu Monachi, vel Monialis, ter sacrificium offerant pro singulis defunctis. At Clerici ter mortuorum integrum officium: Conuersi verò, & Oblati ter centies Pater noster, & Aue Maria, cum Requiem æternam in fine cuiuslibet dicant. Declaramus insuper Abbatem illius loci, vbi ex hac vita migrauerit Monachus, vel monialis, debere in primis Abbatem Generalem commonefacere; à quo facilè omnes admoneri poterunt, vt absque mora sacrificium pro illius anima quamprimum offeratur; cantata tamen mortuorum (vt moris est) vigilia. Ordinamus etiam (sicut obtentum fuit in Capitulo Generali) quod quater in anno in perpetuum deuota, & solemnis memoria anniuersaria fiat defunctorum; hoc modo videlicet: quod in prima feria, quæ magis commoda fuerit post quatuor tempora Pentecostes, fiat pro animabus Monachorum nostri ordinis, & oratio erit Deus, qui inter Apostolicos. Post verò quatuor tempora mensis Septembris fiat pro animabus omnium parentum, & affinum fratrum nostrorum. In prima autem feria, quæ magis fuerit commoda post quatuor tempora Decembris, fiat pro animabus omnium benefactorum ordinis: in quibus supradictis duobus sacrificijs, oratio erit Deus veniæ largitor. Cæterùm post quadragesimæ tempora offeratur sacrificium pro omnibus defunctis, & oratio erit. Fidelium Deus: in quibus omnibus cantetur vigilia mortuorum secundum consuetudinem ordinis nostri: & quilibet Sacerdos debeat (nisi legitima causa præpeditus fuerit) qualibet dictorum dierum dicere Missam mortuorum; quod si præpeditus esset; debet supplere alia die. Quilibet autem Clericus officium mortuorum integrè; Conuersi verò, & oblati quinquagies Pater noster, & Aue Maria cum Requiem æternam, vt supra. Et quoniam olim decretum fuerat, vt particulare sacrificium pro quibusdam summis Pontificibus, & alijs principibus de nobis bene meritis offerretur; quod nimis onerosum, & pene impossibile ad persoluendum erat: diffinitum fuit in Generali Capitulo, vt pro animabus sanctissimorum Pontificum Gregorij XI. Clementis VI. Iulij II.

Clemen-

Clementis VII. Pauli III. Iulij III. & aliorum de ordine nostro benemeritorum fieret anniuersarium: eo quod dicti summi Pontifices ordinis nostri amantissimi plurima nobis, & vtilissima priuilegia, multasque gratias spirituales indulserunt. Et tale anniuersarium pro primis duobus Pontificibus, statutum est, & præceptum fieri cum omni solemnitate, & deuotione prima feria post festum Diui Gregorij magis commoda. Post festum verò Beatæ Catherinæ pro anima Serenissimi Alphonsi Aragonij Regis Neapolitani; qui multis, ac magnificis beneficijs nostrum ordinem, non solum auxit, sed incredibili sua quadam nobiscum consuetudine decorauit; vbique fiat anniuersarium solemne celebri sacrificio, ac summis animorum affectibus; cum primum commodius fieri poterit. Iulij II. memoriam fælici volumus recordatione celebrari post octauam sanctorum omnium. Hic enim amplissimis priuilegijs ordinem ita illustrauit: atque ad sedis Apostolicæ libertatem redegit; vt meritò illum ordinis Parentem nuncupemus. Pro anima autem Clemen. VII. post octauam Epiphaniæ Domini fiat officium. Post festum verò sancti Martini fiat anniuersarium solemne pro anima Pauli III. Pro recordatione autem fælicissima Iulij III. Pontificis Max. anniuersarium celebretur post festum Beati Lucæ Euangelistæ. Ordinamus insuper, atque inuiolabiliter obseruari præcipimus; vt ab vniuersis totius ordinis Monasterijs anniuersarium solemne in perpetuum pro nostræ Congregationis Illustriss. Protectoribus post festum conuersionis Beati Pauli celebretur. Declaramus etiam, quod in singulis Monasterijs nostris, quandocumque Illustrissimi Protectores nostri è vita decesserint; solemne fiat officium pro anima ipsorum eò modo, quo fieri consueuit pro monachis ordinis nostri. Itemque Monasteria nostra sita, vbi illi è vita migrabunt; teneantur solemne sacrificium pro ipsis offerre, & Missas S. Gregorij celebrare: quod si nullum ibi fuerit Monasterium ordinis; Montolineti locus principalis teneatur ad omnia prædicta. Denique admonemus Prælatos omnes; vt quàm maximam curam benefactorum ordinis gerant; præcipientes, vt quilibet eorum habeat aliquo competenti in loco affixas benefactorum tabulas, iuxta ordinis antiquam consuetudinem: vt inde facilius benefactores perpetuæ commendentur memoriæ; quod si neglexerint, sciant, ad quos id spectat, se aliqua pœna plectendos.

DE

DE SVSCIPIENDIS LAICIS AD ORDInem nostrum; & profitendi forma. Cap. XXII.

ET si omnis ætas ad seruiendum Deo apta eße conceditur, sicut paradigma illud nobis Euangelicum apertißimè demonstrat, vbi per horas gradus hominum intelliguntur; Adolescentiæ tamen ætas eò libentius admitti solet, quò magis idonea ad imbuendos bonos mores eße percipitur. Quapropter si qui sanctum nostræ Congregationis habitum quæsierint (vt Beatiß. Pater noster Benedictus tradit) non ita eis facilis tribuatur ingreßus. Sed (vt ait Ioannes Apostolus) probentur spiritus, si ex Deo sunt. Idcirco admonemus omnes Prælatos, *vt grauißimæ huic rei maxima impendatur cura: ne in nostram societatem admittantur inepti; præsertim quos pati defectum natalium constabit. Cum verò hæc omnia accuratè examinauerint; difficultates, ac discrimina interponant per plurimos dies quatenus constantiæ, confirmatiq; animi periculum faciant. Si autem illos in suo perstare proposito viderint; aßignentur Nouitiorum Magistro, qui eis iuxta textum Regulæ, dura, & aspera per quæ itur ad Deum, prædicet. Et si promiserint perseuerantiam; legatur eis integrè Regula Beatißimi Patris nostri Benedicti; & dicatur eis. Ecce lex, sub qua militare debetis: si potestis obseruare, ingredimini: si verò non, liberi discedite. Et cum satis prædicatum fuerit, tum priuatim, tum publicè ad capitularem locum deducantur, vbi genuflexi petitionem suam humiliter, & deuotè exponant. Prælati verò postquam admonitorium sermonem habuerint; ipsos ante altare maius oratum dimittant. Et cum secum deliberauerint, per fabas secretas (prout multis abhinc annis per Generale Capitulum obtentum fuit) de more negotium tractent. At vbi in ordinem nostrum suscepti, vel per maiorem partem admißi fuerint; tunc Abbas stato die, qui sit commodus illi, Magistro imponat; vt illos ad Ecclesiam ducat: qui ante altare accedentes ad pedes Abbatis genuflexi audiant, quæ ipse monitario sermone dicere disposuerit: & postquam sermonem compleuerit; erigentes se vnà cum astantibus monachis genua flectentes dicant. Veni Creator. Aue maris stella, & Benedixisti Domine terram tuam, cum Gloria Patri. Kyrie. Christe Kyrie.* Pa*ter noster. ℣. Et ne nos. ℟. Sed lib. ℣. Suscipe seruos tuos in bonum. ℟. Non calumnientur illis superbi. ℣. Mitte eis Domine auxilium de sancto. ℟. Et de Sion tuere eos. ℣. Domine exau. ℟. Et clamor. ℣. Dominus vob. ℟. Et cum sp.*

Oratio.

DEus, qui corda fidelium sancti Spiritu illustratione docuisti; da nobis in eodem spiritu recta sapere, & de eius semper consolatione gaudere.

Oratio.

COncede nos famulos tuos quæsumus Domine Deus perpetua mentis, & corporis sanitate gaudere; & Gloriosæ Beatæ Mariæ semper virginis intercessione à præsenti liberari tristitia, & æterna perfrui lætitia.

Oratio.

DEus, qui Christianam familiam Benedicti Sanctissimi miraculorum floribus roboras, doctrinæ, virtutumq; fructibus instruis: Da, vt quem veneramur memoria, eius imitemur vestigia, & sic ad Paradisi gaudia misericorditer perducamur. Per Dominum.

Quibus ritè perfectis, Abbas illos denuò interroget, & diligenter inquirat; an velint in suo sancto proposito perseuerare: quos perseuerantes in sua voluntate cognoscens; eos exuat vestimentis sæcularibus dicens. Exuat vos Dominus veterem hominem cum actibus suis. Postea induat habitum, & induendo dicat. Induat vos Dominus nouum hominem: qui secundum Deum creatus est in iustitia, & sanctitate veritatis: & illis nomen imponat ad libitum. Vestes verò illorum seruentur per annum probationis: vt si forte defecerint à proposito; vel (quod absit) extra Congregationem propter eorum prauæ vitæ merita expulsi fuerint; decedentes honestius abeant. Alter autem alterum præcedere debet secundum vocationum tempus: vt si duo vnà conuenerint, qui primus habitum sumpserit, primus sit in ordine. Notetur huius mutationis dies: vt inde anni terminus incboetur. Cum verò nouitius ad anni terminum probationis peruenerit; paucis ante diebus in Capitulo coram omnibus genuflexus suæ professionis petitionem exponat: qua exposita, Abbas, siue loci superior sermone habito; quo confirmatio voluntatis cognosci possit; si perstiterit; oratum dimittat. Ipse verò cum cæteris apertis votis deliberet; & ad professionem admittat, audita prius, & ante omnes Patris Magistri, qui illius curam habuit, sententia: post quem alij sequentur. At si fuerit per maiorem partem admissus modo, & forma infrascriptis, à loci Prælato recipiatur; & vestes eius, quæ hactenus fuerant seruatæ, pauperibus erogentur. Cùm Nouitius ab Abbate, siue Vicario (si ille absfuerit) recipiendus erit; tunc per Magistrum nouitiorum, siue per quem Abbati videbitur cum ministris solemniter indutis missa cantabitur; & dicto offertorio, professurus ad altare maius accedat: &

supplex

supplex Sanctissimæ communionis tempus expectet. Et Sacerdos sumpto Sacramento communicet professurum. Post celebrationem verò Missæ, ille ad pedes Abbatis se constituat ante altare; cui quæ ad rem pertinent, prædicet. Sed postquam ipsum firmum, & stabilem Abbas inuenerit; ad primum gradum maioris altaris illum dimittat: vbi annuente Abbate, humiliter, & deuotè coram altari in præsentia dicti Abbatis genuflexus, & aperto capite legat petitionem suæ professionis, vel sua manu scriptam, vel ab alio, quem ipse rogauerit, si ipse nescierit literas ritè formare; petitionis autem forma talis est. Ad laudem Virginis Mariæ. Ego Dominus. N. filius. N. de tali loco, constitutus in Ecclesia talis sancti, vel sanctæ Congregationis Montoliueti; ante altare maius flexis genibus, & aperto capite coram Deo, & Beatissima Dei genitrice Maria, & Beato Patre nostro Benedicto, ac sanctis; quorum reliquiæ hic sunt, & sanctis omnibus: in præsentia Reuerendi Patris Domini. N. de tali loco, huius Monasterij Abbatis Dignissimi recipientis me vice, & nomine Reuerendissimi in Christo Patris Domini. N. de tali loco, dictæ Congregationis Abbatis Generalis Dignissimi, Promitto stabilitatem perpetuam, conuersionem morum meorum, & obedientiam secundum Regulam Beati Patris nostri Benedicti. In quorum fidem hanc schedulam manu propria scripsi, vel scribi feci (si ipse non scripsit), & signo sanctæ Crucis muniui. Anno Domini Millesimo, &c. die tali, talis mensis. Cum perlegerit ponat eam sua manu super altare. Deinde ad eundem gradum reuersus dicat hunc versum. Suscipe me Domine secundum eloquium tuum, & viuam: & non confundas me ab expectatione mea. Quo ter dicto, & à fratribus repetito, iungatur Gloria patri alterna vice dictum: post accedens procumbat ad pedes cuiusq; monachi; & pro se orari ab eis petat. Interim a monachis recitetur Psalm. Miserere mei Deus. Deinde Kyrie. Christe. Kyrie. Pater noster. ℣. Et ne nos inducas in tentationem. ℟. Sed libera nos à malo. ℣. Saluum fac ser. ℟. Deus meus sp. ℣. Esto ei Domine. ℟. A facie inimici. ℣. Nihil proficiat inimicus in eum. ℟. Et filius iniquitatis non apponat nocere ei. ℣. Domine exaudi orationem meam. ℟. Et clamor meus ad. ℣. Dominus vobiscum. ℟. Et cum sp. Ille verò genuflexus ante altare mente oret. A Sacerdote verò cantu dicantur orationes infrascriptæ à sanctis Patribus institutæ.

Oratio.

DEus indulgentiarum Pater, qui seueritatẽ tuæ districtionis temperans, indulsisti; ne filius portet iniquitatẽ Patris: & qui mira dispensatione malis benè

vtens, tuæ dignationis gratiam per eos frequenter operaris: quæsumus Clementiam tuam; vt huic famulo tuo non obsistat, quod habitum Religionis per nos accipit, sed ministerium, quod per nos exterius exhibetur, per donum sancti Spiritus exequatur. Per Dominum nostrum. ℟. Amen.

Oratio.

DEus, qui per coæternum tibi filium cuncta creasti; Qui mundum peccatis inueteratum per mysterium Incarnationis suæ renouare dignatus es: te supplices exoramus: vt sancti Spiritus gratiam super hunc famulum tuum abrenunciationem sæculi profi entem, clementer digneris effundere: per quam spiritu mentis suæ renouatus, veterem hominem cum suis actibus exuat; & nouum, qui secundum Deum Creatus est, induere mereatur. Per eund. Christum Dominum nostrum. ℟. Amen.

Oratio.

DOmine Iesu Christe, qui es via, sine qua nemo venit ad Patrem; quæsumus benignissimam clementiam tuam: vt hunc famulum tuum à desiderijs carnalibus abstractum, pariter in disciplinam Regularem inducas: & qui peccatores reuocare dignatus es, dicens; venite ad me omnes qui laboratis, & onerati estis; & ego reficiam vos, præsta: vt hæc vox inuitationis tuæ, ita in eo conualescat; quatenus onera peccatorum deponens; & quàm dulcis es gustans, tua refectione sustentari mereatur: & sicut attestari de tuis ouibus dignatus es; eum inter oues tuas agnosce; vt & ipse te agnoscat, & alium non sequatur; sed te: neque audiat vocem alienorum; sed tuam, qua dicis. Qui mihi ministrat, me sequatur. Qui viuis. ℟. Amen.

Oratio.

SAncte Spiritus, qui te Deum, ac Dominum reuelare mortalibus dignatus es; immensam tuæ benignitatis gratiã postulamus: vt sicut vbi vis, spiras; sic huic famulo tuo effectum tuæ benedictionis indulgeas. Et quoniam tua sapientia est conditus, tua quoq; prouidentia gubernetur; quem iuxta consuetam gratiam vnctio tua de omnibus doceat: & per intercessionem Beatissimi Patris nostri Benedicti, quem præcipuum sanctæ huius institutionis latorem dedisti; necnon & illorum sanctorum, ad quorum nomina petitionem facit; eum à vanitate veraciter conuerte: & ab eo omnium peccatorum fasciculos deprimentes propitiatus dissoluens, eum ad obseruantiam huius sancti propositi, sic certatim fac feruere: vt in tribulationibus, & angustijs tua indeficienti consolatione valeat respirare; & piè, ac iustè per veram humilitatem, atq; obedientiam in firma charitate fundatus, quod te donante

promisit,

promisit, felici perseuerantia prosequatur. Per Dominum nostrum Iesum Chr. ℟. *Amen.*

Oratio.

D*Omine Iesu Christe, qui tegumen nostræ mortalitatis induere dignatus es; obsecramus immensam tuæ largitatis Clementiam: vt genus vestimenti, quod sancti Patres ad innocentiæ, & humilitatis indicium abrenunciantes sæculo ferre sanxerunt; tu ita benedicere digneris; vt hic famulus tuus, qui eo vsus fuerit, te induere mereatur. Qui viuis.* ℟. *Amen.*

Oratio.

H*Is dictis, adoleatur tam ipse, quàm cuculla, quæ super altare prius fuerat posita; & aspergatur aqua benedicta. Inde exuat illum Abbas vestem non benedictam, pallium scilicet, & scapulare, dicens. Exuat te Dominus veterem hominem cum actibus suis: & habitum induat professionis his verbis. Induat te Dominus nouum hominem, qui secundum Deum creatus est in iustitia, & sanctitate veritatis. Indutus nouitius benedictam vestem, ponat suas inter Abbatis manus, promittens ei obedientiam secundum modum professionis suæ: & Abbas promittat illi vitam æternam. Postea ille se in terram coram altari prosternat; & panno contegatur nigro. Tunc Abbas, vel superior intonet Hymnum. Veni Creator: qui alternis vocibus concinatur. Deinde cantores dicant.* ℣. *Emitte spiritum.* ℟. *Et renouabis.*

Oratio.

D*Eus, qui corda fidelium sancti spiritus illustratione docuisti; da huic famulo tuo in eodem spiritu recta sapere; & de eius semper consolatione gaudere. Per Dominum.* ℟. *Amen.* ℣. *Dominus vob.* ℟. *Et cum sp.* ℣. *Benedicamus.* ℟. *Deo gratias.*

Post hæc Magister accedat Nouitiorum, & faciat eum surgere, atque in chorum de more collocet. Luminaria, quæ circum accensa fuerant, tanquam mortuo sæculo, qui Deo viuere cœpit, extinguantur. Ille per eum diem cucullatus incedat; & post horam nonam, media in concione genibus flexis gratias compositis verbis agat Patribus. Et Pater loci non amplius aspera; sed beatam vitam prædicet bene viuentium. Huius ille puritatis, quam professus est, & quam Eucharistiæ gratiam suscepit, assiduè recordetur.

viens, tuæ dignationis gratiam per eos frequenter operaris: quæsumus Clementiam tuam; vt huic famulo tuo non obsistat, quod habitum Religionis per nos accipit, sed ministerium, quod per nos exterius exhibetur, per donum sancti Spiritus exequatur. Per Dominum nostrum. ℟. Amen.

Oratio.

D*Eus, qui per coæternum tibi filium cuncta creasti; Qui mundum peccatis inueteratum per mysterium Incarnationis suæ renouare dignatus es: te supplices exoramus: vt sancti Spiritus gratiam super hunc famulum tuum abrenunciationem sæculi profitentem, clementer digneris effundere: per quam spiritu mentis suæ renouatus, veterem hominem cum suis actibus exuat; & nouum, qui secundum Deum Creatus est, induere mereatur. Per eund. Christum Dominum nostrum. ℟. Amen.*

Oratio.

D*Omine Iesu Christe, qui es via, sine qua nemo venit ad Patrem; quæsumus benignißimam clementiam tuam: vt hunc famulum tuum à desiderijs carnalibus abstractum, pariter in disciplinam Regularem inducas: & qui peccatores reuocare dignatus es, dicens; venite ad me omnes qui laboratis, & onerati estis; & & ego reficiam vos, præsta: vt hæc vox inuitationis tuæ, ita in eo conualescat; quatenus onera peccatorum deponens; & quàm dulcis es gustans, tua refectione sustentari mereatur: & sicut attestari de tuis ouibus dignatus es; eum inter oues tuas agnosce; vt & ipse te agnoscat, & alium non sequatur; sed te: neque audiat vocem alienorum; sed tuam, qua dicis. Qui mihi ministrat, me sequatur. Qui viuis. ℟. Amen.*

Oratio.

S*Ancte Spiritus, qui te Deum, ac Dominum reuelare mortalibus dignatus es; immensam tuæ benignitatis gratiã postulamus: vt sicut vbi vis, spiras; sic huic famulo tuo effectum tuæ benedictionis indulgeas. Et quoniam tua sapientia est conditus, tua quoq; prouidentia gubernetur; quem iuxta consuetam gratiam vnctio tua de omnibus doceat: & per intercesßionem Beatißimi Patris nostri Benedicti, quem præcipuum sanctæ huius institutionis latorem dedisti; necnon & illorum sanctorum, ad quorum nomina petitionem facit; eum à vanitate veraciter conuerte: & ab eo omnium peccatorum fasciculos deprimentes propitiatus dissoluens, eum ad obseruantiam huius sancti propositi, sic certatim fac feruere: vt in tribulationibus, & angustijs tua indeficienti consolatione valeat respirare; & piè, ac iustè per veram humilitatem, atq; obedientiam in firma charitate fundatus, quod te donante*

promisit,

promisit, felici perseuerantia prosequatur. Per Dominum nostrum Iesum Chr. ℟. *Amen.*

Oratio.

D*Omine Iesu Christe, qui tegumen nostræ mortalitatis induere dignatus es; obsecramus immensam tuæ largitatis Clementiam: vt genus vestimenti, quod sancti Patres ad innocentiæ, & humilitatis indicium, abrenunciantes sæculo ferre sanxerunt; tu ita benedicere digneris; vt hic famulus tuus, qui eo vsus fuerit, te induere mereatur. Qui viuis.* ℟. *Amen.*

Oratio.

H*Is dictis, adoleatur tam ipse, quàm cuculla. quæ super altare prius fuerat posita; & aspergatur aqua benedicta. Inde exuat illum Abbas vestem non benedictam, pallium scilicet, & scapulare, dicens. Exuat te Dominus veterem hominem cum actibus suis: & habitum induat professionis his verbis. Induat te Dominus nouum hominem, qui secundum Deum creatus est in iustitia, & sanctitate veritatis. Indutus nouitius benedictam vestem, ponat suas inter Abbatis manus, promittens ei obedientiam secundum modum professionis suæ: & Abbas promittat illi vitam æternam. Postea ille se in terram coram altari prosternat; & panno contegatur nigro. Tunc Abbas, vel superior intonet Hymnum. Veni Creator: qui alternis vocibus concinatur. Deinde cantores dicant.* ℣. *Emitte spiritum.* ℟. *Et renouabis.*

Oratio.

D*Eus, qui corda fidelium sancti Spiritus illustratione docuisti; da huic famulo tuo in eodem spiritu recta sapere; & de eius semper consolatione gaudere. Per Dominum.* ℟. *Amen.* ℣. *Dominus vob.* ℟. *Et cum sp.* ℣. *Benedicamus.* ℟. *Deo gratias.*

P*ost hæc Magister accedat Nouitiorum, & faciat eum surgere, atque in chorum de more collocet. Luminaria, quæ circum accensa fuerant, tanquam mortuo sæculo, qui Deo viuere cœpit, extinguantur. Ille per eum diem cucullatus incedat; & post horam nonam, media in concione genibus flexis gratias compositis verbis agat Patribus. Et Pater loci non amplius aspera; sed beatam vitam prædicet bene viuentium. Huius ille puritatis, quam professus est, & quam Eucharistiæ gratiam suscepit, assiduè recordetur.*

DE MODESTIA VESTITVS, ET VICTVS. Cap. XXIII.

Vtilitati consulere, & superfluitatem tollere volentes, statuimus; vt cuique monacho cuculla vna, tunicæ quatuor, duæ pro æstiuo, & duæ pro hyberno tempore; tunicellæ duæ, duo itidem scapularia cum tertio paulo restrictiori pro nocturnis horis sufficiant. Hyemis verò tempore, vnicuique pallium assignabitur; quò facilius possit frigoris asperitas sufferri. Idque ad Idus Maias mundum, ac defecatum vestiario, vbi reliqua conseruantur vestimenta, reddatur. Si quis verò cuculla indiguerit, sciat sibi relinquendam illius anni tunicam, vel tunicellas, & veterem cucullam restituendam. Idem sanè intelligimus de pallijs oblatorum, siue conuersorum renouandis. Cucullæ verò non comptæ ornamento, sed simplices, atque humiles omnino sint. Cæterum altero anno tunica, altero dentur tunicellæ; capellina vna lanea, pedulesque singulis annis vnicuique distribuantur. Verùm post festum omnium sanctorum hæc distributio fiat. Monachi tamen, quos intra annum transmigrare ex vno ad alium locum (vt est secretis fabis decretum) Abbas Generalis, siue Visitatores in actu visitationis iußerint; Si ante festum sanctorum omnium literæ datæ fuerint; tunc quoquò diuerterint, ab eodem loco vestimenta noua, siue tunicam, aut tunicellas recipiant. Si verò quemlibet loco suo decedere post idem solemne festum per literas imperauerint; tunc vnde discedit Monasterium ipsi nouam tunicam, seu tunicellas impendere teneatur. Et quoniam extingui penitus proprietatis vitium volumus; adhortamur omnes: vt humaniores, atq; liberaliores se Prælati locorum exhibeant. Animaduertimus enim nullo pacto monachis vnicum tantum nasitergium sufficere singulis annis. Quapropter admonemus omnes Prælatos; vt non tantum nasitergia, verum etiam alia, quæ neceßaria sunt, subministrent: vt sanctus Pater noster Benedictus præcipit. Tunicellarum verò longitudo uno palmo sub genibus protendatur. Cum monachi per vrbem incedunt, cucullati prodeant. Capellina verò tantum vtentes monachi, nullibi appareant; quòd id dedecus maximè contradicat decoris nostri instituto. Et licet oblatis ob continuam laborum operam, vsum camisiarum concedamus linearum; non possint tamen vtroque vestium genere gaudere, laneo videlicet, & lineo; sed altero accepto, alterum renuncient. Si quis autem aliorum monachorum ob infirmitatem aliquam illas induere coactus fuerit, huiusmodi indultum, nisi ab Abbate Generali obtinere curauerit, puniatur: & nulli omnino liceat aliquo vestimentorum genere vti, quo nostra Congregatio

non

non soleat vti. Omnia verò quibus vtuntur oblati vestimenta, ad medium vsque crus pertingant. Ordinamus præterea non licere oblatis neque domi, neque extra Monasterium soleis, sed calceis tantùm vti: quod si præterierint; pro prima vice semel ieiunent in pane, & aqua tantùm; quod si non destiterint, vltra supradictam pœnam, disciplina plectantur. Dum verò aliquid alicui noui conceditur; huiusmodi formam benedictionis genuflexus dicat. Benedictus Deus in donis suis, & sanctus in omnibus operibus suis, qui viuit, & regnat in sæcula sæculorum. Et Superior dicat. Amen, & benedicens concedat. Sed si neglexerit; rem illam secum humi cœnaturus, vel pransurus deferat. Cùm verò cibi in cœnam, & prandium diuidantur, omenes & singulos Prælatos monitos esse volumos; vt hisce præsertim temporibus ad prandium semper, & cœnam vbique fratribus duo pulmentaria dentur cocta; Iusculum, & quem dicunt scutellinum, additis fructibus (si adsunt) & caseo. Cæterùm panis, & vini tantum dari concedimus, quantum viro moderati animi sufficere visum fuerit. In primis autem, ac secundis mensis summum, ac perpetuum seruetur silentium. Et si quid dicendum occurrerit; signo potius quàm voce (iuxta Regulam) significetur. Nec desit continua vbique sacrarum lectio scriptuarm. Nec tamen fortuito casu qui arripiat codicem, legere audeat ibi; sed lecturus tota hebdomada, Dominica ingrediatur die. Quisquis autem ad primas mensas serò aduenerit, hoc est postquam Gloria Patri in benectiqnee recitata fuerit; se humi omnino sternat: nec inde, nisi signo à superiore acepto surgat. Idem dicimus, si ministri aliquid casu effuderint, vel fregerint, seu quid lapsum in terra fuerit. Qui verò recumbunt, aperto capite, si quid errauerint, signum faciant; quatenus à superiore benedictionis indulgentiam percipiant. Cùm de gratijs agitur, nemini, nisi illis absolutis, è cœnaculo, vel è templo exire liceat. Gratijs verò perfectis, expediantur mensæ ex his vasibus, quæ remanserint. Primas mensas acolythus verriculo purget: secundas autem qui vltimus remanserit. Extra verò cœnandi, & prandendi tempora, nulli cuipiam quidquam sumere seu cibi, seu potus citra superioris veniam liceat. ab esu verò carnium abstinendum esse à monachis (iuxta textum Regulæ) dicimus, & ordinamus. Debilibus autem, infirmis, ac senibus concedatur. Porrò qui absque licentia sui superioris carnes comederit; pro prima vice ter humi in pane, & aqua ieiunet tantùm (ad libitum superioris) secunda verò, voce illum priuandum declaramus. Verùm post vocis amissionem, si rursus idem vitij peccando commiserit, vel si eatenus vocem non haberet; per mensem carceri deputetur vice qualibet. Precipimus quoque vt in vigilia Natiuitatis Beatæ Mariæ, quam Congregatio nostra præcipuè colit, & veneratur (sicut aliàs obtentum fuit) omnes ieiu-

n ent. Inuigilentq; Prælati omnino super ieiuniorum de præcepto obseruantiam: quæ quidem si violari inuenerint, bis ieiunandum illis in pane, & aqua annunciet. Solemni autem die veneris in maiori (quam dicimus) hebdomada; quando Christi Iesu passi memoriam facimus; omnino locorum vbiq; à quibusuis cibis, præterquam à pane pro cibo, & ab aqua pro potu, vt omnes abstineant, vtique statuimus. Cui rei nullatenus à quoquam cuiusq; gradus indulgeri, præterquam infirmis, & impotentibus possit. Duos verò dies, qui quartam feriam cinerum antecedunt, omnes (vt antiquitus extat obseruatum, & propterea pro lege habitum) æquè obseruent, præcipimus, ac reliquos quadragesimæ sacratos dies. Porrò laicis, cuiuscunq; sint illi gradus, siue dignitatis, in nostris quibusuis locis carnium esum nullo modo concedi, siue apparari posse permittimus. Verumtamen si nobiscum degentes infirmitas quoque grauis incesserit (tametsi ægro id animo faciamus) concedimus tantum illarum vsum, donec conualescant, charitatis ductu; qua dicimus nihil ducendum nobis in vita antiquius.

QVID ACCIPERE DEBEANT A LOCO ALIquo recedentes; & quod capti à Piratis, vel Latronibus redimantur. Cap. XXIIII.

CVm amoueri aliquem à loco suo, siue per Abbatem Generalem, siue per Visitatores in actu visitationis contigerit; volumus, vt si prima ea fuerit mutatio in suo tempore in Congregatione, fæmoralia primum ei concedantur; deinde scapulare nouum, cothurni, pileus, caligæ, soleæ, chirothecæ, & calcaria dentur. Addaturq; ei sacculus vnus, quo res suas commodè locare possit. Cæteris verò, qui aliàs loco amoti fuerint; detur tantum scapulare (seruato nihilominus tenore Cap. 66. secundæ partis) soleæ, caligæ, & fæmoralia. Annumeret præterea eis Prælatus pecuniarum tantum, quantum posse sufficere crediderit: quarum si quid expleto itinere supererit; Prælato loci, ad quem mittitur, assignetur. Prælati verò alter alterum se per literas moneant, quid recedenti à loco deferendum concesserint, quidue tribuerint pecuniarum: vt sciant quomodo illi adeuntes, in via se gesserint. Caueant autem omnes itinerantes festis præcipuè diebus, quauis occasione nisi maxima necessitate cogente, equitare. Vbi verò applicuerint, loci illius Abbati, ac si proprius esset Abbas, obediant. At si quis in infidelium piratarũ manus, vel latronum, aut similium cuiuscunq; generis deuenerit (quod Deus auertat) ordinamus, ac statuimus, vt cõmuni pecunia ex omni loco ordinis nostri colligenda (iuxta visi-

tationum

tationum taxationes) quanto citius redimatur: & ne longa mora ille interim supplicia sustinens, deficeret; præcipimus; vt vbi primum noto loco piratæ applicuerint; Prælatus loci proximè consistentis, parata pecunia quauis via, quouis modo (etiam magna cum iactura) illum redimere debeat, & Generalem quam primum commonefacere; vt pecunia colligatur, restituenda. Aduertendum autem, quod si Prælati in prædam inimicorum deuenerint; ad locum illum, vbi præficiebantur, redimere illos pertineat. Quod si Monasterium illud talis impensæ pondus ferre non posset; tunc res per Abbatem Generalem, & Visitatores erit consideranda; atque eorum arbitrio super ea re decernendum erit. Si verò Visitator ordinis à latronibus detentus fuerit, qui quidem in actu visitationis existat; tunc Prouinciæ sibi assignatæ totum incumbat onus impensæ. Verum si illum Romam, vel alio pro communi vtilitate proficisci contigerit; publica tunc Congregationis liberetur pecunia: & idem si illius forte fortuna equus deficeret intelligendum est.

QVAEDAM CAERIMONIAE DECLARANTVR; & absolutionis forma præscribitur. Cap. XXV.

Diebus Dominicis lecturus per hebdomadam, expedito officio Diuino, ante supremam aram reuerentia prius exhibita fratribus in Choro existentibus, benedictionem accepturus genuflectit: deinde dicat. ℣ Domine labia mea &c. ter iterando itidem; à choro eodem versus repetito cum accessione ver. Gloria Patri &c. alternatim dicti, superior chori hanc benedictionem impendat. Dominus sit in corde tuo, & in labijs tuis vt dignè, & cōpetenter annuncies sanctā lectionē suam ad laudem, & gloriam sui sanctissimi nominis, & fratrū ædificationem. ℟. Amen. Qualibet aūt die Dominica matutinalibus officijs expeletis, is, qui quoquinæ officio fuerit absolutus, dicàt hūc ℣. Benedictus es Dn̄e Deus, qui adiuuisti me, & cōsolatus es me. Superior aūt chori benedicat in hunc modum. Dn̄s te benedicat, & ab omni malo te defendat, & retribuat tibi pro labore mercedē bonam in vitā æternam, ℟. Amē. Qui verò idem officium nuper est subiturus, post eum dicat hunc versum, ter ipsum pronunciando, sub forma primæ benedictionis. Deus in adiutorium meum intende Dn̄e ad adiuuandū me festina. Superior autem benedicat benedictione hac. Dn̄s sit in corde tuo, & in manibus tuis; vt dignè, & laudabiliter exerceas officium tuum ad laudem, & honorem sanctissimi nominis sui, & fratrum consolationem. ℟. Amen. Dum dictæ benedictiones dicuntur fratres in subsellijs taciti consideant. Cùm verò ad Capitulum peruentū fuerit;

Regula

Oratio.

DEus, qui corda fidelium sancti Spiritu illustratione docuisti; da nobis in eodem spiritu recta sapere, & de eius semper consolatione gaudere.

Oratio.

COncede nos famulos tuos quæsumus Domine Deus perpetua mentis, & corporis sanitate gaudere; & Gloriosæ Beatæ Mariæ semper virginis intercessione à præsenti liberari tristitia, & æterna perfrui lætitia.

Oratio.

DEus, qui Christianam familiam Benedicti Sanctissimi miraculorum floribus roboras, doctrinæ, virtutumq; fructibus instruis: Da, vt quem veneramur memoria, eius imitemur vestigia, & sic ad Paradisi gaudia misericorditer perducamur. Per Dominum.

Quibus ritè perfectis, Abbas illos denuò interroget, & diligenter inquirat; an velint in suo sancto proposito perseuerare: quos perseuerantes in sua voluntate cognoscens; eos exuat vestimentis sæcularibus dicens. Exuat vos Dominus veterem hominem cum actibus suis. Postea induat habitum, & induendo dicat. Induat vos Dominus nouum hominem: qui secundum Deum creatus est in iustitia, & sanctitate veritatis: & illis nomen imponat ad libitum. Vestes verò illorum seruentur per annum probationis: vt si forte defecerint à proposito; vel (quod absit) extra Congregationem propter eorum prauæ vitæ merita expulsi fuerint; decedentes honestius abeant. Alter autem alterum præcedere debet secundum vocationum tempus: vt si duo vnà conuenerint, qui primus habitum sumpserit, primus sit in ordine. Notetur huius mutationis dies: vt inde anni terminus incboetur. Cum verò nouitius ad anni terminum probationis peruenerit; paucis ante diebus in Capitulo coram omnibus genuflexus suæ professionis petitionem exponat: qua exposita, Abbas, siue loci superior sermone habito; quo confirmatio voluntatis cognosci posſit; si perstiterit; oratum dimittat. Ipse verò cum cæteris apertis votis deliberet; & ad professionem admittat, audita prius, & ante omnes Patris Magistri, qui illius curam habuit, sententia: post quem alij sequentur. At si fuerit per maiorem partem admissus modo, & forma infrascriptis, à loci Prælato recipiatur; & vestes eius, quæ hactenus fuerant seruatæ, pauperibus erogentur. Cùm Nouitius ab Abbate, siue Vicario (si ille absuerit) recipiendus erit; tunc per Magistrum nouitiorum, siue per quem Abbati videbitur cum ministris solemniter indutis missa cantabitur; & dicto offertorio, professurus ad altare maius accedat: &

supplex

supplex Sanctissimæ communionis tempus expectet. Et Sacerdos sumpto Sacramento communicet professurum. Post celebrationem verò Missæ, ille ad pedes Abbatis se constituat ante altare; cui quæ ad rem pertinent, prædicet. Sed postquam ipsum firmum, & stabilem Abbas inuenerit; ad primum gradum maioris altaris illum dimittat: vbi annuente Abbate, humiliter, & deuotè coram altari in præsentia dicti Abbatis genuflexus, & aperto capite legat petitionem suæ professionis, vel sua manu scriptam, vel ab alio, quem ipse rogauerit, si ipse nescierit literas ritè formare; petitionis autem forma talis est. Ad laudem Virginis Mariæ. Ego Dominus. N. filius. N. de tali loco, constitutus in Ecclesia talis sancti, vel sanctæ Congregationis Montolineti; ante altare maius flexis genibus, & aperto capite coram Deo, & Beatissima Dei genitrice Maria, & Beato Patre nostro Benedicto, ac sanctis; quorum reliquiæ hic sunt, & sanctis omnibus: in præsentia Reuerendi Patris Domini. N. de tali loco, huius Monasterij Abbatis Dignissimi recipientis me vice, & nomine Reuerendissimi in Christo Patris Domini. N. de tali loco, dictæ Congregationis Abbatis Generalis Dignissimi, Promitto stabilitatem perpetuam, conuersionem morum meorum, & obedientiam secundum Regulam Beati Patris nostri Benedicti. In quorum fidem hanc schedulam manu propria scripsi, vel scribi feci (si ipse non scripsit) & signo sanctæ Crucis muniui. Anno Domini Millesimo, &c. die tali, talis mensis. Cum perlegerit ponat eam sua manu super altare. Deinde ad eundem gradum reuersus dicat hunc versum. Suscipe me Domine secundum eloquium tuum, & viuam: & non confundas me ab expectatione mea. Quo ter dicto, & à fratribus repetito, iungatur Gloria patri alterna vice dictum: post accedens procumbat ad pedes cuiusq; monachi; & pro se orari ab eis petat. Interim a monachis recitetur Psalm. Miserere mei Deus. Deinde Kyrie. Christe. Kyrie. Pater noster. ℣. Et ne nos inducas in tentationem. ℟. Sed libera nos à malo. ℣. Saluum fac ser. ℟. Deus meus sp. ℣. Esto ei Domine. ℟. A facie inimici. ℣. Nihil proficiat inimicus in eum. ℟. Et filius iniquitatis non apponat nocere ei. ℣. Domine exaudi orationem meam. ℟. Et clamor meus ad. ℣. Dominus vobiscum. ℟. Et cum sp. Ille verò genuflexus ante altare mente oret. A Sacerdote verò cantu dicantur orationes infrascriptæ à sanctis Patribus institutæ.

Oratio.

DEus indulgentiarum Pater, qui seueritatē tuæ districtionis temperans, indulsisti; ne filius portet iniquitatē Patris: & qui mira dispensatione malis benè

viens, tuæ dignationis gratiam per eos frequenter operaris: quæsumus Clementiam tuam; vt huic famulo tuo non obsistat, quod habitum Religionis per nos accipit, sed ministerium, quod per nos exterius exhibetur, per donum sancti Spiritus exequatur. Per Dominum nostrum. ℟. Amen.

Oratio.

D*Eus, qui per coæternum tibi filium cuncta creasti; Qui mundum peccatis inueteratum per mysterium Incarnationis suæ renouare dignatus es: te supplices exoramus: vt sancti Spiritus gratiam super hunc famulum tuum abrenunciationem sæculi profi entem, clementer digneris effundere: per quam spiritu mentis suæ renouatus, veterem hominem cum suis actibus exuat; & nouum, qui secundum Deum Creatus est, induere mereatur. Per eund. Christum Dominum nostrum. ℟. Amen.*

Oratio.

D*Omine Iesu Christe, qui es via, sine qua nemo venit ad Patrem; quæsumus benignißimam clementiam tuam: vt hunc famulum tuum à desiderijs carnalibus abstractum, pariter in disciplinam Regularem inducas: & qui peccatores reuocare dignatus es, dicens; venite ad me omnes qui laboratis, & onerati estis; & & ego reficiam vos, præsta: vt hæc vox inuitationis tuæ, ita in eo conualescat; quatenus onera peccatorum deponens; & quàm dulcis es gustans, tua refectione sustentari mereatur: & sicut attestari de tuis ouibus dignatus es; eum inter oues tuas agnosce; vt & ipse te agnoscat, & alium non sequatur; sed te: neque audiat vocem alienorum; sed tuam, qua dicis. Qui mihi ministrat, me sequatur. Qui viuis. ℟. Amen.*

Oratio.

S*Ancte Spiritus, qui te Deum, ac Dominum reuelare mortalibus dignatus es; immensam tuæ benignitatis gratiã postulamus: vt sicut vbi vis, spiras; sic huic famulo tuo effectum tuæ benedictionis indulgeas. Et quoniam tua sapientia est conditus, tua quoq; prouidentia gubernetur; quem iuxta consuetam gratiam vnctio tua de omnibus doceat: & per intercesionem Beatißimi Patris nostri Benedicti, quem præcipuum sanctæ huius institutionis latorem dedisti; necnon & illorum sanctorum, ad quorum nomina petitionem facit; eum à vanitate veraciter conuerte: & ab eo omnium peccatorum fasciculos deprimentes propitiatus dissoluens, eum ad obseruantiam huius sancti propositi, sic certatim fac feruere: vt in tribulationibus, & angustijs tua indeficienti consolatione valeat respirare; & piè, ac iustè per veram humilitatem, atq; obedientiam in firma charitate fundatus, quod te donante*

promisit,

promisit, felici perseuerantia prosequatur. Per Dominum nostrum Iesum Chr.
℞. *Amen.*

Oratio.

DOmine Iesu Christe, qui tegumen nostræ mortalitatis induere dignatus es; obsecramus immensam tuæ largitatis Clementiam: vt genus vestimenti, quod sancti Patres ad innocentiæ, & humilitatis indicium, abrenunciantes sæculo ferre sanxerunt; tu ita benedicere digneris; vt hic famulus tuus, qui eo vsus fuerit, te induere mereatur. Qui viuis. ℞. Amen.

Oratio.

HIs dictis, adoleatur tam ipse, quàm cuculla, quæ super altare prius fuerat posita; & aspergatur aqua benedicta. Inde exuat illum Abbas vestem non benedictam, pallium scilicet, & scapulare, dicens. Exuat te Dominus veterem hominem cum actibus suis: & habitum induat professionis his verbis. Induat te Dominus nouum hominem, qui secundum Deum creatus est in iustitia, & sanctitate veritatis. Indutus nouitius benedictam vestem, ponat suas inter Abbatis manus, promittens ei obedientiam secundum modum professionis suæ: & Abbas promittat illi vitam æternam. Postea ille se in terram coram altari prosternat; & panno contegatur nigro. Tunc Abbas, vel superior intonet Hymnum. Veni Creator: qui alternis vocibus concinatur. Deinde cantores dicant. ℣. Emitte spiritum. ℞. Et renouabis.

Oratio.

DEus, qui corda fidelium sancti spiritus illustratione docuisti; da huic famulo tuo in eodem spiritu recta sapere; & de eius semper consolatione gaudere. Per Dominum. ℞. Amen. ℣. Dominus vob. ℞. Et cum sp. ℣. Benedicamus. ℞. Deo gratias.

Post hæc Magister accedat Nouitiorum, & faciat eum surgere, atque in chorum de more collocet. Luminaria, quæ circum accensa fuerant, tanquam mortuo sæculo, qui Deo viuere cœpit, extinguantur. Ille per eum diem cucullatus incedat; & post horam nonam, media in concione genibus flexis gratias compositis verbis agat Patribus. Et Pater loci non amplius aspera; sed beatam vitam prædicet bene viuentium. Huius ille puritatis, quam professus est, & quam Eucharistiæ gratiam suscepit, assiduè recordetur.

DE MODESTIA VESTITVS, ET VICTVS. Cap. XXIII.

Vtilitati consulere, & superfluitatem tollere volentes, statuimus; vt cuique monacho cuculla vna, tunicæ quatuor, duæ pro æstiuo, & duæ pro hyberno tempore; tunicellæ duæ, duo itidem scapularia cum tertio paulo restrictiori pro nocturnis horis sufficiant. Hyemis verò tempore, vnicuique pallium assignabitur; quò facilius possit frigoris asperitas sufferri. Idque ad Idus Maias mundum, ac defecatum vestiario, vbi reliqua conseruantur vestimenta, reddatur. Si quis verò cuculla indiguerit, sciat sibi relinquendam illius anni tunicam, vel tunicellas, & veterem cucullam restituendam. Idem sanè intelligimus de pallijs oblatorum, siue conuersorum renouandis. Cucullæ verò non comptæ ornamento, sed simplices, atque humiles omnino sint. Cæterum altero anno tunica, altero dentur tunicellæ; capellina vna lanea, pedulesque singulis annis vnicuique distribuantur. Verùm post festum omnium sanctorum hæc distributio fiat. Monachi tamen, quos intra annum transmigrare ex vno ad alium locum (vt est secretis fabis decretum) Abbas Generalis, siue Visitatores in actu visitationis iußerint; Si ante festum sanctorum omnium literæ datæ fuerint; tunc quoquò diuerterint, ab eodem loco vestimenta noua, siue tunicam, aut tunicellas recipiant. Si verò quemlibet loco suo decedere post idem solemne festum per literas imperauerint; tunc vnde discedit Monasterium ipsi nouam tunicam, seu tunicellas impendere teneatur. Et quoniam extingui penitus proprietatis vitium volumus; adhortamur omnes: vt humaniores, atq; liberaliores se Prælati locorum exhibeant. Animaduertimus enim nullo pacto monachis vnicum tantum nasitergium sufficere singulis annis. Quapropter admonemus omnes Prælatos; vt non tantum nasitergia, verum etiam alia, quæ necessaria sunt, subministrent: vt sanctus Pater noster Benedictus præcipit. Tunicellarum verò longitudo uno palmo sub genibus protendatur. Cum monachi per vrbem incedunt, cucullati prodeant. Capellina verò tantum vtentes monachi, nullibi appareant; quòd id dedecus maximè contradicat decoris nostri instituto. Et licet oblatis ob continuam laborum operam, vsum camisiarum concedamus linearum; non possint tamen vtroque vestium genere gaudere, laneo videlicet, & lineo; sed altero accepto, alterum renuncient. Si quis autem aliorum monachorum ob infirmitatem aliquam illas induere coactus fuerit, huiusmodi indultum, nisi ab Abbate Generali obtinere curauerit, puniatur: & nulli omnino liceat aliquo vestimentorum genere vti, quo nostra Congregatio

non

non soleat vti. Omnia verò quibus vtuntur oblati vestimenta, ad medium vsque crus pertingant. Ordinamus præterea non licere oblatis neque domi, neque extra Monasterium soleis, sed calceis tantùm vti: quod si præterierint; pro prima vice semel ieiunent in pane, & aqua tantùm; quod si non destiterint, vltra supradictam pœnam, disciplina plectantur. Dum verò aliquid alicui noui conceditur; huiusmodi formam benedictionis genuflexus dicat. Benedictus Deus in donis suis, & sanctus in omnibus operibus suis, qui viuit, & regnat in sæcula sæculorum. Et Superior dicat. Amen, & benedicens concedat. Sed si neglexerit; rem illam secum humi cœnaturus, vel pransurus deferat. Cùm verò cibi in cœnam, & prandium diuidantur, omenes & singulos Prælatos monitos esse volumos; vt hisce præsertim temporibus ad prandium semper, & cœnam vbique fratribus duo pulmentaria dentur cocta; Iusculum, & quem dicunt scutellinum, additis fructibus (si adsunt) & caseo. Cæterùm panis, & vini tantum dari concedimus, quantum viro moderati animi sufficere visum fuerit. In primis autem, ac secundis mensis summum, ac perpetuum seruetur silentium. Et si quid dicendum occurrerit; signo potius quàm voce (iuxta Regulam) significetur. Nec desit continua vbique sacrarum lectio scriptuarm. Nec tamen fortuito casu qui arripiat codicem, legere audeat ibi; sed lecturus tota hebdomada, Dominica ingrediatur die. Quisquis autem ad primas mensas serò aduenerit, hoc est postquam Gloria Patri in benectionee recitata fuerit; se humi omnino sternat: nec inde, nisi signo à superiore acepto surgat. Idem dicimus, si ministri aliquid casu effuderint, vel fregerint, seu quid lapsum in terra fuerit. Qui verò recumbunt, aperto capite, si quid errauerint, signum faciant; quatenus à superiore benedictionis indulgentiam percipiant. Cùm de gratijs agitur, nemini, nisi illis absolutis, è cœnaculo, vel è templo exire liceat. Gratijs verò perfectis, expediantur mensæ ex his vasibus, quæ remanserint. Primas mensas acolythus verriculo purget: secundas autem qui vltimus remanserit. Extra verò cœnandi, & prandendi tempora, nulli cuipiam quidquam sumere seu cibi, seu potus citra superioris veniam liceat. ab esu verò carnium abstinendum esse à monachis (iuxta textum Regulæ) dicimus, & ordinamus. Debilibus autem, infirmis, ac senibus concedatur. Porrò qui absque licentia sui superioris carnes comederit; pro prima vice ter humi in pane, & aqua ieiunet tantùm (ad libitum superioris) secunda verò, voce illum priuandum declaramus. Verùm post vocis amissionem, si rursus idem vitij peccando commiserit, vel si eatenus vocem non haberet; permensem carceri deputetur vice qualibet. Precipimus quoque vt in vigilia Natiuitatis Beatæ Mariæ, quam Congregatio nostra præcipuè colit, & veneratur (sicut alias obtentum fuit) omnes ieiu-

nent. Inuigilentq; Prælati omnino super ieiuniorum de præcepto obseruantiam: quæ quidem si violari inuenerint, bis ieiunandum illis in pane, & aqua annunciet. Solemni autem die veneris in maiori (quam dicimus) hebdomada; quando Christi Iesu passi memoriam facimus; omnino locorum vbiq; à quibusuis cibis, præterquam à pane pro cibo, & ab aqua pro potu, vt omnes abstineant, vtique statuimus. Cui rei nullatenus à quoquam cuiusq; gradus indulgeri, præterquam infirmis, & impotentibus possit. Duos verò dies, qui quartam feriam cinerum antecedunt, omnes (vt antiquitus extat obseruatum, & propterea pro lege habitum) æquè obseruent, præcipimus, ac reliquos quadragesimæ sacratos dies. Porrò laicis, cuiuscunq; sint illi gradus, siue dignitatis, in nostris quibusuis locis carnium esum nullo modo concedi, siue apparari posse permittimus. Verumtamen si nobiscum degentes infirmitas quoque grauis incesserit (tametsi ægro id animo faciamus) concedimus tantum illarum vsum, donec conualescant, charitatis ductu; qua dicimus nihil ducendum nobis in vita antiquius.

QVID ACCIPERE DEBEANT A LOCO ALIquo recedentes; & quod capti à Piratis, vel Latronibus redimantur. Cap. XXIIII.

CVm amoueri aliquem à loco suo, siue per Abbatem Generalem, siue per Visitatores in actu visitationis contigerit; volumus, vt si prima ea fuerit mutatio in suo tempore in Congregatione, fæmoralia primum ei concedantur; deinde scapulare nouum, cothurni, pileus, caligæ, soleæ, chirothecæ, & calcaria dentur. Addaturq; ei sacculus vnus, quo res suas commodè locare posśit. Cæteris verò, qui aliàs loco amoti fuerint; detur tantum scapulare (seruato nihilominus tenore Cap. 66. secundæ partis) soleæ, caligæ, & fæmoralia. Annumeret præterea eis Prælatus pecuniarum tantum, quantum posse sufficere crediderit: quarum si quid expleto itinere superierit; Prælato loci, ad quem mittitur, aśsignetur. Prælati verò alter alterum se per literas moneant, quid recedenti à loco deferendum concesserint, quidue tribuerint pecuniarum: vt sciant quomodo illi adeuntes, in via se gesserint. Caueant autem omnes itinerantes festis præcipuè diebus, quauis occasione nisi maxima neceśsitate cogente, equitare. Vbi verò applicuerint, loci illius Abbati, ac si proprius esset Abbas, obediant. At si quis in infidelium piratarũ manus, vel latronum; aut similium cuiuscunq; generis deuenerit (quod Deus auertat) ordinamus, ac statuimus, vt cõmuni pecunia ex omni loco ordinis nostri colligenda (iuxta visitationum

tationum taxationes) quanto citius redimatur: & ne longa mora ille interim supplicia sustinens, deficeret; praecipimus; vt vbi primum noto loco piratae applicuerint; Praelatus loci proximè consistentis, parata pecunia quauis via, quouis modo (etiam magna cum iactura) illum redimere debeat, & Generalem quam primum commonefacere; vt pecunia colligatur, restituenda. Aduertendum autem, quod si Praelati in praedam inimicorum deuenerint; ad locum illum, vbi praeficiebantur, redimere illos pertineat. Quod si Monasterium illud talis impensae pondus ferre non posset; tunc res per Abbatem Generalem, & Visitatores erit consideranda; atque eorum arbitrio super ea re decernendum erit. Si verò Visitator ordinis à latronibus detentus fuerit, qui quidem in actu visitationis existat; tunc Prouinciae sibi assignatae totum incumbat onus impensae. Verum si illum Romam, vel alio pro communi vtilitate proficisci contigerit; publica tunc Congregationis liberetur pecunia: & idem si illius forte fortuna equus deficeret intelligendum est.

QVAEDAM CAERIMONIAE DECLARANTVR; & absolutionis forma praescribitur. Cap. XXV.

Diebus Dominicis lecturus per hebdomadam, expedito officio Diuino, ante supremam aram reuerentia prius exhibita fratribus in Choro existentibus, benedictionem accepturus genuflectit: deinde dicat. ℣ Domine labia mea &c. ter iterando itidem; à choro eodem versus repetito cum accessione ver. Gloria Patri &c. alternatim dicti, superior chori hanc benedictionem impendat. Dominus sit in corde tuo, & in labijs tuis vt dignè, & cōpetenter annuncies sanctā lectionē suam ad laudem, & gloriam sui sanctissimi nominis, & fratrū aedificationem. ℟. Amen. Qualibet aūt die Dominica matutinalibus officijs expeletis, is, qui quoquinae officio fuerit absolutus, dicàt hūc ℣. Benedictus es Dn̄e Deus, qui adiuuisti me, & cōsolatus es me. Superior aūt chori benedicat in hunc modum. Dn̄s te benedicat, & ab omni malo te defendat, & retribuat tibi pro labore mercedē bonam in vitā aeternam, ℟. Amē. Qui verò idem officium nuper est subiturus, post eum dicat hunc versum, ter ipsum pronunciando, sub forma primae benedictionis. Deus in adiutorium meum intende Dn̄e ad adiuuandū me festina. Superior autem benedicat benedictione hac. Dn̄s sit in corde tuo, & in manibus tuis; vt dignè, & laudabiliter exerceas officium tuum ad laudem, & honorem sanctissimi nominis sui, & fratrum consolationem. ℟. Amen. Dum dictae benedictiones dicuntur fratres in subsellijs taciti considant. Cùm verò ad Capitulum peruentū fuerit;

Regula

Regula Beati Patris Benedicti legitur; qua recitata, & facto signo à superiore, omnes se humi vna prosternant; & se accusent, conditione apposita, si quid contra Regulã, & Patrum traditiones commiserint: & si aliquem inuenusto exemplo scandalizauerint. Qui verò silentium post Completorium non seruauerit, particulari se culpa accuset voce intelligibili: & Septimanarij, qui pro tempore extitere, similiter negligentiarum culpam significent; & superior pœnitentiam iniungat his, & illis, & absolui mandet ab hebdomadario hac forma. Dominus nos absoluat: & ego authoritate, qua fungor; absoluo vos à vinculo excommunicationis inscienter incursæ, à participatione excommunicatorum, à transgressione Regulæ, & Constitutionum nostrarum. In nomine Patris, &c. ℟. Amen. Dum ista dicuntur, Prælatus quoque sit prostratus: & facto ab eo signo, surgant omnes. Qualibet vero Die Veneris, quisque singillatim culpam dicat se prosternens, incipiendo à parte hebdomadarij à minori; & cuique sigillatim superior pœnitentiam iniungat, atque etiam increpet particulariter, vt opus fuerit. Et altero se prostrante, alter accepto signo, surgat post omnes Prælatus etiam se prosternat, & culpam dicat. Tunc omnes vnà prosternant se, & ita prostrati recitent alternatim Psal. Miserere mei, addendo gloriam: & Psal. De profundis, addendo requiem æternam. Inde sub silentio Pater noster. ℣. Et ne nos. ℟. Sed lib. ℣. A porta inferi. ℟. Erue Domine. ℣. Requiescant in pac. ℟. Amen. ℣. Domine ex. ℟. Et clam. ℣. Dominus vob. ℟. Et cum spiritu. Oratio. Omnipotens sempiterne Deus, qui viuorum &c. Postea cum superior absolui mandauerit, hebdomadarius solus consurgens absoluat, vt supra: & facto signo, consurgant omnes. Silentij verò non seruati in die, certis horis culpam dicant: tempore ieiunij post sextam; tempore æstatis post primam; & horam nonam. Et superior pœnitentiam iniungat. Tunc lectio recitetur de collationibus. Patrum à Magistro nouitiorum de more. Qui verò neglexerint culpam dicere, eis à confessoribus, vt à vino abstineant in sequenti mensa, iubeatur: qua in re conscientiam ipsorum oneramus. At vbi superiori videbitur silentio indulgere (quod rarò faciendum est) dicat hoc verbum, Benedicite. Fratres verò reuerenter respondeant Deus. hoc est, concedat nobis, vt in nostris colloquijs benedicamus, vel Deus iugiter sit super omnia benedictus.

FINIS PRIMAE PARTIS.

SECVN-

SECVNDA PARS CONSTITVTIONVM

COMPLECTENS OMNES FERE Reformationes nouas, decretas in Capitulo Generali, anno M. D. LXIIII.

PRAEFATIO.

LIBVIT *superiori volumine ea comprehendere, quæ ex longa temporum serie obseruata, in antiquos ritus, solemnesque cærimonias ordinis cesserunt. Quod etiam à Maioribus nostris obseruatum fuisse, compertum est: ea planè de causa; vt quæ tenore semper eodem stata, firmaque forent, separatim à reliquis suum sortirentur & locum, & dignitatem: sequenti autem volumine illa complexi sumus, quæ per nouas Reformationes proximis comitijs decreta, aucta, vel immutata fuere. Quæ, licet vltimum sortiantur locum, eo quod ipsorum magna pars recenter sit addita, Patres tamen non minori duxere reuerentia obseruanda: quandoquidem nostro rerum statui, quàm maximè congruere dignoscantur.*

QVID PRAELATI SERVARE DEBEANT. Cap. I.

NIhil est, *quod subditos magis ad pietatem, & Dei cultum instruat, quàm eorum vita, & exemplum, qui præsunt alijs; quiq; pastoris officium habent: in eos enim tanquam speculum cæteri oculos conijciunt; & ab eis sumunt, quod imi-*

tentur.

Regula Beati Patris Benedicti legitur; qua recitata, & facto signo à superiore, omnes se humi vna prosternant; & se accusent, conditione appesita, si quid contra Regulã, & Patrum traditiones commiserint: & si aliquem inuenusto exemplo scandalizauerint. Qui verò silentium post Completorium non seruauerit, particulari se culpa accuset voce intelligibili: & Septimanarij, qui pro tempore extitere, similiter negligentiarum culpam significent; & superior pœnitentiam iniungat his, & illis, & absolui mandet ab hebdomadario hac forma. Dominus nos absoluat: & ego authoritate, qua fungor; absoluo vos à vinculo excommunicationis inscienter incursæ, à participatione excommunicatorum, à transgressione Regulæ, & Constitutionum nostrarum. In nomine Patris, &c. ℟. Amen. Dum ista dicuntur, Prælatus quoque sit prostratus: & facto ab eo signo, surgant omnes. Qualibet vero Die Veneris, quisque singillatim culpam dicat se prosternens, incipiendo à parte hebdomadarij à minori; & cuique sigillatim superior pœnitentiam iniungat, atque etiam increpet particulariter, vt opus fuerit. Et altero se prostrante, alter accepto signo, surgat post omnes Prælatus etiam se prosternat, & culpam dicat. Tunc omnes vnà prosternant se, & ita prostrati recitent alternatim Psal. Miserere mei, addendo gloriam: & Psal. De profundis, addendo requiem æternam. Inde sub silentio Pater noster. ℣. Et ne nos. ℟. Sed lib. ℣. A porta inferi. ℟. Erue Domine. ℣. Requiescant in pac. ℟. Amen. ℣. Domine ex. ℟. Et clam. ℣. Dominus vob. ℟. Et cum spiritu. Oratio. Omnipotens sempiterne Deus, qui viuorum &c. Postea cum superior absolui mandauerit, hebdomadarius solus consurgens absoluat, vt supra: & facto signo, consurgant omnes. Silentij verò non seruati in die, certis horis culpam dicant: tempore ieiunij post sextam; tempore æstatis post primam; & horam nonam. Et superior pœnitentiam iniungat. Tunc lectio recitetur de collationibus. Patrum à Magistro nouitiorum de more. Qui verò neglexerint culpam dicere, eis à confessoribus, vt à vino abstineant in sequenti mensa, iubeatur: qua in re conscientiam ipsorum oneramus. At vbi superiori videbitur silentio indulgere (quod rarò faciendum est) dicat hoc verbum, Benedicite. Fratres verò reuerenter respondeant Deus. hoc est, concedat nobis, vt in nostris colloquijs benedicamus, vel Deus iugiter sit super omnia benedictus.

FINIS PRIMAE PARTIS.

SECVN-

SECVNDA PARS CONSTITVTIONVM

COMPLECTENS OMNES FERE Reformationes nouas, decretas in Capitulo Generali, anno M. D. LXIIII.

PRAEFATIO.

LIBVIT superiori volumine ea comprehendere, quæ ex longa temporum serie obseruata, in antiquos ritus, solemnesque cærimonias ordinis cesserunt. Quod etiam à Maioribus nostris obseruatum fuisse, compertum est: ea planè de causa; vt quæ tenore semper eodem stata, firmaque forent, separatim à reliquis suum sortirentur & locum, & dignitatem: sequenti autem volumine illa complexi sumus, quæ per nouas Reformationes proximis comitijs decreta, aucta, vel immutata fuere. Quæ, licet vltimum sortiantur locum, eo quod ipsorum magna pars recenter sit addita, Patres tamen non minori duxere reuerentia obseruanda: quandoquidem nostro rerum statui, quàm maximè congruere dignoscantur.

QVID PRAELATI SERVARE DEBEANT. Cap. I.

NIhil est, quod subditos magis ad pietatem, & Dei cultum instruat, quàm eorum vita, & exemplum, qui præsunt alijs; quiq; pastoris officium habent: in eos enim tanquam speculum cæteri oculos conijciunt; & ab eis sumunt, quod imitentur;

tentur. Quapropter prælatos omnes hortamur; eisq; sub attestatione diuini futuri iudicij præcipimus: vt vitam, moresq; suos ita componant; vt cæteris exemplum afferant rectè viuendi, & sui venerationem. Diuinis officijs iugiter intersint; eorum mensa cum suis monachis sit; nisi vel quid aliud legitime illos prohibeat. Et obseruent ea, quæ alijs obseruanda proponunt. Nam scriptum est. Dominus Iesus cœpit prius facere, & postea docere.

QVO PACTO DIVINVM OFFICIVM IN Ecclesia ordinetur. Cap. II.

Diuinum officium in Ecclesia omnibus in locis ordinetur, & fiat secundum Rubricas maioris, & antiqui breuiarij: & addantur octauæ sancti Benedicti, & omnium sanctorum: nec non dies, quos Capitulum Generale festos esse decreuerit. Infra octauam verò sancti Benedicti fiat officium quadragesimale cum commemoratione octauæ in Missis, Vesperis, & Matutinis: dicantur septem Psalmi pœnitentiales, & Psalmi graduales: dies autem octaua fiat sub duplici minori.

DE CONFESSORIBVS DEPVTANDIS, ET DE termino confessionis faciendæ, & Sanctissimæ Eucharistiæ sumendæ. Cap. III.

Confessores deputare monachis suis ad Abbatem loci spectare decernimus in omnibus, & per omnia iuxta inueteratam Congregationis consuetudinem; abrogata quacumq; ordinatione in contrarium facta. Seruentur autem ea, quæ habentur Cap. XVI. primæ partis super confessione facienda, & Sanctissima Eucharistia sumenda. Et sacerdotes quidem quantumlibet occupati, qui deprehensi fuerint semel ad minimum in mense peccata sua non fuisse confessi; & salutarem Eucharistiam non sumpsisse, vel Abbates illi fuerint, vel quicunq; alij condignis pœnis per Abbatem Generalem, vel Visitatores puniantur pro modo culpæ, & conditione personarum. Clerici verò, conuersi, & oblati, qui neglexerint octauo quoq; die assignato sibi sacerdoti confiteri; tantundem à vino abstineant, quantum post octauum prioris confessionis diem confiteri protraxerint: nec possint ab ea pœna absolui; nisi prius satisfecerint: & nihilominus teneantur ad ea, quæ habentur præallegato Cap. de Sanctissima Eucharistia sumenda.

IN

IN ECCLESIA DEAMBVLARE, AVT colloqui prohibetur. Cap. IIII.

NVlli monachorum liceat, vllo tempore, præsertim cùm laici adsunt, in ecclesia deambulare, aut cum altero colloqui; quod etiam in .S. Regula Cap. LII. statutum nobis est. Quare si aliquid inter se monachi conferre voluerint; illinc concedentes, cum summa reuerentia, modestiaque; aliò se recipiant.

DE MISSA BEATAE VIRGINIS CANTANDA, vel commemoratione facienda. Cap. V.

DEcretum est; vt singulo die Sabbati Beatissimæ Virginis Mariæ vbiquo locorum nostrorum Missa solemni ritu celebretur: nisi dies festus solemnis, aut duodecim lectionum occurrat; quo nihilominus die eiusdem B. Virginis Commemoratio fiat in Missa, & Gloria in excelsis cantetur de Beata Virgine.

DE MODESTIA SERVANDA IN OPERE Dei faciendo. Cap. VI.

MOnachi in ecclesia dum orant, aut psallunt, stent erectis in Cœlum animis; & vt viros religiosos decet modestißimè, ac decentißimè se habeant: ac prætereiens quisq; Sanctißimam Eucharistiam aperto capite humiliter inclinet. Quod si sacris officijs in tempore quis non affuerit; genuflexus de more tarditatem suam ostendere non erubescat. Qui verò id neglexerit; semel in pane, & aqua ieiunet pro quolibet errato. Abbas autem in locis nostris, vbi ad Ecclesiam laici frequentes conueniunt, idoneos constituat monachos, qui curam gerant tam canticorum, quàm cæterorum omnium in Ecclesia agendorum; vt inspectantibus, & audientibus satisfiat.

QVI IN ORATORIO DELIQVERIT; errati veniam deprecetur. Cap. XVII.

DEt operam Abbas, vt qui grauiter in choro deliquerit, errati culpam palam confiteatur, & insuper pœnam iniungat in præcedenti capite contentam.

QVID

QVID SERVANDVM IN PROMOVENDIS Monachis ad sacros ordines. Cap. VIII.

IN promouendis monachis ad sacros ordines Decreta sacri Tridentini Concilij circa ætatem, & cætera omnia obseruari mandamus. Qui verò ante legitimam ætatem sacros ordines susceperint: mox illorum administratione omnino priuentur, & puniantur ad arbitrium Abbatis Generalis. Nullo modo volumus monacho licere, vt bis in eodem anno suscipere possit sacros ordines; hunc autem ordinem obseruandum præcipimus in promouendis monachis nostris ad sacros ordines; vt prius ab Abbate Generali, vel Visitatoribus in actu visitationis facultatem habeant Prælati locorum eos distinandi ad prædictos ordines; postea per maiorem partem sacerdotum, ibi degentium secretis fabis decernatur; an admissi huiusmodi sint ordinandi: qua in re commonefacimus eos, qui talem facultatem sunt concessuri; vt summa solertia negotium tractent: examinent vitæ formam, & rei literariæ peritiam, quò digni, vel idonei promoueri possint. Tempora verò in ordine nostro sacris ordinibus suscipiendis statuta sunt hoc modo; vt Subdiaconus tertium annum, Diaconus quartum, Sacerdos autem quintum in Congregatione exegerit.

DE POENA EORVM, QVI IN APOSTASIA sacros susceperint ordines. Cap. IX.

APostatis, qui sacros ordines in apostasia degentes, susceperint, si rursur recipiantur, administrationem eorum ordinum interdicimus: neque ad eam poterunt restitui, nisi per Capitulum Generale.

QVO PACTO SACRAMENTA ADMINISTRARI possint absente Abbate, & Vicario. Cap. X.

IN administrandis Ecclesiæ sacramentis, ordinatum fuit; quod Abbate, & Vicario absentibus, Conuentus eligere possit vnum aliquem idoneum monachum; qui sacris interdictos absoluat: quiq; sacramenta fratribus ministrare possit; & eadem Abbatis, & Vicarij (quemadmodum pontificio nobis indultum est priuilegio) facultate vti possit, & valeat: ne scrupuli impedimento sint, quò minus illa administrentur.

EXCOMMVNICATIS ABSENTE ABBATE, ET Vicario prospicitur. Cap. XI.

SI quis aliqua de causa in excommunicationis pœnam inciderit, ordinamus; vt per Abbatem loci vel (si ille absuerit) per Vicarium à tali vinculo absoluatur: exceptis percussoribus enormibus Abbati Generali reseruatis. Si quis verò absente Abbate, vel Vicario Monasterij in excommunicationis sententiam incurrerit; tunc, qui subsequitur Cellerarius in ordine, Conuentum aduocet, seruataq; semper modestia ipsis exponat, qua de causa illos congregauerit: & si secreto quidem patrata facinora erunt; secreto corripienda, & secreto ille absoluendus erit, qui tali vinculo erat innodatus, ab eo, cui id munus Conuentus demandauerit: si verò publicè peccatum fuerit, publicè corripiatur, & absoluatur, qui deliquerit: vt cæteri timeant.

SACERDOS NON DEPVTATVS, LAICORVM confessiones non audiat. Cap. XII.

LAicorum confeßiones in pœnitentia quisquis Sacerdos nostri ordinis audierit; non prius ad eam rem tam seriam per Abbatem loci deputatus, iuxta indultum Apostolicum; mox ex ipso temeritatis ausu omni sacerdotij dignitate interdictus declaretur ad arbitrium Abbatis Generalis.

DE SERVANDO IEIVNIO. Cap. XIII.

OMne studium, ac diligentiā adhibeat Abbas, vt id, quod Cap. 41. Regulæ habetur, monachi in dicta ieiunia custodiāt, atq; in eos qui ieiunium violauerint seuerè animadeuertat; et pro quolibet ieiunio sub præcepto violato, bis in pane tātùm, & aqua pulicè eum, qui deliquerit ieiunare cogat: sciatq; si aliter fecerit; administratione per mensem priuatum iri: quam obseruantiam regularibus ieunijs adhiberi volumus; illis diebus exceptis: in quibus tale ieiunium remittere Abbati visum fuerit.

NON

NON LICET CIBVM, AVT POTVM SVMERE extra ordinata tempora. Cap. XIIII.

CIbi, vel potus aliquid desumere extra desumēdi ordinata tempora citra superiorum indulgētiam quicumque; ausus fuerit si manifestis erit conuictus indicijs; pro prima vice, die errato proximo, semel in pane & aqua publicè ieiunet: quod si recusauerit facere; voce illum priuatum declaramus; si secundò deliquerit; bis eandem pœnam luat diebus proxime sequētibus: si tertio vocem amittat: quod si deinceps peccauerit; carceri deputetur, vbi quarta, & sexta feria in pane & aqua ieiunet: neq; inde liberari possit; nisi Abbas Generalis (vt moris est) indulserit. Conuersi verò, & oblati pro vocis, quam non habent, amissione carceri per mensem deputentur; ibiq; quarta, & sexta feria in pane, & aqua ieiunent. Si quis autem biberit siti oppressus nō inuento superiore, facta nihilominus diligenti inquisitione pro licentia obtinenda, illum in prædictas pœnas declaramus non incidisse: dummodo postea Abbati suo, aut superiori summa cum humilitate se sitim exemisse fateatur.

DE LECTIONE AD MENSAM FACIENDA; & silentio seruando. Cap. XV.

ANimadeuertant Prælati, vt lectio assidua sit ad primā mensam; quod Capite XXXVIII. Regulæ præceptum est: nec eadem lectio desit secundæ mensæ, in illis Monasterijs, vbi maior Congregatio fuerit; vtq; silentium seruetur curent Abbates delinquentes puniendo: si quis autem ad prandium, vel cœnam in primis mensis tardè, aut segniter se contulerit; de more sese humi prosternens, signum à superiore surgendi accipiat: quod si facere neglexerit; semel in pane, & aqua ieiunet pro quolibet neglectu.

CASVS RESERVATI ABBATI GENERALI conceduntur Prælatis. Cap. XVI.

COmmunem animarum salutem, & ea quæ Dei sunt, non nostra quærentes, authoritate, & priuilegijs in hac re audiendarum confessionum nobis concessa, nos ipsos spoliantes, posthac Prælatis omnibus (sicut secreto scrutinio diffinitum est) illam in quantum possumus, & valemus, authoritatem plenariam absoluendi aliquem

nostri

nostri ordinis Monachum, siue oblatum à quibuscunq; casibus, & censuris Abbati Generali reseruatis liberè concedimus: & ipsam, quo ad eius fieri potest, ad perpetua futura tempora (exceptis in hac re percussoribus manifestè enormibus; quos quidem immediatè puniendos, atque absoluendos esse ab Aabbate Generali intelligimus, vel ab eo, cui ipse demandauerit) benignè conferimus: & postea prælati eandem facultatem communicare suis subditis possint, declaramus, in Monasterijs tamen sibi tantùm assignatis hoc faciant.

DE IIS QVI HAERETICE SENTIVNT, aut loquuntur. Cap. XVII.

SI quis per testes idoneos conuictus fuerit; iocò etiam aliquid dixisse, quod hæresim saperet, quodq; citra christianam esset Religionẽ, ex quo facilè scandalũ fratri oriri posset, volumus; vt per duos menses secunda, & sexta feria humi ieiunet in pane, & aqua; ac singuli, Dominicis diebus super limine capituli Monasterij prostratus per idem temporis iaceat coram omnibus; quem exeuntes è capitulo monachi pedibus etiam conculcent; Illiq; pro carcere Monasterium erit. Quod si seriò dixisse deprehensus fuerit, carceri deputetur; ex quo non possit educi, nisi elapso anno de consensu Abbatis Generalis, & maioris partis Visitatorum; & voce illum tam actiua, quàm passiua toto tempore vitæ suæ priuatum declaramus: & vltimus omnium semper sit in ordine Congregationis. Dum verò in carcere detinebitur, bis in hebdomada ieiunet in pane, & aqua; & ijsdem diebus disciplina plectatur. Post verò carceris liberationem teneatur qualibet sexta feria per annos quinq; in pane, & aqua ieiunare. Si quis autem secundò errauerit; ad perpetuos carceres damnetur, ac ter in hebdomada in pane, & aqua ieiunet; & disciplina iisdem plectatur.

DE LIBRIS VENEREA TRACTANTIBVS, VEL prohibitis ab Ecclesia Catholica. Cap. XVIII.

LIbros vulgares, aut latinos, qui Venerea, aut lasciua tractant, monachis omnino interdicimus, & flammis tradendos mandamus: & si quos libros huiusmodi Abbas in cellis monachorum, quas sæpius inuisere debet, vel penes alios deprehenderit; statim coram omnibus comburat. At multo magis id seuerè fiat, & sub illis pœnis quas Abbas Generalis, vel Visitatores in actu visitationis decreuerint; si fuerint libri vetiti ab Ecclesia Catholica.

SACERDOTES IDONEOS AD CVRAM animarum deputentur. Cap. XIX.

Loca nostra, quæ curam animarum habent; illis assignentur monachis, vel sacerdotibus qui sufficienti; doctrina sint prædicti, qui honestis moribus ornati vita, famaq; integrat conspicui habentur; Vt tantæ curæ illis demandatæ vel pares, vel idonei sint.

IN BLASPHEMOS POENAE STATVVNTVR Cap. XX.

SI perditus quisquam, & flagitiosus nomen Dei sanctum, aut eius matris Mariæ blasphemare ausus, & duorum testimonio conuictus fuerit; voce pro prima vice priuatus sit, & per duos menses Monasterium pro carcere illi assignetur. Clerici vocem non habentes ad ordines sacros non promoueantur; nisi per Generale Cpitulum indultum illis fuerit, & Monasterium pro carcere vt supra habeant. Conuersi verò, & oblati per tres menses carceribus deputentur. At qui post primum erratum rursus deliquerit; per sex menses ad carceres damnetur: si tertiò peccauerit; per annum carceri deputabitur, & voce priuatus perpetuò censebitur. Sed Clerici non admittentur ad ordines sacros vllo vnquam tempore. Qui autem Sanctos blasphemauerit; primò priuatus voce intelligatur: & qui sacros ordines nondum attigerit; nullo modo sine consensu Capituli Generalis ad eos promoueri possit. Conuersi, & oblati ad primam vicem per mensem detrudantur in carceres, & secunda, & sexta feria ieiunent; & semel in hebdomada solita disciplina plectantur: si deinceps peccauerint; grauioribus pœnis subijciantur.

CERTO LOCO, ET TEMPORE SILENTIVM omnino seruandum. Cap. XXI.

SIlentium, quod tantopere à maioribus nostris commendatum fuit, vt vbiq; seruetur, Prælati dent operam: præsertim post completorium, & nocturnis horis. In Ecclesia verò, refectorio, ac dormitorio ne immurmurare quidem permittatur. Delinquentes pœnis consuetis Abbas afficiat. Mandamus præterea, ne cuiquam liceat in dormitorio musicis cantilenis vacare; & omnino seruetur Caput VI. Regulæ de taciturnitate.

DE SOLITA DISCIPLINA, ET MANDATO faciendo. Cap. XXII.

DIsciplinam (vt antiquitus fieri consueuit) illis in Monasterijs, in quibus duodecim monachi fuerint, toto tempore Aduentus, & Quadragesimæ, ac vigiliarum Abbates post Completorium faciendam curent. Mandatum verò, siue pedum ablutionem æstiue tempore bis in mense, hyberno autem semel, in illis Monasterijs in quibus viginti monachi erunt, faciendum non negligant. At qui studijs fuerint occupati (si Abbati placuerit) hac cura leuentur.

ELEEMOSYNAE CONSVETAE SERVENTVR, vel augeantur. Cap. XXIII.

ABbates omnibus in rebus pietatem colant: præsertim verò in ijs, quæ pauperes tangunt; quos aduenientes benignè suscipiant, eleemosynis largissimis adiuuantes; quas nostris in locis tantum abest, vt tolli aut minui velimus; vt etiam maximoperè adaugeri præcipiamus.

DE CVRA ADHIBENDA INFIRMIS, ET senibus. Cap. XXIV.

INfirmis ante omnia cura quàm maxima adhibeatur, atque hac in re non segnem operam Abbas ponat; & senibus eandem, quam ægris (vti ex Regula Sanctissimi Benedicti nobis præscribitur) diligentiam statuimus adhibendam. Quod si Prælati in hac re negligenter se gesserint, & medicorum consilia contempserint; si id constiterint; statim per Abbatem Generalem, & Visitatores officio priuentur: ad quod non possint admitti: nisi per Generale Capitulum habilitati fuerint. Cellerarij, cæteriq; officiales, si idipsum charitatis opus neglexerint; præter officij amissionem voce priuentur: vtq; infirmorum cura sedulò habeatur mandamus Prælatis, ac Cellerarijs; vt crebrò illos in dies visitent: ne quid ab eis per absentiam superiorum longius desideretur. Scriptum est enim. Infirmus fui, & visitastis me. Declaramus autem, vt balneorum vsus nemini concedatur (nisi tam vehemens ægritudinis vrgeret necessitas; vt de medicorum consilio periculum æstimaretur in mora) nisi à Generali Abbate, vel Visitatoribus in actu

visitationis scriptis mandata, detur facultas: & tunc rerum omnium eunti copia suppeditetur.

SERVETVR ANTIQVA FORMA INSTITVENDI, & destituendi Prælatos. Cap. XXV.

IN *instituendis verò Abbatibus, & destituendis, antiqua consuetudo Congregationis, & forma priuilegiorum nostrorum, tenorq; aureæ Bullæ omnino seruetur; cum ita decretum sit per Reuerendiß. & Illustrissimum* Protectorem; *Idemq; ab Abbate Generali, & Visitatoribus approbatum; tamquam institutis nostris, & antiquis ordinationibus consentaneum.*

QVID SERVANDVM IN ELIGENDO VICARIO Generali, & ordinis Procuratore; & quod nulla Prouincia duos habeat Visitatores. Cap. XXVI.

IN *electione Vicarij Generalis huiusmodi ordo seruetur; vt quando Abbas Generalis existens pro tempore, citra Apenninum oriundus fuerit; Vicarius Generalis eligatur de numero eorum, qui vltra Apenninum sunt oriundi; & è contra. Possit tamen Generalis Abbas cum assensu Visitatorum ex causa aliqua legitima, vel neceßaria in electione huiusmodi aliter disponere. Procurator verò Ordinis in Romana Curia eligatur semel citra, & semel vltra Apenninum sine vlla temporis limitatione: qui procurator eligatur de numero prælatorum Congregationis; & vno tantùm voto gaudeat in Electione Abbatis Generalis, & in cæteris omnibus peragendis. Ordinamus præterea; vt nulla prouincia duos Visitatores ex eadem prouincia oriundos vno, eodemq; tempore habere posit. Quod si contingat aliquam prouinciam Visitatorem permanentem habere, ex qua Prouincia is esset oriundus, qui in Generalem Abbatem tũc eligeretur; Idem Generalis Abbas cũ suis collegis posit alliter disponere, quàm in hac constitutione decretum est.*

QVAEDAM PERMITTVNTVR VISITATOribus, durante eorum officio. Cap. XXVII.

Q*Vilibet Visitator, dum suo fungitur officio, proprium equum alere posit, quem magistratui cedens cõtinuo vendat. Ipsi præterea Visitatores posthac*

quorum-

quorumlibet Monasteriorum administrationem consequi possint; dummodo Abbati Generali ita visum fuerit: & interim Vicarios illis aßignet Abbas Generalis morum probitate, rerum experientia, & vitæ integritate conspicuos.

DE VISITANDA CONGREGATIONE BIS in anno, & à quibus Visitatoribus. Cap. XXVIII.

SAncitum fuit, vt tota Congregatio singulo anno (vt fieri consueuit) bis visitetur: & semel quidem vnaquæq; Prouincia à Visitatoribus ex aliena prouincia oriundis visitari debeat; semel verò (si Abbati Generali visum fuerit) vnaquæq; prouincia visitanda proprio Visitatori assignari possit, adhibito socio per dictum Abbatem Generalem; quibus illa significentur, quæ priores Visitatores facienda decreuerant. Abbas itidem Generalis pro tempore existens possit Visitatores destinare ad insulam Siciliam oriundos ex Regno Neapolitano alterutro anno sui Generalatus.

VISITATOR CVM SVO COLLEGA POTEST, ægritudine superueniente, alium substituere. Cap. XXIX.

SI contingat Visitatorem aliquem, dum prouinciam demandatam visitat, in ægritudinem incidere; is de sententia sui collegæ Abbatem aliquem tantæ rei idoneum substituere posse ad munus peragendum, decretum est: nisi aliter ea de re ab Abbate Generali statutum fuerit.

AETAS, ET TEMPVS IN CONGREGATIONE præscribuntur promouendis ad Abbatiatus dignitatem. Cap. XXX.

DEcretum fuit, ne ad Abbatialem dignitatem promoueantur monachi, qui annos ætatis triginta non expleuerint; & duodecim integros nō uixerint in Congregatione: & pro huius rei cautione inspiciantur libri memoriales loci principalis Montoliueti. Excipiantur ab hoc decreto officiales Montoliueti, quibus omnibus sufficiat annos ætatis triginta expleuiße, ut idonei sint ad dignitatem prædictam.

QVAELIBET PROVINCIA TOT HABEAT Abbates,& officiales ex eadem oriundos,quot habet Monasteria. Cap. XXXI.

VNaquæq; prouincia tot prælatos habeat, quot habet Monasteria, & prælaturarum assignationes. Itemq; tot officiales, quot dictis Monasterijs competunt. Quòd si in ea prouincia, quæ tot Abbates habet, quot Monasteria; & prælaturarum assignationes, aliqua prælatura quauis de causa vacauerit; in eam dignitatem substituatur vir aliquis idoneus ex eadem prouincia oriundus. Verum si hoc contingat in aliqua prouincia, quæ plures habeat prælatos, quàm Monasteria, & Prælaturarum assignationes; dignitas illa conferatur idoneo viro alterius prouinciæ, quæ pauciores habeat Abbates, quàm Monasteria.

PROVINCIARVM, ET NATIONVM NOMINAtio, & quot,& quæ loca habeant singulę. Et primum quę vltra, deinde quæ citra. Cap. XXXII.

LOmbardiæ Prouinciam *declaramus constare ex his Monasterijs. Scilicet Mediolanensi, Bedagij, Neruiani, Cliuatis, Bremidis,* Papiensi, *Villænouæ, Laudensi, Placentino, Cremonensi, Deserti, Parmensi.*

Dominij Veneti Prouincia ex infrascriptis constat. Veronensi, S. Iacobi, Malsesini, Villænouæ Vicentinæ diœcesis, Leoniceno, Vendano, Patauino, Riperiæ, Veneto, & Brixiensi.

Bononiensis Prouincia (veluti à Reuerendis Patribus per Generale Capitulum anni millesimi quingentesimi sexagesimi octaui delectis (pro vt rogati notarij Francisci Christiani Senensis manu desuper confecto instrumento clarius est videre) publico decreto confirmatum, atq; sancitum fuit, hæc habet Monasteria. Videlicet, S. Michaelis in Busco, S. Bernardi de Bononia, S. Michaelis ad Alpes, Romanum, Ariminense, & Imolæ Eamet sancione decretum fuit, prædictis locis addantur prælaturæ, illa scilicet, cui pro tempore cesserit delectus Generalis Abbas, & cui cedit ordinis Procurator Generalis; quas voluere realiter habeat, & possideat: & ipsarum loco, vigore eiusdem decreti, & instrumenti bina cum regimine Monasteria, aut etiam necessitate exigente, absq; regimine (ad arbitrium tamen Reuerendissimi Generalis) assignentur eidem prouinciæ,

atq;

atq; assignari debere, statutum est. Sed in Bononiensis prouinciæ corpore tam Romanos, Ariminensesq; quàm Bononienses, & cæteros in eadem prouincia oriundos, addictos, inclusosq; fore, & esse à cunctis semper intelligatur: ipsiq; in præfata sex monasterijs eamet possessione, admninistratione, ac iurisdictione vtantur, potiantur, & gaudeant, quibus & reliquæ Prouinciæ in suis monasterijs eodem reformationis decreto sibi traditis, & assignatis, vtuntur, potiuntur, & gaudent.

Ferrariensium nationi liberè Monasterium Sancti Georgij, Monasterium Bauriæ eiusdem diœcesis, & Rhodiginum conceditur, & assignatur.

Mantuanæ Nationi Monasterium Mantuanum, & Monasterium Guidacioli eiusdem diœcesis assignamus.

CITRA.

Regni Neapolitani prouinciæ assignantur hæc Monasteria. Neapolitanum. S. Mariæ in Monte Albino, Airolæ, Fundanum, Castelloni, Aquilanum, Botontinum, Tarentinum, Liciense, Galatinæ. In Sicilia verò Panormitanum. S. Mariæ ad Nemus, & sanctæ Mariæ de Marineo;

Marchiæ Anconitanæ Monasterium Perusinum, Saxiuini, Treuense, Lacus Perusini, Gaiffæ, Eugubinum, Fabrianense, Camertinum, Asculanum.

Tusciæ Prouinciæ Monasterium Aretinum. Sancti Bartholomæi, S. Michaelis. S. Miniatis de Florentia, S. Geminiani, Pratense, Volaterranense, Pistoriense, Pisanum.

Liguriæ prouinciæ Monasterium Quarti S. Stephani, Finariense, Portus Veneris.

Sexti Titulus Tusciæ prouinciæ adiudicatur, ad beneplacitum tamen Abbatis Generalis, & Visitatorum pro tempore existentium.

Senensi Nationi adiudicamus Monasterium Senense, Monasterium Sanctæ Annæ, Monasterium Rosseni: & prælaturam, cui cedit is, qui pro tempore creatur Vicarius Generalis, assignandam eo modo, quo Abbati Generali visum fuerit.

Lucensi Nationi Monasterium Lucense.

Declaramus insuper quod, si qua Monasteria posthac Congregationi nostræ contigerit aggregari per vniones faciendas, illi prouinciæ adiudicari debeant, intra cuius limites sita fuerint; vel ei Nationi, cuius opera, & impensa vnita, & incorporata nostræ Congregationi fuerint.

Scire autem oportet prouinciarum Nominationem, & Prælaturarum assignationem prædictam ex publico decreto factam fuisse: vt maximi motus se darentur, qui in nostra Republica excitabantur. Nam cum eæ leges inter nos non essent, et per licentiam insolescere liceret; tum maxima in rebus omnibus fiebat inæqualitas: quibus malis, ne longius serperent, obuiam ire decretum est; & leges prædictæ sunt conditæ: vt æqua inter nos fiat distributio. Quamquam verò prædicta omnia ita se habere decretum sit; & Prouinciarum, Nationumq; assignationem prædictam pro tranquillitate, ac salubriori statu Congregationis inuiolabiliter, ac ter obseruari debere: ita vt immutari, vel alterari non poßit; neq; per Abbatem Generalem, neq; per Visitatores, neq; per alium quemcunq;: non tamen Generalis Abbatis facultas læsa, aut diminuta intelligatur; quò minus possit, et ualeat (vt prius) pro arbitrio Abbates, officiales oēs, & priuatos monacos ex prouincia in prouinciā destinare, & hos illis intermiscere, prout expediens & opportunum iudicauerit: Ita vt oīa in Congregatione cōmunia omnino & videantur & sint.

QVAELIBET PROVINCIA TOT HABEAT Monachos ex ipsa oriundos, quot alere potest. Cap. XXXIII.

STatutum, & ordinatum fuit; Vt quælibet prouincia, vel Natio (vt supra nominata, & assignata) tot monachos habeat, quot alere potest. Et quæ in præsentiarum plures monachos, quàm vt decretum est, habere comperitur; neminem in Religionem possit admittere, priusquàm ad eum numerum, quem diximus, illius prouinciæ quantitas redacta fuerit.

QVO PACTO ALTERIVS PROVINCIAE LAICI, vel apostatæ in prouinciam non suam recipi, vel admitti queant. Cap. XXXIV.

PVblico insuper decreto sancitum est anno millesimo quingentesimo sexagesimo octauo, vt nullus nostræ Congregationis Prælatus, alterius nationis laicos assumere possit in Clericos, seu conuersos, vel oblatos, nisi prius habito assensu Reuerendissimi Generalis; deinde etiam consensu conuentus monasterij principalis illius nationis, siue prouinciæ, ex qua originem ducunt. Pari modo cautum est, ne Apostatæ recipiantur à prouincijs non suis, ni prius assentiat Reuerendissimus Generalis

neralis Abbas, & Monasterium principale illius nationis, vnde fuerint oriundi, consentiat; siue conuentus illius cœnobij, in quo prima vice, conuersionis habitum susceperit, suffragetur.

DE MONASTERIIS RECENS VNITIS CONgregationi, & obnoxijs pensionibus soluendis. Cap. XXXV.

L*Oca nostra, quæ ad hanc diem Monasterij nomen adepta sunt, infra annos duodecim ita apparentur; vt in eis sex monachorum nostrorum commodè degere possint: quæ verò Monasteria pensionibus soluendis tenentur, durantibus dictis pensionibus ad id non teneantur; & interim nihilominus assignentur Prælatis propriæ Nationis, vel Prouinciæ. Cæterum posteaquam extinctæ dictæ pensiones fuerint; teneantur Prælati, & ij, ad quos ea res maximè spectat: in termino duorum annorum saltem ad effectum demandare, quæ supra continentur; quod si secus fecerint elapso termino prædicto, intelligantur extingui prælaturæ prædictæ, vel per mortem, vel per aliam vocationem cuiuscunq; prælati eiusdem prouinciæ. Quæ omnia æquè, & pariformiter intelligantur, & exequantur in Monasterijs, quæ in posterum erigentur, vel vnientur. Idem quoq; decernitur de Titulis antiquioribus Congregationis (excepto Titulo Roffeni) vt Scilicet modo, quo supra, extinguantur post annum duodecimum, non facta reparatione prædicta.*

POENAE IN TRACTANTES CONTRA PACIficum statum Congregationis. Cap. XXXVI.

Q*Vicunq; contra pacificum, & quietum statum ordinis nostri tractare quidpiam (quamuis minimum) attentauerit, seu dicto, seu facto; quod vergeret, vel vergere posset in enorme detrimentum alicuius Monasterij, vel Congregationis; idq; fecerit sua authoritate, vel fraudulentia, vel authoritate alicuius superioris contra voluntatem Abbatis, qui pro tempore erit, intrauerit, acceperit, rebellauerit, vel vi tenuerit, vel contra officium Abbatis se manifestè opposuerit, vel eidem Abbati resistendo obedientiam denegauerit, & se omnino rebellauerit ab illius officio, vel à gestis per eum ad aliquem superiorem appellauerit, recurrerit, vel reclamauerit in præiudicium Congregationis nostræ; si per testes idoneos conuictus fuerit; sit illico, & esse intelligatur perpetuò apud omnes infamis; in cuius notæ perpetuam memoriam nomen*

men ipsius, & prænomen in libro describatur, qui id genus maleficia continens, in nostro principali loco asseruatur. Et singulis annis in Capitulo Generali ad supremam illius confusionem, & aliorum exemplum recitetur factum, & omni dignitate, & officio Abbatiatus, Vicariatus, & cuiuscumq; dignitatis, officij, & honoris eiusdem Congregationis perpetuò priuatus intelligatur: nec vnquam ad ea possit, admitti, seu habilitari; quippe qui vocem suffragiorum tam actiuam, quàm possiuam perpetuò amiserit. Insuper (pro vt obtentum fuit) in carcerem detrudatur, à quo non possit nisi per generale Capitulum liberari; vbi in hebdomada in pane tantum, & aqua bis illi ieiunandum indicimus. Has autem pœnas tam agentes, quàm consentientes pariter incurrant.

POENAE IN REVELANTES STATVM Congregationis. Cap. XXXVII.

NVllus (quisquis ille fuerit) Congregationis statum, vel priuata delicta in genere, aut in specie laicis, aut quibusuis alijs quoquo modo patefacere audeat; quod si quis præsumpserit; acerbissimè puniatur: si prælatus fuerit, per tres menses ab administratione suspendatur. Cæteri autem officiales dignitatibus priuentur: Reliqui vocem habentes, eam amittant. Qui verò sacris ordinibus nondum fuerint initiati; ad illos non possint promoueri nisi per Generale Capitulum: conuersi, & oblati per mensem carceribus deputentur. Omnibus tamen iuxta modum culpæ per Generalem Abbatem, & Visitatores debet extendi mensura pœne.

A POENA INIVNCTA PER ABBATEM LOCI non licet appellare. Cap. XXXVIII.

NEmo omnium sit, qui quauis pœna à quouis superiore affectus, ad Generalem, & Visitatores audeat appellare; verum patienter ferat, quidquid pœnæ sibi iniunctum fuerit. Quod si quis elato animo superioris mandata contempserit; Abbas eum coram Monasterij senioribus studiosè moneat, ne iugum obedientiæ è collo excutiat; alioquin sciat grauiori pœna se esse plectendum. Verum si post vnam, & alteram huiuscemodi admonitionem in sententia perdurauerit; detur ei nihilominus idoneum tempus pœnitendi: quòd si nec ita resipuerit; Abbas eum coram omnibus sui Monasterij monachis publico in loco voce priuatum pronunciet. Qui verò vocem non habuerit, nec non conuersi, & oblati carceri ad minus per mensem includantur. Hoc

etiam

etiam pacto in eos Abbas animaduertat, qui voce hac de causa priuati pœnitere neglexerint. Si verò Abbas, aut alius superior in quemquam iracundè inuectus pœnas luere non iustè coegerit; is, qui insignem hanc contumeliam passus fuerit, ad Visitatores, cum prouinciam inspicient, omnia modestè deferat: qui Visitatores nullo pacto eius delationem contemnant: sed omnia diligenter perquirant. Quòd si inuenerint Abbatem iniustè, & inclementer egisse; eum acerrimè puniant: illum verò, qui iniuriam tulerat, in pristinum existimationis locum (quoad eius fieri poterit) nulli rei parcentes, restituant.

PVNIANTVR QVI NEGANT AVXILIVM ferre Abbati postulanti. Cap. XXXIX.

CVm aliquis in carceris custodiam detrudendus fuerit, & loci superior (illo renitente) fratrum suppetias postulauerit, si quis requisitus auxilium ferre Abbati postulanti negauerit, per mensem carceri deputetur, & voce priuetur ad tempus, vel perpetuò pro modo culpæ arbitrio Generalis, & Visitatorum.

PRAECIPITVR CELLERARIIS, VT DATI, ET accepti quotidie rationem reddant. Cap. XL.

CEllerarij cuiuscunq; diei dati, & expensi sua manu tabellam quotidie conficiant quam vesperi domum reuersi Abbati resignent: qui Abbas prædictam tabellam accuratius inspiciens, filo seorsum appendat. Quòd siquis Cellerarius completa ad minus hebdomada non resignauerit Abbati suo, vel Vicario tabellam prædictam; officio priuetur. Si verò Cellerarius negotijs Monasterij impeditus, longius absuerit, quàm vt eam singulo die, vel singula hebdomada Abbati, vel Vicario possit consignare, statim vt redierit, eo modo confectam, ipsi Abbati eam resignet. Quod si Abbas neglexerit, vel Vicarius hoc à suis Cellerarijs exigere, suspendatur Abbas ab officio per sex menses: cæteri superiores pro tali culpa priuentur officijs. Quòd si aliquam summam Cellerarium bis annotasse, aut dolo malo Monasterio quidquam surripuisse, manifestè constiterit, illum dignitate priuandum, & carceri deputandum ad libitum Abbatis Generalis, nec non voce priuandum declaramus.

LEX

LEX PRAESCRIBITVR CELLERARIIS, NE largiantur quidquam sine licentia Abbatis; vtq; diebus festis intersint missis, & vesperis. Cap. XLI.

CEllerarius absq; sui Abbatis consensu nemini aut pecuniam, aut quoduis aliud largiatur. Verum si quid tale præsumpserit, primò & secundò adhibito aliquo seniore Monasterij admoneatur: Tertiò verò, nisi resipuerit, Abbas illum amoueat à negotijs Monasterij: deinde rem omnem Generali ex ordine præscribat, qui suo pro arbitratu illud honoris, & oneris alteri committat. Si verò Abbas hoc decretum neglexerit: ab administratione pro delicto amoueatur ad libitum Abbatis Generalis. Mandamus insuper, vt cellerarij omnes Missarum, & Vesperarum officijs diebus festis omnino interesse teneantur, nisi maioribus negotijs Monasterij impediti fuerint; quæ Abbati constent, talia fuisse, vt prætermitti, vel differri non potuerint.

MAGISTRI QVO PACTO DISCIPVLORVM delicta puniant. Cap. XLII.

IN puniendis delictis, nouitiorum magistri regularem modum non excedant neq; illos fuste percutiant, aut colaphos eis infringant: id verò præcipuè obseruent in publicis locis, vt in ecclesia, & refectorio: & vt in primis castigatio, & animaduersio contumelia vacet: pœnis illis corripiantur, quæ Regulæ Cap. XXX. habentur.

DE CVRA ADHIBENDA, VT NOVITII BONIS moribus instituantur. Cap. XLIII.

NOuitijs nostri ordinis ea cura, vt bene instituantur, adhibeatur, quam maiores nostros antiquitus adhibuisse cognoscimus: & eius rei ratio magnæ curæ Abbati esto. Nullus (quisquis ille fuerit) in eorum cubicula, vel cellas ingrediatur, neq; illi in aliorum cellas (quamuis Magister eos comitetur) ingrediantur: si secus fecerint: pœnis pro vt Abbati Generali, vel Visitatoribus, dum prouinciam visitabunt, videbitur; plectantur. Mandamus præterea, ne Prælati, vel alij quicunq; officiales possint nouitios à cura Magistrorum eximere sine expressa licentia Abbatis Generalis, seu Visitatorum in actu Visitationis.

DE NOVITIIS RECEDENTIBVS A Congregatione ante professionem. Cap. XXXXIV.

Nouitij, qui in aliquo locorum nostrorum ad probationem admissi fuerint: si vel leuitate sua, vel conuentus iudicio, ac deliberatione inde recesserint; non possint rursus in ordinem nostrum recipi; nisi Generalis authoritas intercesserit: vt manifeste, quæ nam fuerit defectionis causa, sciri possit.

DE RATIONIBVS MONASTERIORVM inspiciendis, & inuentarijs faciendis. Cap. XXXXV.

Rationes Monasteriorum singulo quoq; mense præsentibus loci officialibus, & quatuor senioribus inspiciantur. Qua de causa in posterum non erunt eligēdi Ratiocinatores illi duo, qui olim de more per Conuentum eligebantur. Vbi autem minor fuerit numerus monachorū, seniores, qui ibi aderunt, sufficiant. Abbas verò (si visum illi fuerit) possit rationum libros alicui monachorū tradere supputandi, scribendiq; perito; si ad illa Cellerarium minus idoneum animaduerterit. Librum autem vnumquodq; Monasterium habeat, sine quo nihil omnino quisquam possit accipere à Speciarijs, quin statim in illo abscribatur. Vbi verò rationum supputatio (quam summam summarum appellamus) confecta fuerit, Abbas antequam è suo Monasterio amoueatur, vel ad Capitulum Generale proficiscatur. Duo inuentaria, curabit facienda rerum omnium victui necessariarum, quæ domi remanent, hospitijq; suppellectilium, atq; vniuersi æris alieni soluti vel contracti; & hoc ipsis prælatis sub pœna priuationis officij, cæteris verò superioribus sub pœna priuationis officij, & vocis actiuæ, & passiuæ præcipimus: quæ quidē inuētaria manu officialium & seniorum, qui domi remanserint, subscribantur; Quorum alterum penes superiorem Monasterij asseruetur, alterum verò ad Generalem Abbatem mittendum, vel deferendum, erit: idq; ex de causa; vt nouo Abbati illius loci dictum inuentarium assignari possit.

DE

DE RATIONIBVS OMNIVM MONASTE-riorum per Visitatores recensendis. Cap. XXXXVI.

SExto quoq; anno rationes Monasteriorum cuiuscunq; prouinciæ recenseantur per Visitatores ex aliena prouincia oriundos; quando ab Abbate Generali visitandi munus sibi demandatum exequentur.

DE STVDENTIVM IMMVNITATE, ET DE Monasterijs dicandis per Prouincias studijs excolendis. Cap. XLVII.

QVi literis operam dederint, ab exercitijs Monasteriorum sint immunes; illisq; ea commoda concedantur, quæ Abbas conuenientia, decentiaq; existimauerit. Qui verò non vacabunt literarum studijs; diuinis officijs iugiter occupentur, consuetisq; exercitijs adiudicentur. Vbi autem nouitij fuerint; studeant Abbates vnum aliquem idoneum hominem habere, qui grammaticam illos saltem doceat. Visitatores autem prouinciarum suarũ quosdã studiosos deligant iuuenes, quos percipiendi; logicæ, Philosophiæ, & Theologiæ præceptis idoneos existimauerint, ijsq; in locum vnum commodiorem congregatis, virum doctum, ac scientijs huiusmodi præditum accommodent, qui animos eorum excolere possit; ibiq; tantisper sint, dum eos cognouerint tantum profecisse, vt ad maiora aggredienda, vires illis sufficiant, Vnaquæq; insuper prouincia valeat suos iuuenes studiorum causa ad aliam transmittere, illius vicissim iuuenes accipiendo, vel quouis alio modo compensatione facta; vt Generali Abbati visum fuerit opportunius. Monachis autem, qui in locis nostris literis operam dant; codices necessarij tribuantur ab Abbatibus. Qui tamen illis Monasterijs assignentur, quorum impensa empti fuerint.

NON LICET ACCEDERE AD MONASTERIA Sacrarum Virginum. Cap. XLVIII.

AD Monasteria sacrarum virginum qui visendi causa accesserit, non habita prius facultate ab Abbate Generali, vel Visitatoribus in actu visitationis scriptis mandata, sigillo etiam dignitatis apposito; quæ nullatenus tamen concedatur, nisi pro visitandis sororibus germanis, aut consanguineis in primo, vel secundo gradu;

si

si Prælatus ille fuerit; dignitate priuetur: si officialis alius, dignitate, & voce priuetur. Cæteri verò carceri deputentur ad arbitrium Generalis: & seruetur nihilominus super hoc sacri Tridentini Concilij decretum.

NON EST SVSCIPIENDA A NOBIS SACRArum Virginum cura. Cap. XLVIIII.

SAcrarum virginum curam (exceptis ijs, quæ Romæ sub nostra degunt obedientia) omnino vbiq; locorum prohibemus capessendam: monemusq; atq; precipimus vt omnes diligenter operam impendant; quatenus huiusmodi onere nullo modo grauemur: certò sciētes huiusmodi prouinciam nostro professionis institutio repugnare.

CVBICVLA, AC VTENSILIA HOSPITIBVS dicata, in priuatos vsus non conuertantur. Cap. L.

VT hospitibus largius consulatur, mandamus: ne quisquam audeat lectos, linteamina, culcitras, & id genus alia hospitio assignta, inde asportare, neq; vllo pacto id Abbas ferat; & siqui huiusmodi res in sua cubicula detulerint; statim vt hæc nostra decreta patebunt ad hospitium illas continuo referant: ne (vt in quibusdā locis nostris videre licet) loca hospitibus nuda pateant. Qui verò curam hospitij habet, nulli quidquam trādere sine permissu Abbatis audeat: si secus fecerit; acerbè puniatur. Nullus autem Monachorum nostrorum sit, qui cubicula hospitibus, & ægris assignata, sibi adiudicet; eaq; Abbas (si videbitur) & si quæ sunt, quæ in vsum priuatum cesserint, in publicum restituat.

FIAT INVENTARIVM EORVM, QVAE CVIcunq; Monacho in cella asfingantur. Cap. LI.

QVotiescunq; Abbas in cellis lectum, aliasq; res Monasterij suis monachis concesserit; omnia hæc libro ascribat, vel ascribi faciat eiusmodi negotio destinato: ne monachi rem quampiam permutare, aut surripere queant sine consesu Abbatis. At si (quod absit) aliquid permutauerint, vel surripere ausi fuerint; Abbas ad arbitrium pœnas illis irrogabit: & quod deperire eorū causa contigerit ex his, quæ illis assignata erant; damnum Monasterij resarciant per subtractionem vestimentorum, quæ illis debentur.

IN APOSTATAS POENAE STATVVNTVR. Cap. LII.

SI quis à Congregatione recesserit, & infra terminum dierum quindecim redierit (iuxta antiquum morē) non intelligatur apostata: pœnas tamen sui erroris luat in hunc modum. Si vocem ille habuerit; amittat eam ad proximè futurum Capitulum Generale, & ieiunet tot dies in pane, & aqua, quot permanserat extra Congregationem: si vocem, quam amittat, non habuerit; per mensem detrusus in carceris custodiam, tot eosdē dies (vt supra) ieiunt: quæ pœna possit aggrauari per Abbatem Generalem pro modo culpæ, & pro ratione personæ delinquentis: & hoc solùm intelligatur pro prima vice. Verùm si vlterius quis recesserit; ille censeatur apostata, & pœnis infrascriptis obnoxius. Ille autem, qui vltra prædictum numerum dierum quindecim extra congregationem permanserit; intelligatur aporstatasse, & his pœnis subijciatur. Locum teneat in ordine semper, ac si eo ipso die, quo reuertetur ad habitum nostrum, primo receptus fuisset: ad Abbatialem dignitatem sit semper, atque perpetuo inhabilis: ad reliquas autem dignitates non possit promoueri, nisi post decennium à die reuersionis ad Congregationem: per quod tempus voce quoq; priuatus sit actiua, atq; passiua. Quibus pœnis subijciatur omnes, qui ad Congregationem reuersi, & ab ea recepti fuerint post diem octauum Aprilis 1562. quo die decretum contra huiusmodi apostatas emanauit: ita namque censuit Illustrissimus Protector determinandum: cum omnis lex futurum respiciat, & non præteritum tempus. Vt verò aliquid condonetur immaturæ ætati, statutum fuit, quod si quis natus annos minus viginti recesserit (dummodo annum integrum non exegerit in apostasia) non intelligatur perpetuo ad prælaturam inhabilis; neq; priuatus voce vt supra: sed possit per Generale capitulum ad prædicta omnia habilitari ad libitum Reuerendissimi Generalis.

APOSTATAE COGENDI SVNT, VEL REDIRE, vel habitum deponere. Cap. LIII.

NVllam monachis nostris consuetudinem cum apostatis, nullumq; commercium esse, ferre possumus: quapropter neque permittantur, qui à nobis ad sæculum defecerint; demorari in locis, vbi nostri ordinis Monasteria fuerint: sed cogantur (quemadmodum pontificio decreto nobis indultum est) iudicaria potestate habitum

congre-

congregationis deponere. Quòd si temerariè perstiterint; capti ex industria eorum, qui ibi fuerint ex nostris, carceri destinentur; Qua in re (si necesse fuerit) brachij sæcularis auxilium, siue ordinarij, vt id magis commodè fiat, implorari queat.

NON SVNT RECIPIENDI IN ORDINEM nostrum Apostatæ aliarum Congregationum. Cap. LIV.

APostatarum in aliena Congregatione professorum nullus admittatur ad nostram societatem. Nam cum omnes ordines optimè fuisse institutos credamus, eos qui in sua non perstiterint vocatione, homines leues, ac mentis non sanæ iudicare possumus: attamen si cum literis suorum superiorum aduenerint, quibus vita, & mores eorum commendentur, admitti patimur: sed parcius id fieri debere existimamus, experientia docti, sæpe, ac sæpius illos parum omnino proficere. Mendicantium verò vnumquemq; admitti prohibemus, non quod nobis sit aliqua acceptio personarum; omnes enim in Christo fratres sumus; sed quia, ne id fiat, anathemate cautum est.

DE AETATE LAICORVM AD HABITVM nostrum recipiendorum. Cap. LV.

IN recipiendis laicis ad habitum, formamq; viuendi nostram (præter illa, quæ de more obseruari consueuerunt) animaduertant prælati, qui tales erunt suscepturi; vt eius ætatis sint, quam Decreta Concilij Tridentini decernunt; hoc est, annum illos quintumdecimum expleuisse constare oportet; quò legitimam professionem peracto probationis anno, emittere queant,

QVAE SERVARE DEBEANT ITER facientes. Cap. LVI.

QVi verò iter faciunt in absoluendis horis sacris Canonicis obseruent ea, quæ Capitulo quinquagesimo Regulæ habentur; Itemq; illa, quæ Capitulo eiusdem Regulæ LI. præcipiuntur: neq; in diuersorijs, vbi quieuerint: neq; alibi in domibus sæcularium carnes edant. At si deliquerint; in eos ad arbitrium Abbatis Generalis animaduertatur.

DE MODESTIA SERVANDA, DVM MONACHI mittuntur ad Vrbes. Cap. LVII.

SOlum è locis monachum nostrum egredi, superior qui permiserit, si vltra octo monachorum numerum habuerit; tam is, qui miserit, quàm ille, qui egressus fuerit, semel in pane, & aqua ieiunent infra dies octo proximè sequentes: si verò infra numerum prædictum conuentū habuerit, & cōmodè non possit binos mittere, ita discretè agat; vt intelligatur decori satis consultum eius fuisse prudentia: hoc est; hominem mittat discretum, & circumspectum, maiorem subinde natu famulo, seu quouis alio (vt commodius fieri poterit) comitatum. Mandamus autem prælatis, ac superioribus cæteris locorum nostrorum, ne monachis facultatem concedant vagandi per vrbes, nisi iusta, & legetima eius rei causa extet: & vt huiuscemodi incommmodo lex aliqua præscribatur, volumus vbi maior Congregatio fuerit, quatuor tantum in die monachos prælatus ad vrbem destinare possit: vbi verò minor fuerit congregatio, duos dumtaxat qualibet die mittere posse permittimus. Excipiantur ab hoc decreto aduenientes hospites, quos sub hunc ordinem restringendos esse, non existimamus: & possit nihilominus Abbas ex causa aliqua manifestè necessaria, & non aliter, nec alio modo plures monachos in vrbem mittere; qui cucullati, & habitu decenti, ac summa cum modestia incedant.

PROHIBENTVR MONACHI VAGARI PER Monasteria, vel alia loca. Cap. LVIII.

DEcretum est; vt nulli monachorum nostrorum liceat aliquo se infra annum conferre, animi remittendi causa, siue ad aliud Monasterium, siue ad domos affinium, & gentilium suorum; nisi prius ab Abbate Generali, vel Visitatoribus in actu visitationis (id quod scriptis appareat) illi permissum fuerit: neque alicui, siue Abbati, siue Visitatoribus, etiam in actu visitationis existentibus hoc alicui concedere liceat, nisi ratio rerum vrgens ac necessaria adeo foret, quæ tamen ipsis Visitatoribus pateat, vt prætermitti sine aliquo detrimento non posset. Nullus autem tam in vrbe, quam ruri ad domos laicorum, aut affinium se conferat, vt ibi pernoctet, præsertim vbi prope fuerint Monasteria; nisi iam (vt superius diximus) à Generali Abbate illi concessum fuerit. Declaramus autem neminem prælatorum mittere posse aliquem ex suis monachis, etiam ex causa necessa-

ria

ria (dummodo non sit adeo vrgens vt differri non possit) nisi cum beneplacito Abbatis Generalis, vel Vicarij generalis, vel Visitatoris saltem propinquioris. Suspendatur autem Abbas ab officio per tres menses, si ausus fuerit mittere aliquem sine licentia, vel sub prætextu causæ vrgentis, quæ falsa esset. Quod si Abbas sub mendacio dixerit authoritate Abbatis Generalis misisse aliquem monachum ad aliud Monasterium, vel locum alium (vt supra dictum est) Suspendatur per annum, vel officio priuetur: neq; prælatos ipsos vagari per Monasteria nisi magna necessitate ductos, vllo modo permittimus: quorum omnium consideratio sit penes Abbatem Generalem. Verum si quis absq; literis sui prælati sigillo munitis, quas literas volumus fidem facere, quatenus illum mittat authoritate Abbatis Generalis, vel Vicarij generalis, vel Visitatorum (modo quo supra dictum est) aliquod Monasterium nostrum adierit, nolumus eum recipi, nisi ad custodiæ domum.

LAICOS ADVENIENTES NON NISI DEPVTAtus per Monasteria ducat. Cap. LIX.

QVandocunq; Laici ad nos diuerterint, aut viri aliqui religiosi loca nostra inuiserint; nemo hominibus blandiendi causa accedat, comitetur, aut sermonem misceat; nisi is, cui Abbas munus hospitalitatis demandauerit; & nemo cum illis loqui præsumat; nisi prius à superiore illi concessum fuerit. Portarius verò neminem cuiquam requisitum aduocet; nisi prius Abbati, vel superiori hoc denunciauerit.

DE RATIONE REDDENDA AB IIS, QVI ITER confecerunt de expensis factis. Cap. LX.

QVandocunq; monachi peruenerint ad ea Monasteria, quæ illis per Patres assignata fuerint; pecuniæ totius rationem, quæ sibi pro conficiendo itinere tradita fuerat, Abbati suo statim reddant. Qui si plus pecuniæ equitando absumpserint, quàm proficiscentes acceperant; illis statim Abbas restituat. Quòd si huiuscemodi rationem reddere neglexerint, & plus pecuniæ postea exposuerint in itinere absumpsisse; nulla eis fides habeatur; nec quidquam restituatur.

NON EST CONCEDENDA FACVLTAS recedendi à Congregatione. Cap. LXI.

PRofeſſis ordinis noſtri, ne palliato ſanctitatis nomine vagandi facultas tribuatur; nullo modo recedendi à Congregatione licentiam (niſi à Sanctiſſimo D. N. Papa prius indultum acceperint) concedi volumus; præterquam ſi ad maiorem, vel arctiorem, aut æqualem voluerint accedere ordinis inſtitutionem. Cuius rei conſiderationem Abbati Generali committimus cum aſſenſu maioris partis Conuentus principalis Monaſterij noſtri: quò deliberetur cautius, ſi ad talem mutationem bono illi ſpiritu ducantur.

DE IIS, QVI DICVNT SE ALIQVAM FACVLtatem habere à ſuperioribus. Cap. LXII.

NVlla verò fides de quacunq; re habeatur ijs, qui chirographum Generalis, aut Viſitatorum in actu viſitationis non attulerint propria manu Abbatis Generalis, ſeu Viſitatorum, ſigilloq; obſignatum in teſtimonium facultatis, quam ſibi conceſſam tales prædicarent: & puniantur ad Abbatis Generalis arbitrium.

CERTO TEMPORE PROHIBENTVR MONACHI adire vrbes; & publicis ſpectaculis intereſſe. Cap. LXIII.

NVllus ſuperior, etiam ſi prælatus exiſtat, monachos ſuos permittat vrbem petere diebus feſtis, & tempore (quod dicitur) carneualis, vel cum publica ſpectacula eduntur; quandoquidem huiuſmodi vanitates religioſum virum minimè decent: quare ſi quis auſus fuerit, illis intereſſe; pro qualibet vice in pane, & aqua ieiunet, atq; eandem ille penam luat, cuius permiſſu id patratum fuerit. Verum eos ab hoc decreto ſuperiores eximimus, qui manifeſta dumtaxat, atq; vrgente neceſſitate monachis è Monaſterio extre poteſtatem faciunt.

VENARI NON LICET. Cap. LXIV.

CAnibus venaticis, vel accipitribus ad aucupium vti omnino prohibemus: ſi quis contra ſecerit; graui pœna per Generalem Abbatem puniatur.

PROHIBENTVR CARTARVM, ET TALORVM ludi. Cap. LXV.

LVdos pictarum cartularum, talorum simplicium, & quoscunq; alios ludos, in quibus pecunia interuenerit, strictè prohibemus: quos ludos siquis tractauerit; ad primam vicem ter in pane, & aqua ieiunet: ad secundam per mensem qualibet sexta feria idem ieiunium sustineat: si deinceps peccauerit; sit obnoxius pœnæ, quæ de blasphemis posita est.

DE IIS, QVI PERTINACITER PETVNT amoueri à loco sibi assignato; Et quando illis nouum scapulare tribuatur. Cap. LXVI.

NVllus Monachorum nostrorum à Monasterijs, quibus assignati fuerint, infra annum amoueatur: quod si quem amoueri contingat propria illius pertinacia; bis ea de causa in pane, & aqua ieiunet, cum peruenerit ad Monasterium sibi assignatum; quæ pœna non infligatur, si valetudinis, aut alicuius grauis rei causa, quæ Generali Abbati pateat, id factum fuerit. Decernimus, vt in posterum mutationes fiant secundò quoq; anno tantùm: nam monachis nostris optimè consultum fore existimamus; si totos duos anno sibi fuerint, vbi per Generale Capitulum assignabuntur. Quòd si infra annum amoueri aliquem à Monasterio contigerit; detur ei scapulare nouum (si tempore Capuuli illud non acceperit) non detur autem, si prædicto tempore accepit.

QVID SERVANDVM IN MITTENDIS, VEL recipiendis literis; itemq; de literis superiorum non aperiendis, neq; intercipiendis. Cap. LXVII.

LIteras neq; dare quisquam sine licentia sui Prælati, vel Superioris, dum abest ille, vel sine ipsius subscriptione præsumat; neq; accipere, vel acceptas aperire, vel legere audeat; nisi prius illas Abbati suo, vel Superiori alio (illo absente) assignauerit. Qui transgressor fuerit, ordinamus; vt ad primã vicem semel in pane, & aqua ieiunet; ad Secundã bis; ad Tertiã uoce priuetur. Excipimus eos, qui ad Abbatem Gñalem, vel Vicarium, seu Visitatores, & ad eos qui aliàs Generalatus di-

gnitate fuerint insigniti, literas direxerint. Præcipimus quoq; Prælatis sub pœna suspensionis officij per duos menses; cæteris verò officialibus sub pœna priuationis; vt legere, & quidquid demandatum literis fuerit, diligenter inspicere debeant: nec eas prius restituant, quàm manu propria illas, & legisse, & approbasse fidem fecerint. Non autem Vicario, aut alij officiali, præter Abbatem loci liceat eo modo subscribere. Quòd si Prælatus extra diœcesim fuerit; tunc Vicarium huiusmodi subscriptionem facere posse declaramus. Si verò aliter ab aliquo factum fuerit; quisquis ille sit, puniatur per Abbatem Generalem, vel Visitatores. At si quis literas Abbati, seu Vicario Generalibus, vel Visitatoribus directas, vel ab eis ad alios datas aperuerit, vel legerit, vel impediuerit, quò minus consignarentur: ter in pane, & aqua publicè ieiunet. Supradictis omnibus suffaagatur Cap. LIV. Regulæ sanctissimi Benedicti.

DE PROPRIETATE MONACHORVM tollenda. Cap. LXVIII.

IN *ijs, quæ ad proprietatem pertinent, seruetur Regula, vtq; huiusmodi vitium amputetur radicitus, præcipimus vniuersis, & singulis officialibus, monachis, conuersis, & oblatis Ordinis nostri in virtute sanctæ obedientiæ; vt si quid pecuniæ, aut rerum venalinm penes se, vel alios habuerint; debeant infra terminos sibi assignatos indicare, & Abbati consignare: qui Abbas pecuniam ipsam pro vsibus Monasterij, vel etiam pro necessitate eorum, qui illas assignauerint, conseruet. At si quis indicare, & assignare noluerit; si officialis erit, priuetur officio, & pecunia; si priuatus, vocem amittat, & pecuniam. Conuersi, & oblati præter amissionem pecuniæ, per mensem carceri deputentur. Clerici autem, qui nondum sacris initiati fuerint; ad ipsos sacros ordines non promoueantur sine indulto Capituli Generalis. Ordinamus præterea; vt nullus Prælatus, aut alius quilibet (exceptis Visitatoribus) proprios habeat equos: quod si Visitatores deprehenderint aliquos in hoc errasse; declarent equos eiusmodi Abbatis Generalis arbitrio applieaudos esse. Admonemus insuper omnes, quod vniuersas quouis robore factas donationes, testamenta, siue diplomata, quæ concernere videbantur proprietatem; ea omnia cassa, annullata, nulliusq; roboris esse decernimus. Et ne diffusius serpat hoc malum, mandamus; vt inuiolabiliter seruetur Cap. II. Sessionis XXV. Sacri Concilij Tridentini, in quo habetur decretum super proprietate Regularium.*

DE IIS, QVI DICVNT EQVOS ESSE SVOS. Cap. LXIX.

EQuos, cum ad Capituli Generalis celebrationem conuenitur, si qui (exceptis Visitatoribus) suos esse dixerint (quod est in vitium proprietatis obrui) illis fides non adhibeatur: sed equi, quibus tales priuari omnino debent, monachis assignentur, qui fuerint profecturi illuc, vnde delinquentes aduenerant.

VESTITI DORMIANT MONACHI. Cap. LXX.

MOnachi, cum somno erit indulgendum, vt Regulæ Capitulo vigesimo secundo habetur, habitu induti recumbant. Quòd si quis scapulare, & tunicella neglecta, sopori se dederit, in pane, & aqua primò ieiunet: secundò verò statuat Abbas, qua pœna illum multari conueniat: qui claues omnium cellarum habeat, easq; sæpius inuisat: vt delinquentes facilè deprehendat.

IN CONTRACTIBVS FACIENDIS QVID seruandum sit. Cap. LXXI.

DEcretum est; vt res, quæ de omnium sententia statuendæ sunt, pridie eius diei ad minus, quo finiendæ sunt, toti Conuentui monachorum ab Abbate, vel superiore loci facultatem habente proponantur: vt grauius, & maturius de illis decerni possit; antequam notario exarandæ solemni stipulatione committantur.

QVIBVS FIERI DEBENT SOLEMNITATIBVS venditiones; & de impetrantibus literas Apostolicas sine licentia Abbatis Generalis. Cap. LXXII.

VEnditionem rerum stabilium, vel etiam bonorum permutationem, si contra statuta priuilegiorum nostrorum per stipulatienes Prælatus fecerit; dignitate priuetur. Alius verò quilibet officialis præter officij priuationem per dies octo ni pane, & aqua publicè ieiunet; & nihilominus talis stipulatio nullam sortiatur firmitatem. Volumus autem, vt in talibus peragendis, ab Abbate Generali,

vel Visitatoribus in actu visitationis impetretur facultas, scriptis mandata, idoneis testibus examinatis quod ea res cedat in euidentem vtilitatem; postea seruato tenore præcedentis capitis, solemni stipulatione firmentur. Quòd si ex errore Prælatus per Abbatem Generalem non fuerit dignitate priuatus, accedente super hoc aliqua probabili causa, saltem per tres menses officij administratione abdicetur. Quisquis preterea studio vendendi, vel alienandi, seu cuiusq; rei causa literas Apostolicas quocunq; modo impetrare, seu obtinere ausus fuerit; non obtenta prius facultate ab Abbate Generali, & Visitatoribus; si Prælatus ille fuerit, dignitate priuetur: si alius officialis, vel monachus per menses octo carceribus deputetur. Quòd si Abbas Generalis aliquâ causa ductus hoc neglexerit; ille nihilominus Prælatus per menses quatuor ab officij administratione amoueatur: nec possit Abbas Generalis hac in parte illis indulgere.

PROHIBENTVR OMNINO COMMISSIONES more Hetrusco. Cap. LXXIII.

Commißionem aliquam more Hetrusco à quouis Prælato fieri posse inhibemus sub virtute. S. obedientiæ, & sub pœna priuationis officij per Patres faciendæ; statuimus etiam, vt neq; Visitatores in actu visitationis huiusmodi facultatem concedere cuiquam poßint; quod si facere præsumpserint; elapso sui biennij tempore puniantur.

DE TESTAMENTIS PER MONACHOS conficiendis. Cap. LXXIV.

Si quis sæculo abrenuncians, testamentũ conficere voluerit, aduertat; vt illud fit ante profeßionem: nam post emissam profeßionem sui iuris non erit; vt illud conficiat: sed illi facultas ab Abbate Generali impetranda erit scriptis mandata, & sigillo dignitatis ipsius munita, accedente consensu totius vel maioris partis Conuentus illius Monasterij, vbi profeßionem emiserit. Hanc verò facultatem sub ea conditione dari volumus: vt nihil omnino sibi reseruet; vtque, si fratres, sorores, aut alius quiuis Consanguineus, cui professus sua bona legauerit; absq; liberis è vita decedat; prædicta bona deuoluantur Monasterio, in quo professus fuit. Qui verò ante professionem testatus est; sciat nullo pacto se amplius poße testari: neq; Generalem Abbatem, neq; Capitulum Monasterij prædicti posse illi facultatem concedere, vt

iam

iam factum testamentum mutet, alium hæredem instituendo.

PRAESENTARE AD SACRAMENTA Baptismi, aut Chrismatis prohibetur. Cap. LXXV.

PRohibemus postremò, & strictè præcipimus; vt nullus nostri Ordinis monachus, vel frater aliquem infantem, vel grandiorem natu ad Baptismi, seu Chrismatis Sacramenta præsentet.

IN EOS, QVI OBSCAENA LOQVVNTVR. Cap. LXXVI.

HOnestati quantum debeamus, omnibus compertum est: Itaq; quicunq; nulla habita ratione temporis, loci, aut personæ obscæna loquuntur, & impudicè se gerunt; quater in medio Cœnaculo in pane, & aqua ieiunent: & si secundò peccauerint, per dies octo carceri deputentur: vt inde admoniti omnes, caueant grauiora.

DE IIS, QVI IN CRIMEN FRAGILITATIS labuntur. Cap. LXXVII.

IN crimine fragilitatis si quis deprehensus fuerit in secunda (quod absit) persona, & per idoneos testes conuictus, carceribus deputetur ad libitum Abbatis Generalis, ibiq; sexta quaq; faria in pane, & aqua ieiunet, & voce priuetur. Et vt cæteri inde sibi sumant exemplum, notetur publicè in libris delinquentium; nec illi vocis beneficium restituatur, nisi per Generale Capitulum. Quòd si euidentissimis tantum conuincatur indicijs, per spatium vnius mensis ad arbitrium Generalis dictam pœnam luere teneatur.

DE AFFECTIS MORBO GALLICO. Cap. LXXVIII.

SI quem manifesto indicio compertum fuerit in morbum Gallicum incidisse, curetur ille quidem aptis medicamentis cum omni charitate; non enim

pietatis

pietatis officium illi subtrahendum vllo pacto ducimus: sed interim voce ille priuatus declaretur pro tempore, quod per Capitulum Generale statutum fuerit.

DE CANTILENIS LASCIVIS. Cap. LXXIX.

CAntilenas lasciuas, siue carmina Venerea sub mollibus numeris canere prohibemus. Qui contrafecerit, pro prima vice bis in pane, & aqua publicè ieiunet: Si deinceps peccauerit: eandem pœnam luat in duplum, & coram omnibus disciplina plectatur.

DE MVSICIS INSTRVMENTIS. Cap. LXXX.

INstrumenta musica tractare nulli concedimus, cum professionis nostræ instituto admodum contraria, & re ipsa inutilia cognoscantur; quandoquidem vacare potius orationibus, & sacris literis operam dare nostra intersit. Verùm quoniam id fuit difficile persuasu; illud musicum instrumentum (quod monochordum vocant) aut aliquod instrumentum aliud, vt Abbati loci (habita ratione tamen temporum, & locorum) visum fuerit concedere, honestè in cellulis retineri posse concedimus; non nisi conuenientibus horis contrectandum: & hoc etiam nemo, nisi quantum permiserit loci Superior, præsumat.

QVO PACTO CARCERIBVS DEPVTATI, inde extrahantur. Cap. LXXXI.

QVi carceri deputantur, nullatenus inde educi debent: nisi prius Abbas Generalis consultus fuerit: nam ad ipsum solum spectat huiusmodi, liberatio; quod de ijs intelligatur, qui pro manifesto delicto ea pœna multati fuerint. Secus autem de ijs, qui per Abbatem, vel superiorem loci certa aliqua præfiniti temporis quantitate carceribus deputati forent, vel causa veritatis extorquendæ ex ore ipsorum, vel obedientiæ, illis in aliquo demandatæ, subeundæ causa.

VBIQ;

VBIQVE LOCORVM NOSTRORVM carceris Custodiæ præparandæ. Cap. LXXXII.

Carceris custodias vbiq; locorum nostrorum paratas, atq; expeditas esse volumus: quæ si non adsint; mandamus (quanto citius poterit) apparari. Hoc enim ad bonorum quietem, vitæq; tranquilitatem pertinet; quò etiam multi, tali proposita formidine, pedem à malis retrahant, & ad meliorem viuendi rationem redeant.

IN EOS, QVI ALCHIMIAE dant operam. Cap. LXXXIII.

Alchimiæ (tametsi piè sentientes, acerbum facimus non iudicamus) ne minimam quidem operam dari à quoquam permittimus. Quòd si tantæ leuiatis cupido dementem aliquem inuaserit; vt animum à pijs actionibus auocet, & in summa hac inanitate versetur; illi; & complicibus (quantumlibet hoc leuiter tractantibus) carceris deputationem per tres menses, & ieiunium in pane, & aqua qualibet sexta feria indicimus.

NON CONCEDANTVR ALICVI CODICES Monasteriorum. Cap. LXXXIV.

Codices Monasteriorum (qualescunq; fuerint, vel magni, vel parui) nemo audeat laicis quibusuis accommodare; nisi à Prælato copia sibi facta: quod si ille aberit: nisi maior pars conuentus requisita, in Capitulo consenserit: non præsumat aliquis libros huiusmoei alicui accommodare. Verum si talis facultas concedatur, notentur libri, vt possint deinde repeti, & eiusmodi notatio sit omnibus comperta. Qui verò deliquerit, præceptum non seruans; ter ieiunet in pane, & aqua. At si renitens fuerit iniunctæ pœnitentiæ; per Abbatem Generalem, seu Visitatores duplicata pœna, sex ieiunijs erit obnoxius.

DE CONVERSIS ADMITTENDIS; ET DE vestibus ipsorum. Cap. LXXXV.

DEcretum est; vt posthac Conuersi in Ordinem nostrum admitti queant: modo idonei sint, qui habitum portent; sed hoc discrimine à clericis in abitu discernantur: vt eorum scapularis basta (quam vocamus) contractior sit; nec amplius palmo sub genu demittatur, neq; lana sit confecta nobiliori. Scotto quoq; (quod dicunt) nullo pacto amiciantur.

CONVERSI QVOMODO VOCE PRIVATI intelligantur. Cap. LXXXVI.

VOce priuati in quocunq; excessu clerici nostri Ordinis declarantur, Conuersi, cùm illa, qua in deligendis discretis suffragatur, minimè gaudeant; in reliquis Monasteriorum peragendis, voce intelligantur priuati. Hæc autem declaratio semper pari modo (vt diffinitum est) intelligatur.

DE CONVERSIS SACROS ORDINES temerè adeuntibus. Cap. LXXXVII.

COnuersorum, qui non sua contenti vocatione (quod Apostolus maxime reprehendit) sacros Ordines inire quaqua via, vel quoquo modo præsumpserint; cum id illis per Capitulum Generale non fuerit indultum; promotio illa nullam inter nos sortiatur executionem: sed semper pro laicis habeantur, & pro tali ausu grauiter puniantur. Hoc autem intelligatur; si expresse non constaret, quod Summus Pontifex voluerit nostris statutis derogare.

DE VESTITV OBLATORVM. Cap. LXXXVIII.

ORdinatum fuit; ne vllo pacto Oblati suas tunicas, quas ex quouis genere lanarum acceperint, textura serica, aut qubusuis alijs ornamentis insuetis exornent: sed eas simplices, ac eorum conditioni; & statui competentes, magisq; mundas, quàm ornatas esse decernimus, sub pœnis per Abbatem loci illis irrogandis. Scotto non vtantur: & qui in posterum recipientur; de more publicam oblationem faciant.

QVOD OBLATI VENERENTVR SVOS SVPERIORES, & Sacerdotes. Cap. LXXXIX.

Oblatis præcipimus sub pœna ieiunandi in pane, & aqua semel pro quolibet errato, vt suos superiores (vti decet) vbiq; venerentur: & siue illis sint obuij, siue ante illos assistant, aperto semper capite genuflectant: sacerdotes autem prætereuntes denudato capite venerentur; quæ si facere contempserint; increpentur, & regularibus abstinentijs affligantur: & pœnam, quam infliximus, esse omnino irremissibilem volumus.

QVOD OBLATI INCORRIGIBILES EXPELlantur à Congregatione. Cap. LXL.

Oblati nostri ordinis, qui callum obduxerunt in malis, quiq; inobedientes, duri, incorrigibilesq; omnino sunt; posteaquam ab Abbate Monasterij semel, iterum, ac tertiò capitulariter correpti, admonitique, vt ad bonam frugem redire, & resipiscere velint, neq; sic emendationem vitiorum fecerint; talium pertinax in malo obstinatio, duri mores, vitaq; non ferenda Abbati Generali per literas significetur: qui Generalis Abbas cum Assensu Visitatorum per duas partes suffragiorum Residentiæ, si eos expellendos iudicauerit; eijciantur è Congregatione: nec vnquam in ordinem nostrum admitti queant.

IN PERCVSSORES POENAE DECLARANTVR. Cap. LXLI.

SI quis irato animo insurrexerit contra fratrem suum quouis instrumento nocendi (etiam si percussionis actus non sequatur) per mensem in carcerem concludatur. Si verò Superiorem loci inuaserit; per tres menses. Quòd si Abbatem percusserit manu, vel alia quacunq; re absq; sanguinis effusione, & membrorum confractione; per annum carceri damnetur: si vero alium quemcunq; percusserit, per sex menses: qui etiam voce priuatus intelligatur; nec illi restitui possit; nisi per Generale Capitulum. At si prælatum, vel quemcunq; monachum percusserit cum sanguinis effusione, vel membrum perfregerit (licet sanguis non profluat) perpetuò carceri damnetur; nec possit inde nisi per Capitulum Generale educi: insuper voce tam

actiua,

actiua, quàm passiua in omnibus peragendis, etiam in loco vbi fuerit assignatus privatum declaramus. Et qui tale facinus commiserit, non possit vllam dignitatem in ordine nostro assequi; nec ad ordines sacros promoueri. Quòd si tunc sacris initiatus fuerit; omni prorsus illorum administratione priuetur: quibus omnibus pœnis à nullo vnquam decreto Capituli Generalis simul possit absolui: sed singillatim ab vnaquaq; pœna per dictum Capitulum Generale absoluendum esse decernimus. Qua in re antiquum statutum, quo nimium indulgebatur, penitus sublatum, ac rescissum fuit. Si quis verbo, vel manu tantum minatus fuerit in pane, & aqua publicè ieiunet. Cum verò quis pro tali culpa carceri damnatur; solita disciplina plectatur; & ieiunijs bis in hebdomada saltem affligatur ad arbitrium Superioris.

SVPERIORES SVOS, ET SE INVICEM MOnachi honore præueniant. Cap. XCII.

MOnachi se inuicem honore præueniant: vt Regulæ Capitulo LXXII. admonemur. Hanc autem honoris reuerentiam Abbati, ac cæteris superioribus in primis exhibeant; dumq; ante illos prætereunt humiliter inclinent, ac benedici poscant. Mandamus insuper, vt proprijs nominibus, non cognominibus, se inuicem appellent monachi.

DE ROMANA CVRIA NON ADEVNDA. Cap. XCIII.

ROmanam Curiam qui petierit quacunq; occasione sine expressa Generalis Abbatis licentia scriptis mandata, ipso facto si prælatus fuerit; dignitate per Patres priuetur. Officiales verò, ac reliqui omnes per annum integrum in carcerem concludantur.

DE IMPETRANTIBVS LITERAS COMMENdaticias. Cap. XCIV.

QVi literas impetrauerint à quibusuis primarijs viris pro aliqua grã obtinenda; non exaudiantur omnino: & contraria votis suis ab Abbate Generali recipiant. Qui verò principium literas, vel alicuius in sui patrocinium ad Abbatem Generalem, vel alium quacunq; palliata occasione procurauerit; quo minus sanctæ obedien-

obedientiæ munus sibi de mandatum perficiat; vtq; suam, & non superioris manendi, vel recedendi voluntatem compleat: si oblatus, vel Conuersus fuerit; per sex menses carceri deputetur: cæteri monachi, & officiales voce priuentur. Quilibet autem ex eis possit (si loci illius prælatus permiserit) in loco vbi fuerit; literas ab Abbate Generali, vel reuocationis, vel alterius indulgentiæ expectare.

DE PETENTIBVS DIGNITATES, AVT QVOuis fauore illas quærentibus. Cap. XCV.

VT ambitionis vitium radicitus tollatur, volumus: vt si quis dignitates, & officia per literas, seu per Visitatores, aut per alios prælatos, siue per quoscunq; alios ambierit: nullo modo exaudiatur: quin etiam ea de re acerbè corripiatur. Præcipimus autem; vt Abbas loci, vbi fuerit ille (re huiusmodi satis comperta) in loco Capitulari talem (expresso etiam nomine) corripiat, atq; reprehendat, & in aliorum exemplum ter in pane, & aqua eundem publicè ieiunare cogat. Si quis secundò deliquerit; voce illum priuatum declaret. Et si deinceps peccauerit; in carcerem detrudatur. Quòd si hoc assequi opera, vel fauore alicuius extra Congregationem cuiuscunq; gradus, ausus fuerit; ad primam vicem voce priuetur: ad secundam carceri deputetur.

QVA RATIONE LICEAT MVNERA DARE. Cap. XCIX.

MVnera honesta mittere clarioribus viris Abbates posse pro re tuenda decretum est. Quidquam verò largiri pro speciali fauore impetrando prohibemus. Visitator autem, aut Abbas, qui vt cuiquam suffragetur, munera accipiet; acerbè (re perspecta) puniatur.

QVIBVS EQVIS IN VRBIBVS VTI LICEAT. Cap. XCVII.

DEcretum est; vt in vrbibus pro negotijs Monasteriorum agendis Abbas, vel Cellerarius, aut quiuis alius, cui ea cura demandata sit: equis non multi pretij, neq; notandæ magnitudinis vti possit.

FAMV-

FAMVLVM LAICVM HABERE NEMINI concceditur. Cap. LXLVIII.

NVllus prælatorum famulum à cubiculis laicum habeat, aut alios habere permittat: sed oblatos, aut quoslibet alios ex nostris monachis tali vsui, seruitioq; deputet. Laicorum verò opera in ijs, quæ ad publicam rem spectant, vti permittimus.

IN EOS, QVI FVRANTVR. Cap. LXLIX.

FVrtum (vti rem execrabilem) detestantes, hortamur in primis omnes, vt suis rebus contenti, aliena non rapiant. Quòd si quis, Diabolo fallente, intra summam carlenorum decem furatus fuerit; voce priuatus declaretur. At si quis vltra prædictam summam furetur; præter vocis amissionem, destinetur ad carceres ad arbitrium Abbatis Generalis, & Visitatorum, considerata tamen qualitate personæ, & furti quantitate. Et ille tam actiua, quàm passiua voce priuatus toto tempore vitæ intelligatur: nec vnquam isti res nostras intra vel extra Monasteria credendas vllo pacto esse decernimus.

QVOD NEMO REM ALTERI IRREQVISITO tollat; quod petenti fratri nihil frater neget; & quod nihil cœlatum Abbati monachi teneant. Cap. L L.

NVllus præsumat rem quamlibet alteri concessam, quouis modò auferre (quamuis minimam) nisi prius ab eo, cui concessa fuerit, tollendi facta illi potestate: quòd si aliquis rem sibi accomodari ab alio petierit; vt codicem, vel aliud quidquam, si hoc de superioris pendeat voluntate, & ille renuerit accomodare; mox re ipsa priuetur, & insuper puniatur, veluti qui charitatem non seruauerit, & proprio vsui ascripserit, quod erat omnibus commune. Nullus item fratrum quidpiam cella clausum contineat; quatenus prælato cuiusq; rei notitia præsto esse non possit. Quòd si admoniti metam præcepti fuerint transgressi; prælatus, vel loci superior seorsum ab illo seram cuiusq; rei perfringat, videat, introspiciat, & contumaciam contundat pœnam infligendo.

MONA-